

OKOTENEIA

270

PAK. 3.—

ΕΤΟΣ 21

1931

AP

45

Θ. 7

2N 5

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ALPHONS CROZIEVE

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ

—Έ, λοιπόν, Τερεζίνα, ρώτησε ο ξενοδόχος Λανζελέν, την αγαπημένη του μοναχοκόρη, τί αποφάσισες; Θα τον πάρεις τον Πετιτιέ; 'Ο φτωχός νέος περιμένει μ' αγωνία την απάντησή σου...

—Πατέρα μου, απάντησε η Τερεζίνα, πόσες φορές ως τώρα σου τ' έχω πει ότι είναι αδύνατον να πάρω κανένα από τους πεζούς ανθρώπους που μου προτείνουν. Πρό δλίγου ακόμη καιρού μου μιλούσες για τὸ Λωρέν...

—Τὸ υπαχάλη... Τώρα ἐπιμένεις για τὸν Πετιτιέ, ἕνα διευθυντὴ ἐστιατορίου. Δὲν θέλω οὐτε γὰρ τὸν ἰδίω... Καὶ τί φοιχτὸ ὄνομα; Πετιτιέ! Πφ!...

—Μοῦ φαίνεται, Τερεζίνα, ὅτι μιὰ κόρη ἐνὸς ξενοδόγου σὰν ἐσένα μπορεῖ νὰ πάσῃ ἕνα ἔμπορο ἀποικιακῶν, ὅπως ὁ Λωρέν, ἢ ἕνα ἐστιατορία, ὅπως ὁ Πετιτιέ...

—Τοῦ χάκου, πατέρα μου, προπαθείς νὰ ἐξευγενίσῃς τὰ πεζὰ ἐπαγγέλματα τῶν υποψηφίων μου. Τὸ λέω καὶ τὸ ξαναλέω! Ἐγὼ θὰ πάρω μονάχα ἕνα νέο πού θὰ μὲ νοιώθῃ, ἕνα πολὺ μορφωμένο νέο, ἕνα καλλιτέχνη, ἕνα ποιητὴ...

—Μὰ ὁ ποιητὴς, κόρη μου, δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ σὲ θρῆψῃ μὲ τοὺς στίχους του...

—Σιωπῇ, σιωπῇ, πατέρα!... Μὴ μιλάς ἐτσι βέβαια.

Ἐκείνη τῇ στιγμῇ μπῆκε μέσα ἡ κυρία Λανζελέν. Ἐίχε ἀκούσει τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ ἀνδρὸς τῆς καὶ τῆς κόρης τῆς καὶ κατέλαβε γιατί μιλούσαν. Ἐβόλε ἕνα βλέμμα ἀπελπισίας στὴν Τερεζίνα καὶ εἶπε:

—Θεέ μου!... Θεέ μου!... Νὰ πῶς τὴν κατάντησαν τὰ μυθιστορήματα καὶ τὰ ποιήματα πού διαβάζει! Ὁ Θεέ μου!... Τί δυστυχεῖ!... Ποτέ δὲν θὰ παντρευτῇ μ' αὐτὲς τίς ιδέες πού ἔχει!...

—Βλέπετε μου, ἀπάντησε ἡ Τερεζίνα, ἕνα νέο ρομαντικὸν σὰν ἐμένα. ἕνα νέο εὐγενικὸ καὶ αἰσθητικὸ τὴν ἱππότη τοῦ παλαιοῦ καιροῦ, ἕνα ἴσως τοῦ ἱδανικοῦ, ἕνα ποιητὴ καὶ τότε θὰ παντρευτῷ εὐχαρίστως...

—Θεέ μου!... Πού νὰ τὸν θροῦμε αὐτὸ τὸν ἀνιστόρητο, αὐτὸ τὸν ἀεζοθήτη... εἶπε ἡ κυρία Λανζελέν.

—Σὰς ἀπαγορεύω, φώναξε ἡ Τερεζίνα, νὰ λές τισ ἀνιστορίες τὸν ἰδεώδη μου ἀνιστόρητο!... Ἐννοια σας, δὲν ἔγω ἀνέχω νὰ μὴ τὸν βιάσῃς πῆς. Ἡ Μοῦσες καὶ οἱ ἑρωτες θὰ μὴ τὸν στείλουν σὲ λίγο... Ναί, ἐρωτεύου... Τὸ νοιώθω... Ὁρῶμαι πόσο ἐμένα, τοῦ βλαπτικῶς ἀπὸ τῇ μεγάλῃ μου ἐπιθυμίας...

Καὶ ἡ Τερεζίνα, ἀφοῦ εἶπε τὰ λόγια αὐτά, βῆκε ἔξω, ἀπαγγέλοντας ἀνυπόμονους στίχους...

Οἱ γονεῖς τῆς κυτταζαν ὁ ἕνας

τὸν ἄλλο μὲ βλέμμα περίλυπο, καὶ κούνησαν ἀπελπιστικὰ τὰ κεφάλια τους.

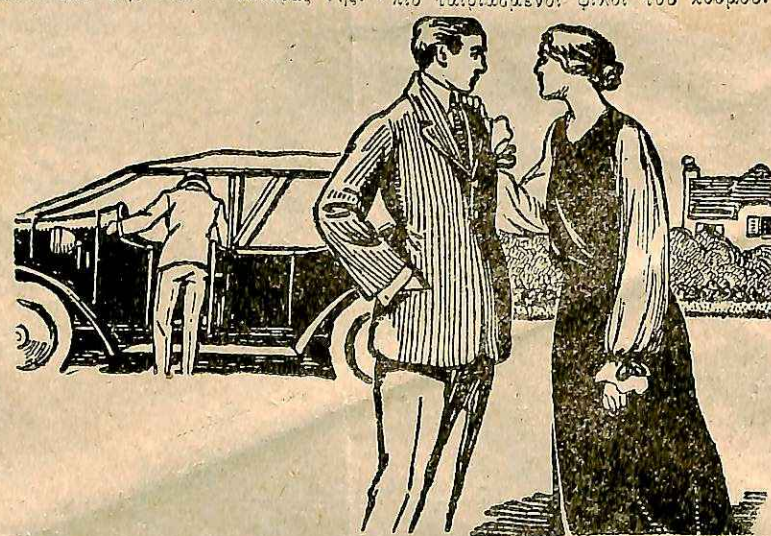
Πραγματικὰ, σὲ λίγες μέρες, ἡ Μοῦσα καὶ οἱ ἑρωτες, ἔστειλαν στὴ Τερεζίνα τὸν ἱδανικὸ νομφίον.

Ἦταν ἕνας ὠραίος νέος, εὐγενὴς τὴν ἱππότη τοῦ παλαιοῦ καιροῦ, ρομαντικὸς, λάτρης τοῦ ἱδανικοῦ ποιητῆς...

Μόλις τὸν εἶδε ἡ Τερεζίνα, μάντεψε ἀμέσως ὅτι αὐτὸς ὁ νέος δὲν ἔμοιαζε καθόλου μὲ τοὺς ἄλλους. Ἐβόλε ἕνα πρῶτ' ἐνὸς ξενοδοχείου καὶ ζήτησε δωμάτιον γιὰ νὰ μείνῃ ἔκεί.

—Τερεζίνα, εἶπε ὁ κύριος Λανζελέν στὴν κόρη του, ὠδήγησε τὸν κύριο σὲ τὸ δωμάτιον ὑπ' ἀριθ. 8.

Ἀμέσως ἡ Τερεζίνα, νὰ ἐξαίρετικὴ προθυμία, ὠδήγησε τὸν νέο σὲ τὸ δωμάτιον πού τῆς εἶπε ὁ πατέρας τῆς.

— Δὲν μπορῶ πειτὶ νὰ ζήσω, χωρὶς ἐσὰς!...

—Ἐίπε πολὺ ὠραῖα ἐδῶ, εἶπε τότε ὁ ξένος...

Μὰ καθὼς ἔλεγε αὐτὰ τὰ λόγια, κύτταζε τὴν Τερεζίνα καὶ ὄχι τὴν δωμάτιον.

Ἡ Τερεζίνα, παραμένει ἀπὸ τὰ βλέμματά του, τὸν ὥρῃσε τότε πῶς τὸν λένε, γιὰ νὰ γράψῃ τὸ ὄνομά του στὸν κατάλογο τῶν ξένων.

—Αἱ!... θέλετε τὸ ὄνομά μου, καὶ τὴν διεθύνει μου; εἶπε ὁ νέος, χαμογελώντας. Λοιπόν, λέγομαι 'Γούλιος Γκομπάρ, εἰμαι ποιητὴς, δὲν εἶμαι παντρεμένος καὶ μένω σὲ Παρίσι, ὁδὸς Τρουαπόρ, ἀριθμὸς 114.

Ἡ καρδιά τῆς Τερεζίνας, μόλις ἀκούσε τὴ λέξι 'ποιητὴς', χτύπησε δυνατὰ... Ὅστε δὲν εἶχε ἀπαντήσει: 'Ὁ χαριτωμένος αὐτὸς κύριος ἦταν ἀκριβῶς ἐκεῖνος, ἦταν ἕνας ποιητὴς!

Μὲ χέρι πού ἔτρεψε ἡ νέα σημείωσε σ' ἕνα τετράδιο τὸ ὄνομα, τὸ ἔ-

πάρηκε καὶ τὴν διεθύνει τοῦ χαριτωμένου ξένου. Ἐπειτα τὸν χαϊρέθηκε καὶ κίνησε γιὰ νὰ φύγῃ.

Ἀλλὰ ὁ 'ποιητὴς' τὴν ὥρῃσε ἔξω:

—Καὶ σεῖς πῶς λέγεστε δεσποινίς;

—Τερεζίνα, ἀπάντησε ἐκείνη. Τότε ὁ νέος τὴν κύτταξε γλυκὰ στὰ μάτια καὶ ἄνοιξε νὰ ἀπαγγέλλῃ: Τερεζίνα, Τερεζίνα, εἰδ' ὁράα σὰν τὰ κρίνα...

Ἡ Τερεζίνα κοκκίνισε, χαμήλωσε τὰ μάτια τῆς καὶ ἔφυγε γρήγορα-γρήγορα.

Μὰ πόσο ἦταν εὐτυχισμένη!... Ἐίχε ῥθεῖ πειτὶ ὁ ὄνειρομμένος μνηστήρ, εἶχε ῥθεῖ ὁ ποιητὴς, ὁ ὁποῖος μάλιστα, μόλις τὴν εἶδε, ἐμπνεύστηκε ἀπὸ τὴν φουρορία τῆς!

Ἐπειτ' ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες, ὁ 'Γούλιος' καὶ ἡ Τερεζίνα εἶχαν γίνει οἱ πρῶτοι ταιριασμένοι φίλοι τοῦ κόσμου.

Ἀλλὰ σκέφτηκες πῶς θὰ ζήσετε; Κεοῖζει γράμματα ἀπὸ τοὺς στίχους σου, ὁ ἱεροσάντης αὐτὸς τῶν Μουσῶν;

—Φαίνεται ὅτι κεοῖζει, ἀπάντησε ἡ Τερεζίνα, ἀλλ' αὐτὸ δὲ μ' ἐνδιαφέρει καθόλου... Ἀγ, δὲν φαντάζεστε, ἀγαπημένε μου γονεῖς, τί μορφοῦνται τὶς τέλειος ἀνθρώπος εἶναι!... Σέρεῖ ἀπ' ἔξω, ὅχι μόνο τὰ δικὰ του ποιήματα, ἀλλὰ καὶ ὅλα σχεδὸν τὰ ποιήματα τοῦ Λαμπρινίου, τοῦ Μυστέ, τοῦ Οὐγκώ... Ἐίχε μελετήσει καὶ τίς ξένες φιλολογίες. Φαντασθετε ὅτι μὴ ἀπαγγέλει κομμάτια ἀπὸ τὸ Δάντη. Καὶ πῶς μὲ νοιώθει. Πῶς μὲ νοιώθει!...

—Ὁραῖα!... Ὁραῖα... ἔκανε ὁ κύριος Λανζελέν. Νὰ ἰδοῦμε ὅμως τί θὰ κάνῃ; Ὁ σὲ ζήτησῃ σὲ γάμο πῶν φύγει ὁ ὄχι;

Τὸ πρόσωπο τῆς Τερεζίνας, καθὼς ἀκούσε αὐτὰ τὰ λόγια, σκοτίστηκε μονομιάς. Ὁ κύριος Γκομπάρ, εἶχε πληρώσει μόνο γιὰ δέκα πέντε μέρες τὸ δωμάτιόν του. Καὶ εἶχαν περάσει ἤδη ἡ δέκα μέρες. Ὁ ἔφυγε τάχα μετὰ τίς δέκα πέντε μέρες ἢ θὰ ἔμενε ἀκόμα;

Τὴ δεκάτη πέμπτη ἡμέρα ὁ κύριος Γκομπάρ ἐτοιμάστηκε νὰ φύγῃ. Ἡ Τερεζίνα ἦταν ἀπελπισμένη. Ἐίχε ἐρωτεύει μὲ ὅλη τῆς τὴν καρδιά τὸ νέο καὶ ὠραῖο αὐτὸ ποιητὴ. Μὰ καὶ πῶς προτέρημα δὲν εἶχε;

Ἦταν τόσο ὠραίος, ὅσο καὶ καλός, τόσο εὐγενής, ὅσο καὶ κομψός, τόσο μορφωμένος, ὅσο καὶ χαριτωμένος... Ἐπειτ' ἀπ' αὐτόν, ἡ Τερεζίνα δὲν θὰ μπορούσε πειτὶ νὰ ἰδῇ κανένα ἄλλο ἄντρα στὰ μάτια τῆς. Τῆς φάνταζε ὅτι κανένας ἄλλος ἄντρας στὸν κόσμον, ἔστω καὶ ποιητὴς, δὲν θὰ ἦταν τόσο τέλειος, ὅσο ὁ 'Γούλιος Γκομπάρ'.

—Ὅταν ὁ Γκομπάρ ἔκανε βλε, του τίς προετοιμασίες, κατέβηκε γιὰ ν' ἀποχαιρετήσῃ τὴν Τερεζίνα... Καὶ ἔφυγε νὰ τῆς ἀπαγγέλλῃ ἕνα ὠραῖο ἀποχαιρετιστικὸν ποίημα...

Ἡ φωνὴ νὰ δὲν ὑπόρθε νὰ κρούσῃ ὡς τὸ τέλος τῆς συγκίνησής τῆς καὶ σὲ μιὰ στιγμῇ, ἔσπασε σὲ δάκρυα.

—Γιατί κλαῖτε, Τερεζίνα, τὴ ρώτησε ὁ ποιητὴς. Μ' ἀγαπᾶτε λοιπόν, καὶ ἐσεῖς;

Τότε ἡ Τερεζίνα ψιθύρισε, κυτταζόντας τὸν σὲ μάτια:

—Μὰ δὲν μπορῶ πειτὶ νὰ ζήσω χωρὶς ἐσὰς...

—Καὶ ἂν ἦμουν ἕνας κοινὸς θνητός;

—Γιὰ μένα εἴστε ὁ μόνος ἄνθρωπος

πού ὑπάρχει στὸν κόσμον.

—Καὶ ἂν ἦμουν ἀκόμα ὁ κύριος Πετιτιέ;

Ἡ Τερεζίνα τὸν κύτταζε κατὰπληκτῇ.

—Μάλιστα, μικρούλα μου, ἔλας-λοῦθες ὁ 'ποιητὴς'. Δὲν εἶμαι ὁ 'Γούλιος Γκομπάρ'... Εἶμαι ἀπλοῦστα ὁ 'Ἀνδρέας Πετιτιέ'. Συγχώρεσέ μου αὐτὸ τὸ ψέμα. Σ' ἀγαποῦσα τόσο πολὺ... Ἐσὺ βέβαια δὲν μὲ ἤξερες καὶ δὲν μὲ εἶχες προσέξει ποτέ, ἀλλὰ ἐγὼ σὲ λάτρευα. Σ' ἔβλεπα νὰ περνᾷς ἀπὸ τὸ ἐστιατόριό μου, καὶ σ' ἐρωτεύτηκα. Σὲ ζήτησα ἀπὸ τὸν πατέρα σου, ἀλλὰ ἐσὺ ὅτε θέλησες νὰ μὲ ἰδῇς. Ὁ πατέρας σου μάλιστα μὴ εἶπε ὅτι δὲν θὰ παντρευτῇς παρά μόνο μ' ἕνα ποιητὴ. Τότε συμφωνήσαμε οἱ γονεῖς σου καὶ ἐγώ, νὰ καταφύγουμε σ' ἕνα τέχνασμα. Τί λέει; Πῶς; Σοῦ ἄρεσα, σ' ἐρωτεύτηκα καὶ ἐσὺ. Δὲν εἶχε ἄρα;... Ἀφοῦ κλαῖς γιατί φεύγω... Ἀλλὰ ἂν ἀποφαινοῦνται τώρα πῶς ἔμαθες ὅτι εἶμαι ὁ κύριος Πετιτιέ, πῶς μου νὰ φύγῃ ἀμέσως;

—Ὁχι! ὄχι!... Μὴ φωνετέ!... φώναξε ἡ Τερεζίνα. Δὲν μ' ἐνδιαφέρει τὸ ἐπαγγελμὰ σας. Ἐγὼ ἀγάπησα ἔσας...

Ἐίδες λοιπόν, Τερεζίνα μου, ὅτι μπορεῖ νὰ νοιώθῃ τὴν ποίησιν καὶ τὴν ὁμορφίαν καὶ ἕνας ἄνθρωπος καὶ περὶ ἐπὶ ἀπὸ τὸν πότμον;... Ἀρκεῖ τίς ὥρες πού δὲν ἔγω ἐννοῶ νὰ διαβάζω ὠραῖα διόδια. Καὶ αὐτὴ νομίζει ὅτι οἱ στίχοι πού σου ἔλεγα γιὰ δέκα ἑκατόντα, δὲν εἶνε πραγματικὰ ἔργα μου. Μ' ἔχεις ἐμπνεύσει τόσο, ἀγαπημένη μου, καὶ προσάβησα τόσο νὰ σοῦ ἄρεσω, πῶς ἔνιωθα τέλος καὶ... ποιητὴς.

Ἐκείνη τῇ στιγμῇ ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Λανζελέν, ἔκριναν στὸ κατώφλι τῆς πόρτας.

Ἐ. λοιπόν, ρώτησε ὁ κύριος Λανζελέν. Φεύγετε κύριε... Γκομπάρ;

—Ὁ κύριος Πετιτιέ, ἔσπασε ν' ἀπαντήσῃ ἡ Τερεζίνα. Θὰ μείνῃ ἀκόμα μερικὲς ἡμέρες ἐδῶ καὶ ἔπειτα θὰ φύγῃ καὶ ἐνῶ αὐτὸ του, ὡς κυρία Πετιτιέ... Τί γλυκὴ ὄνομα!...

ΣΚΕΨΕΙΣ Μ. ἈΝΔΡΩΝ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Ἡ καρδιά ἔχει δική τῆς λογικὴ πού τὴν ἀρνῶν καὶ κοινὴ λογικὴ.

(Μποσσοῦς)

Ἡ καρδιά τῆς γυναίκας εἶνε ἄβυσσος πού κανένας δὲν γνωρίζει τὸ βάθος τῆς.

(Ρικκορόνι)

Ἡ καρδιά τῆς γυναίκας μοιάζει μὲ τὸν οὐρανὸ πού ἀλλάζει νόχτα καὶ μέρα.

(Βύρων)

Στὸν ἔρωτα ἡ πρῶτη καρδίε πού νικοῦνται εἶνε ἡ ἄδωκε.

(Σενανκούς)

Ἡ καρδιά τῆς γυναίκας μοιάζει μ' ἕνα μαγικὸ ἔλδορᾶδο, ὅπου μπαίνουν τὰ κανεῖται ὅτι εἶναι, περνούοντας στὴν ἄπαι. Στὸ τέλος δὲ τῶν διακηρίσεων αὐτῶν εἶνε γοαυμένα μὲ μεγάλα γράμματα τὰ ἔζη:

(Δουμάς)

Ἡ ἐπιθυμία νὰ ἀρέσουν γεννιέται στὴς γυναῖκες, πῶν ἀπὸ τὴν ἀνάγκη ν' ἀγαπήσουν.

(Λανκλός)

Ἡ ἐπιθυμία νὰ ἀρέσουν γεννιέται στὴς γυναῖκες, πῶν ἀπὸ τὴν ἀνάγκη ν' ἀγαπήσουν.

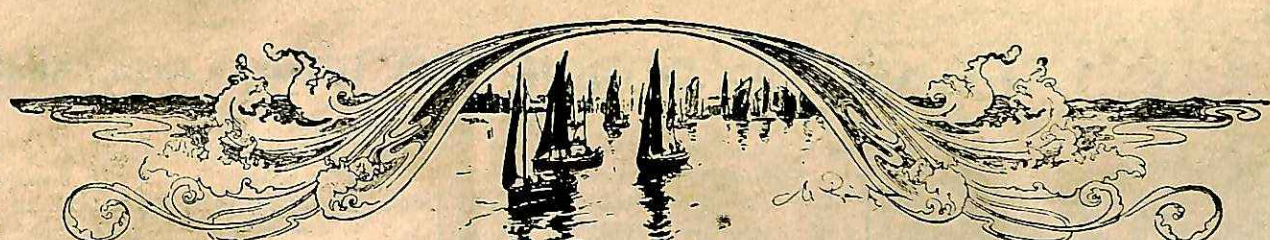
(Λανκλός)

Ἡ ἐπιθυμία νὰ ἀρέσουν γεννιέται στὴς γυναῖκες, πῶν ἀπὸ τὴν ἀνάγκη ν' ἀγαπήσουν.

(Λανκλός)

Ἡ ἐπιθυμία νὰ ἀρέσουν γεννιέται στὴς γυναῖκες, πῶν ἀπὸ τὴν ἀνάγκη ν' ἀγαπήσουν.

(Λανκλός)

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Τὰ Ἑπτὰ συγχρονα θαύματα. Ἐνας περίεργος τρόπος τουριστικῆς προαγάνδας. Κηδεῖες δωρεάν! Τὰ μακαρόνια, ἐφευρέσις ἑνὸς σοφοῦ. Πῶς ἐγίναν γνωστά στὴν Εὐρώπη. Τὸ καφενεῖο τῆς Βαβέλ. Ἐνα ξενοδοχεῖο γιὰ τὰ πουλιὰ. Ὅπου οἱ πελάτες ἀφθεοῦν, κ.τ.λ.

Μιὰ ἐφημερίδα τοῦ Μπουένος-ἈἮρες, ἀφοῦ ἐδημοσίευσε μιὰ περιγραφή τῶν Ἑπτὰ θαύματων τῆς ἀρχαῖότητος, ἔκανε ἕνα δημοφιλῆσμα μεταξὺ τῶν ἀναγνωστῶν τῆς γιὰ νὰ ἐκκεῖται ποῖα εἶνε, κατὰ τὴν γνώμην τους, τὰ Ἑπτὰ θαύματα τῆς δικῆς μας ἐποχῆς. Ἀπ' τίς ἀπαντήσεις λοιπὸν πού ἐστράφησαν στὴν ἐν λόγω ἐφημερίδα, θγαίνει τὸ συμπέρασμα ὅτι τὰ Ἑπτὰ συγχρονα θαύματα εἶνε τὰ ἑξῆς:

1) Βουλευτὴς, ὁ ὁποῖος φριζεῖ πάντοτε πύρρωνα μὲ τὴ συνείδησίν του. Ἐξ ὁποῖος ποτέ του δὲν ἐλήφισε νόμους πού δὲν τοὺς θεωροῦσε λογικοὺς καὶ δικαιοῦς.

2) Ἐργάτης ἡ ὑπάλληλος, ὁ ὁποῖος ζητάει μόνος του νὰ ἐλαττωθῇ τὸ ἡμερομίσθιόν του ἢ ὁ μισθὸς του.

3) Γερμανός, ὁ ὁποῖος νὰ ὁλοκληρῇ εὐλακρινῶς ὅτι ἡ πατρίδα του νικηθῇκε στὸν τελευταῖον πόλεμον.

4) Πολίτης τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ὁ ὁποῖος νὰ μὴν ἔχῃ τὴν γνώμην ὅτι ὁ μέγας θεμελιωτὴς τοῦ Βύρωπαϊκοῦ Πολέμου εἶνε ἡ πατρίδα του.

5) Ἡθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου ἡ τοῦ θεάτρου, ὁ ὁποῖος ἀνέστη νὰ δώσῃ φωτογραφίαν τοῦ ποδὸς δημοσίευσιν.

6) Φωτολογούμενος, ὁ ὁποῖος πῆλῃ ρώνει τοὺς φόρους μὲ τὴν πρώτη εἰδοποίησιν πού θὰ τοῦ στείλῃ ὁ δημοσιος εἰσπράκτωρ.

καὶ 7) Ἀθροῖον ἐφημερίδος γοαυμένο ἀπὸ δημοσιογράφον διὰ στήμα, τὸ ὅποιον νὰ μὴ περιέχῃ λέξεις ὑπογυμνωμένες!...

Ἐίνε γνωστὸν ὅτι ἡ περισσώτερος χώρας τῆς Εὐρώπης μεταχειρίζονται διάφορα καὶ συχνὰ ἀλλόκοτα μέσα γιὰ νὰ προσελκύουν περιηγητὰς στὸν τόπον τους. Ἀσφαλῶς ὅμως τὸ περιεργότερον μέσον εἶνε αὐτὸ πού ἤρριψε νὰ χρησιμοποιηθῇ τὸ δημοτικὸν συνῆθημα τῆς γαλλικῆς πόλεως 'Ἀππ'. Ὁ δῆμος τῆς πόλεως αὐτῆς δημοσιεύει ἐδῶ καὶ κἄποτε καὶ στίς γαλλικὰς καὶ στίς ξένες ἐφημερίδας διακηρίσεις τῶν τοπειῶν καὶ τῶν διασκεδάσεων πού μποροῦν νὰ ἀπολαύσουν οἱ ξένοι, περνούοντας στὴν ἄπαι. Στὸ τέλος δὲ τῶν διακηρίσεων αὐτῶν εἶνε γοαυμένα μὲ μεγάλα γράμματα τὰ ἔζη:

Ἐπὶ τοῦς ξένους τύχῃ νὰ πεθάνουν κατὰ τὸ διάστημα τῆς διαμονῆς των στὴν ἄπαι, τὸ δημοτικὸν συμβούλιον ἀναλαμβάνει νὰ πληρώσῃ αὐτὸ τὸ Ταμεῖον τοῦ Δήμου ὅλα τὰ ἐξοδα τῆς κηδεῖας των, δηλαδὴ φέ-

ρετρο, μεταφορὰ σὲ νεκροταφεῖο, τάφος, νεκρώσιμος ἀκολουθία κλπ.

Ὅσοι λοιπὸν θέλουν νὰ πεθάνουν καὶ νὰ κηδεύθουν δωρεάν ἄς πάνε στὴν Κινέζικη. Αὐτὸ δὲ συμβαίνει, γιατί σὲ ἐν λόγῳ κέντρῳ συγχάζουν ἄποροι φτωχοὶ καὶ ἀεργοὶ ὑπάλληλοι διαφόρων ἐθνικοτήτων, οἱ ὁποῖοι περιμένουν νὰ θρῆψῇ κανένας πελάτης πού νὰ χρειάζεσται γλωσσολογίαν γιὰ νὰ γράψῃ γράμματα σὲ ξένες γλώσσες. Ἀς σημειώθῃ ὅτι ἀπ' τὸν καιρὸ πού ἀνοίξε τὸ καφενεῖο αὐτὸ κἄνει χροστὰ δουλειὰς.

Ποῦς θὰ φανταζόταν ποτέ ὅτι τὰ μακαρόνια εἶνε ἐφευρέσις ἑνὸς σοφοῦ; Καὶ ὅμως ἔτσι εἶνε. Ὁ βρασιλεὺς τῆς Νεαπόλεως καὶ Σικελίας Φρειδερίκος 2ος πού βασίλευσε στὰς ἀρχὰς τοῦ 13ου αἰῶνος, εἶχε στὴν Ἀδελφὴν του ἕνα σὺν ἀλχημιστῇ καὶ μαθηματικῷ, τὸν Μακκερόν, ὁ ὁποῖος, ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἦταν καὶ διασημὸς λιχνῶδης. Ὁ σοφὸς λοιπὸν αὐτὸς εἶχε ἐπινοήσῃ διάφορες συνταγὰς φαγητῶν. Μεταξὺ δὲ αὐτῶν ἦταν καὶ τὰ μακαρόνια, τὰ ὅποια ἔφτιανε μὲ

Τελευταίως ἔκανε τὰ ἐγκαίνια τοῦ σπῆ Νέα Ὑόρκη ἕνα ξενοδοχεῖο γιὰ τὰ πουλιὰ. Τὸ ξενοδοχεῖο αὐτὸ τὸ διευθύνει ἡ μίς Χάττυ Οὐάιλιαμς, μὴ γυναικίκα, ἡ ὁποία ἀπὸ μικρὸ κοριτσάκι, ἀγαποῦσε υπερβολικὰ τὰ πουλιὰ καὶ ἡ ὁποία, χάρις στὴν περιουσία τῆς οικογενείας τῆς, διατηροῦσε πάντοτε διάφορων εἰδῶν περὶστὰ καναρίνια, παπαγάλους, περιστέρια κλπ.

Πρὸ καιροῦ ἡ μίς Οὐάιλιαμς κληρονόμησε ἕνα σέδακτὸ πικρὸν ἀπὸ καποῖον συγγενῆ τῆς. Τότε σκέφτηκε ὅτι ὑπάρχουν πολλοὶ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι φανταζοῦν γιὰ ταξεῖς καὶ δὲν ζελοῦν πού ν' ἀφήσουν τὴν ἀγαπημένην τους πουλιὰ, γιὰ νὰ μὴ τὰ κοσβάλουν κατὰ τοῦς.

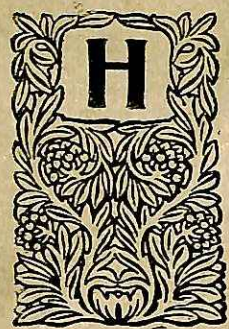
Ἄλλοι πάλι ἐργονταὶ ἀπὸ ταξεῖς, καὶ στὰ ξενοδοχεῖα ὅπου μένουν δὲν μποροῦν νὰ προσφέρουν στὰ πουλιὰ τους τὴν περιποίησιν πού τοὺς πρέπει.

Ἡ σκέψις τῆς λοιπὸν αὐτῆς τὴν ἔκρινε ν' ἀποσπῇσιν τ

ΕΚΔΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΑ ΦΤΩΧΑ ΟΝΕΙΡΑ ΤΗΣ ΥΒΟΝΝΗΣ

ΤΟΥ J. FROMENT

Η Υβόννη είχε την αγνότητα του κρίνου και την όμορφη αίσθηση του γάμου. Ήταν μόλις δέκα χρόνων, και η ζωή χάραζε μπροστά της ώραία σαν ροδοχάραμα.

Ναί, ώραία σαν ροδοχάραμα... Γιατί, παρ' όλη τη φτώχεια της, η Υβόννη είχε ασύγκριτους θησαυρούς, την όμορφη και τα νεύρα και μια καρδιά γεμάτη ελπίδες κι' όνειρα.

Από πολύ μικρή είχε χάσει τον πατέρα της, κι' αναγκάστηκε, μόλις μεγάλωσε λίγο, να πιάσει να εργαστεί σ' ένα κατάστημα νεοτερισμών. Κέρδιζε πολύ λίγα χρήματα, τα οποία μόλις ξφταναν να ζήσουν ή μητέρα της κι' αυτή.

Η μητέρα της ήταν ακόμα άρκετά νέα, όμορφη, φιλάρεσκη κι' επιεική είχε περάσει τα πρώτα της νεύρα μ' ευτυχία και με άνεση, με δυσκολία υπέφερε τώρα τις στενοχωρίες της φτώχειας. Μά ή γλυκεία Υβόννη, με την αγγελική της ύπομονη όλα τα υπέφερε και μ' ένα καρτερικό χαμόγελο στα χείλη άκουγε τα παράτονα και τούς στεναγμούς της μητέρας της.

— Μην είσαι τόσο αισθηματική, της έλεγε η τελευταία συχνά. Προσπάθησε να βρεις ένα πλούσιο σύζυγο. Αυτό είναι η μόνη μου ελπίδα.

Μά και το όραμα του πλούσιου βασίλπου του κόσμου αν τη ζητούσε σ' γάμο, η Υβόννη δε θα δέχονταν ποτέ να γίνει γυναίκα του. Γιατί; Γιατί η Υβόννη αγαπούσε ήδη. Και η αγάπη αυτή της έδινε μια τόσο γλυκεία χαρά και την έκανε να βλέπει τη ζωή σαν ένα ροδοχάραμα.

Ο νέος που αγαπούσε λεγόταν Έρρικος Ζανέν, και είχε ώραίο παράστημα κι' ευγενικό πρόσωπο. Ήταν δειγματικός και του πήγαινε πολύ η στρατιωτική του στολή. Δεν ήταν βέβαια πλούσιος, αλλά είχε τα νεύρα του και το μέλλον του χαμογέλασε ρόδινο.

Πήγαινε πολύ συχνά στο σπίτι της Υβόννης κι' έκανε συντροφιά της μητέρας της.

Κάθε βράδυ σχεδόν, όταν έπεφτε από την εργασία της, η Υβόννη τον εύρισκε στο σπίτι τους, έτσι σαν να την περίμενε να γυρίσει.

Η νέα κόρη τον έβλεπε και τον άκουγε έκστατη. Τη μεθούσε η φωνή της, τη μάγευαν τα λόγια του και την καταγοήτευαν τα γλυκά μαύρα του μάτια, καθώς τα προσήλανε επάνω της.

Καί, σιγά-σιγά, η Υβόννη άφησε την καρδιά της να παρασυρθεί από τη γοητεία που έβρισκον σ' αυτή ο νέος αξιωματικός...

Κάποτε ο Έρρικος τούς πήγαινε μερικά ώραία λουλούδια, με τα οποία η μητέρα της στόλιζε τα κροκίδια τους ανοθογυάλια. Η Υβόννη λάτρεινε αυτά τα άνθη, και δε φάλλαζε ούτε ένα ξερό τους φύλλο, με το όραμα του μαμάνι του κόσμου. Δεν τα πετούσε ούτε όταν μαρινόντουσαν, αλλά τα φύλα-

γε σαν ιερό κειμήλιο.

— Βέβαια, έλεγε με το νου της, ή Υβόννη, ο καλός μου κι' αγαπάς... Γι' αυτό έρχεται τόσο συχνά, γι' αυτό φέρνει τόσο όμορφα λουλούδια... Μ' αγαπά. Μου το λένε τα όμορφα μάτια του, καθώς με κοιτάζει τόσο γλυκά. Και μια μέρα θα μου τ' πουν τα χείλη του... Ίσως με θέσει ακόμα πολύ νέα και περιμένει να γίνει είκοσι χρόνων. Ποιος ξέρει, ίσως μ' έχει ήδη ζητήσει από τη μαμά.

Με τα όνειρα και τις ελπίδες αυτές χάραζε η ζωή της Υβόννης, ώραία σαν ρόδινη αυγή.

Μά ένα βράδυ, μόλις έφυγε ο Έρρικος από το σπίτι τους, η μητέρα της της είπε μ' ένα ύφος πολύ σοβαρό:

— Υβόννη, έχω να σου μιλήσω.

Η καρδιά της νέας κόρης χτύπησε πολύ δυνατά. Έπ' τέλους είχε φτάσει

έξυπνη, να μη δεχτεί αυτό το γάμο. Μπορεί ο κ. Λαρός να μην είναι τόσο νέος κι' ώραίος, αλλά είναι πλούσιος. Σου δίνω καιρό για να σκεφτείς ως αύριο το βράδυ...

Η Υβόννη πάλι δεν μπόρεσε ν' αρθρώσει λέξη. Άφωνη, ταραγμένη, κατάληκτο, πήγε στο δωμάτιό της, έπεσε ντυμένη όπως ήταν στο κρεβάτι της, κι' άρχισε να κλαίει. Δεν καταλάβαινε ακόμα γιατί τί συνέβαινε. Της φαινόταν ότι ή η μητέρα της τη τραλάθηκε ξαφνά, ή ότι αυτή ή ίδια είχε χάσει τα λογικά της.

Όλη τη νύχτα δεν κοιμήθηκε καθόλου. Όσο, στο πρωί πήγε πάλι στην εργασία της. Όλη τη μέρα περμιε όπως ποτέ ανυπόμονα να φτάσει το βράδυ. Ήθελε τόσο να ιδεί τον Έρρικο, να μιλήσει μερυστά σ' αυτόν στη μητέρα της για το γάμο που ήθε-

Ήταν έτοιμη να μιλήσει στη μητέρα της, όταν εκείνη, προλαβαίνοντάς την, της είπε:

— Υβόννη, ελπε, τί απάντησι θα μου δώσεις για ό,τι σε ρώτησα χτές;

Καί, πριν ή κόρη της της απαντήσει, ή μητέρα εξακολούθησε:

— Πρώτ' όλων μάλιστα μιλήσαμε σχετικά με τον Έρρικο. Και μείνουμε κι' οι δυο σύμφωνοι... Βρίσκουμε ότι είναι πολύ σωστό να γίνει αυτός ο γάμος. Ο κύριος Λαρός, είναι πολύ καλός και έχει μεγάλη περιουσία. Δεν πρέπει ν' απορρίψης την πρότασί του, Υβόννη, εσύ που είσαι τόσο λογική. Θά ήθελα μάλιστα να παντρευτείς γρήγορα, πριν από μένα. Γιατί, καθώς θα έζης έννοησι από καιρό, ο Έρρικος κι' εγώ αγαπιόμαστε. Και δεν θέλουμε να γίνει ο γάμος μας πριν από τον δικό σου.

Η φτώχη Υβόννη!... Πώς δεν έπεσε άμέσως κάτω νεκρή, πώς ή μικρή της καρδιά εξακολουθούσε να χτυπά μέσα στο στήθος της; Κότταζε τον Έρρικο μ' ένα βλέμμα γεμάτο πόνο και αγωνία, σαν να τον φωτούσε μ' αυτό:

— Μά είναι αλήθεια αυτά που λέει ή μητέρα μου, ή μήπως τρελλάθηκε ή δυστυχισμένη;

Ο Έρρικος όμως εξακολουθούσε να την κοιτάει χαμογελώντας γλυκά, όπως πάντοτε.

Τότε ή Υβόννη, νοιώθοντας την καρδιά της να σβήνει μέσα στο στήθος της, ηνθύρισε:

— Καλά, θα πάρω τον κύριο Λαρό. Καί, γρήγορα-γρήγορα, χωρίς να δώσω καιρό στη μητέρα της να εκδηλώσει τη χαρά της, πήγε στο δωμάτιό της. Κλείδωσε την πόρτα, και σωρόστηκε στο κρεβάτι της, χειρότερα από άρρωστη, με την καρδιά σπαράγμένη...

Για μια στιγμή άκουσε τη φωνή του Έρρικου. "Υστερα το γέλιο της μητέρας της. Έπειτα άκουσε την εξόπορτα να κλείνει και τα βήματα της μητέρας της στο διπλανό δωμάτιο.

Υστερα δεν άκουσε τίποτε πια. Και όταν βεβαιώθηκε ότι ή μητέρα της αποκοιμήθηκε, σηκώθηκε από το κρεβάτι της και πήρε από ένα συρτάκι το ξερό λουλούδι του Έρρικου που τα φύλλα σαν θησαυρό. Τα φίλησε και τάβαλε στον κόρφο της. "Υστερα σιγά-σιγά, άνοιξε την πόρτα του δωματίου της, βγήκε στο διάδρομο, κατέβηκε τις σκάλες, άνοιξε την εξόπορτα και βγήκε έξω. Προχώρησε τότε στον έρμιο δρόμο, σφίγγοντας πάντα στον κόρφο της τα ξερά λουλούδια, που έτρεφαν. Τράβηξε και την ποικιλία του Σηκουάνα. Σαν έφτασε εκεί πλησίασε στην όχθη. "Βορήσε μια ματιά κάτω και είδε τα νερά του ποταμού θολά και ταραγμένα.

Μά ή Υβόννη δεν δέλιασε καθόλου. Με τα χέρια σταυρωμένα επάνω στα πόλητμα ξερά λουλούδια, που είχε κρυμμένα στο στήθος της σαν θησαυρό, με τα μάτια απλωμένα, οίχτηκε μέσα στον ποταμό χωρίς να διστάσει καθόλου, χωρίς να βγάλη ούτε κραυγή. Έτσι έβουσε μέσα στα σκοτεινά νερά του Σηκουάνα, το ροδοχάραμα της ζωής της.

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ουδέν καινόν υπό τόν ήλιον. Ή ποταπαγόμεναι πρό χιλίων ετών στήν Κορέα. Ένα σφοδρό μέτρο για να αναγνωρίζονται οι μεθυσμένοι. Ο πιο δυνατός άνθρωπος του κόσμου. Τα άπιστευτα κατορθώματα του Αλεξάνδρου Τσάι. Οι μεγαλύτεροι κατακτητές της ύφης. Πώς οι Ίρκοι κατέκτησαν όλοκληρη την Αμερική. Ο Άγγλος κτηματίας και ή πέντε γυναίκες του, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Τό φέσι που επέβαλε να φορούν οι υπήκοοι του αυτοκράτορος της Κορέας.

Η απαγόρευσις των οινόπνευματων ποτών, ή οποία επέβληθη κατά τα τελευταία χρόνια στις Ηνωμένες Πολιτείας της Αμερικής δεν είναι τίποτε καινούργιο και πρωτότυπο.

Από την αρχαιότητα ως σήμερα έχει επιβληθεί πολλές φορές στις διάφορες χώρες της γης, κατά διαφόρους τρόπους.

Αλλά ο εξυπνότερος, απλούστερος και αποτελεσματικότερος τρόπος ήταν ασφαλώς αυτός που έφηρσε ο περίφημος αυτοκράτορας της Κορέας, Βάγκ Κέιν. Ο αυτοκράτορας αυτός έζησε τον έννατον αιώνα μετά Χριστόν και την εποχή εκείνη το κράτος του ήταν ένα απ' τα ισχυρότερα και πλουσιότερα της της Άσίας. Αλλά οι υπήκοοι του το είχαν οβεί στο ποτό και καθημερινώς έβλεπε κανείς χιλιάδες Κορέας να κυλούνται στους δρόμους τυφλά στο μεθύσι. Ο Βάγκ Κέιν λοιπόν αποφάσισε να δώσει ένα τέλος στην κατάσταση αυτή. Και κατά το έτος 930, έξέδωσε ένα διάταγμα διά του οποίου απαγόρευσε όλη τη χορή των οινόπνευματων ποτών, αλλά το... μεθύσι! Οποιοσ δηλαδή συλλαμβανόταν μεθυσμένος, φυλακίζονταν άμέσως, χωρίς καμιά διαδικασία. Αλλά πώς μπορούσαν τα όργανα του Βάγκ Κέιν τα έντεταμένα να επαγρυπνούν για την εφαρμογή του νόμου του, να εξακριβώσουν ότι ένας άνθρωπος ήταν μεθυσμένος; Έδώ όμως ακριβώς έγκειται ή έξυπνάδα του σοφού αυτού αυτοκράτορος. Με ένα άλλο διάταγμα που έξέδωσε συγχρόνως με το πρώτο, όριζε ότι όλοι οι υπήκοοι του έπρεπε να φορούν ένα ώρισμένο είδος φεσιού. Το φέσι αυτό ήταν υπερβολικά βαρύ. Οποιοσ λοιπόν απ' τους Κορέας συλλαμβανόταν χωρίς να φορή το φέσι του, ή να το φορή λερωμένο ή τσαλαχωμένο, φυλακίζονταν άμέσως κι' επιμωρείτο αυστηρά. Γιατί αυτό εσήμαινε πως ήταν μεθυσμένος κι' έτσι το έπρεπε το φέσι απ' το κεφάλι ή λερώθηκε...

Ο Αλεξάνδρος Τσάι, ο οποίος έζησε κατά τον περασμένον αιώνα στην Ρωσία είχε τόσο καταπληκτική δύναμη, ώστε δικαίως έθεωρείτο από τους συγχρόνους του ως ο πιο δυνατός άνθρωπος της γης. Ήταν ο μόνος αν-

θρωπος που κατόρθωνε να σπάζει αυγό με τα δυο δάχτυλα του ενός χεριού του, σπρώχνοντας την κάθε άκρη του αυγού στο ένα του δάχτυλο. Επίσης έσπαζε μπουκάλια από όσονδήποτε χονδρό-γυαλί μέσα στη φούχτα του, σαν να ήταν καρύδια. Ελύγισε όσο-όσο χοντρό σίδερο κι' αν του έδιναν, κρατώντας το με τα δυο χέρια του και χτυπώντας το στον μηρό του. Μπορούσε επίσης να σταματήσει κρατώντας το από πίσω άμαξι που θα το τραβούσαν δώδεκα ρωμαλέα άλογα... Αλλά ο πιο καταπληκτικός άθλος που έκανε ο Τσάι συχνά ήταν ο έξης:

Έπανε ένα άλογο βάρους 250 δικάδων απ' τα πόδια και, παρ' όλη την λυσσάλη αντίστασή του έβου και τις κλωτσιές που προσπαθούσε να του δώσει, το έριχνε κάτω, έπειτα το σήκωνε ψηλά και το φορτωνότανε στην

Οι Άγγλοι έννοούν συχνά να εκδη-

Οι κατακτητές της Αμερικής Ίρκοι.

πλάτη του, σαν να ήταν άρνακι!...

Οι μεγαλύτεροι κατακτητές της ύφης δεν ήταν οι αρχαίοι Ρωμαίοι, όπως πιστεύεται, αλλά οι Ιθαγενείς της Αμερικής Ίρκοι. Ο λαός αυτός άπετελείτο από έξ μεγάλες φυλές και ήταν ρωμαλεώτατος, πολυμήτατος και εύφρέστατος.

Τρεις αιώνες προτού ανακαλύψει ο Κολόμβος την Αμερική οι έξ φυλές των Ίρκοι άνώθηκαν και αποφάσαν να υποτάξουν όλες τις άλλες φυλές της χώρας των.

Ξεκίνησαν λοιπόν απ' την επαρχία του Όντάριο και βάδιζαν προς τα νότια. Στο δρόμο τους έφίλησαν κι' εδικάσαν τη μια μετά την άλλη όλες τις φυλές που δεν δειχόντουσαν να υποταχθούν σ' αυτούς. Αι κατακτήσεις του Μεγάλου Αλεξάνδρου, του Ναπολέοντος, του Ατίλα, του Ταμερλάνου και των άλλων πολεμάρχων ήταν ασήμαντοι μπροστά στις δικές τους. Προχωρώντας διαρκώς προς τα νότια, οι Ίρκοι έφθασαν στη χώρα των Ίν-

διών και μετά το θάνατό τους το κλασικό χούμορ για το όποιο φημίζονται. Ασφαλώς δε ένας απ' τους μεγαλύτερους χιουμορίστας του είδους αυτού πρέπει να θεωρηθεί κάποιος κτηματίας απ' την επαρχία Κόβεντρ, όνοματι Σάμουελ Μπέντ, ο οποίος πέθανε τελευταίως.

Ο Σάμουελ Μπέντ στην νεότητά του είχε παντρευτεί μια κόρη όμορφη και άρκετά πλουσία, ή οποία έπειτα από κάμποσον καιρό πέθανε και του κληροδότησε όλη την ποίκα της. Έπειτα από κάμποσον καιρό, ο Μπέντ ξαναπαντρεύτηκε μια χήρα, επίσης πλουσία, ή οποία τόσο τον αγάπησε, ώστε, όταν πέθανε κι' αυτή, του κληροδότησε όλη την περιουσία της.

Μετά το θάνατό της, ο Μπέντ ο όποιος δεν είχε διάθεσι να μείνη χήρος έφ' όρου ζωής, πήρε μια τρίτη γυναίκα, πλούσια κι' αυτή, ή οποία δεν έζησε πολύν καιρό. Και ή κληρονομία της περιήλθε στον τυχερό κτηματία του οποίου ή περιουσία είχε αυξηθεί πολύ με τους τρεις γάμους που έκανε.

Εκτοτε ο Μπέντ παντρεύτηκε άλλες δυο γυναίκες ακόμα. Καί, καθώς είχε καλομάθει, έπαιρνε πάντοτε πλούσιες. Ή μια μετά την άλλη πέθαναν κι' αυτές, κληροδοτώντας στον άνδρα τους τις περιουσίες των.

Χάρη στους πέντε προσοδοφόρους γάμους του και στους πέντε θανάτους, ο Σάμουελ Μπέντ έγινε ο πλουσιότερος κτηματίας, όχι μόνον του Κόβεντρ, αλλά και των γειτονικών επαρχιών.

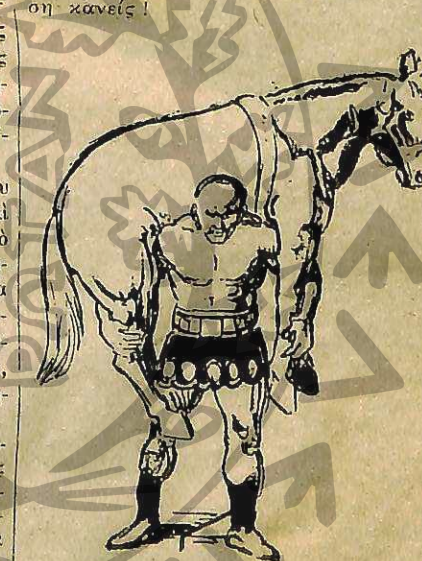
Ο άθεόφοβος όμως είχε γλυκαθεί και προσπάθησε να ξαναπαντρευτεί και έκτη φορά. Αλλά καμιά γυναίκα δεν είχε διάθεσι να ύποστη την τύχη των πέντε άλλων, κι' έτσι όλες ή άνιπνες τρες σίς όποιες έκανε πρότασι γάμου τον απέκρουαν. Έτσι ο Σάμουελ Μπέντ έζησε τα υπόλοιπα χρόνια της ζωής του χήρος. Θέλησε όμως να εκφράσει τον τρόπο αλώγων την ευγνωμοσύνη του προς τις πέντε γυναίκες του γιατί τον είχαν κάνει πλούσιον. Καί, μετά τον θάνατό του, σύμφωνα με ρητή παράγραφο που είχε στην διαθήκη του, οι κληρονόμοι του στην επιτύμβιο πλάκα του έχαραξαν αυτά τα λόγια:

«Ενθάδε κείται ο Σάμουελ Μπέντ, ο όποιος με την θέλησι του Θεού και, χάρις στις πέντε γυναίκες του, έγινε πολύν πλούσιος».

Απ' τις παρατηρήσεις που έχουν κάνει οι βιολόγοι και ύγιεινολόγοι, εξακριβώσαν ότι το ύγιεινότερο κλίμα έχουν ή χώρες εκείνες που ευρίσκονται στο βόρειο μέρος της ενκράτου ζώνης και συγκεκριμένως ή Νότιος Άγγλία, ή Ολλανδία και ή Λανία. Έννοείται όμως ότι ο άπολύτως ύγιεινός τόπος, όπου δεν υπάρχουν καθόλου μικρόβια, καμιάς άρρώστειας, είναι οι Πόλοι.

Αλλά εκεί δυστυχώς δεν μπορεί να ζήσει κανείς!

Απ' τις παρατηρήσεις που έχουν κάνει οι βιολόγοι και ύγιεινολόγοι, εξακριβώσαν ότι το ύγιεινότερο κλίμα έχουν ή χώρες εκείνες που ευρίσκονται στο βόρειο μέρος της ενκράτου ζώνης και συγκεκριμένως ή Νότιος Άγγλία, ή Ολλανδία και ή Λανία. Έννοείται όμως ότι ο άπολύτως ύγιεινός τόπος, όπου δεν υπάρχουν καθόλου μικρόβια, καμιάς άρρώστειας, είναι οι Πόλοι. Αλλά εκεί δυστυχώς δεν μπορεί να ζήσει κανείς!

Ο δυνατότερος άνθρωπος του κόσμου.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΠΑΓΜΑΤΙ, την επομένη της ήμερας που το τηλεγράφημα αυτό δημοσιεύθηκε στις εφημερίδες, έφυγε άγνωστος, χτύπησε την πόρτα της κ. Ντουγκριβάλ και της παράδωσε ένα φάκελλο στα χέρια της.

Ο φάκελλος αυτός περιείχε εκατό τραπέζοι αλληλογραμμάτων των χιλίων φράγκων.

Μη νομίζετε όμως ότι έτσι τελείωσε δηλαδή η ιστορία.

Έπειτα από δυο μέρες, οι ένοικοι που κατοικούσαν στο ίδιο σπίτι μαζί με τη χήρα Ντουγκριβάλ και τον άνεμό της Γαβριέλ έφυγαν κατά τις τέσσερες το πρωί, ακούγοντας τρισεπτά καρυγές στο διαμέρισμά τους. Αμέσως σηκώθηκαν από τα κρεβάτια τους, έτρεξαν έξω κι έπειτα από πολλές προσπάθειες κατόρθωσαν να παραβιάσουν την πόρτα.

Τότε, στο φως ενός κεριοῦ που είχαν φέρει μαζί τους, είδε τον Γαβριέλ σωριασμένο στο πάτωμα του δωματίου του, δεμένο χειροπόδαρα και μ' ένα φίμωτρο στο στόμα. Μπήκαν κατόπιν στο διπλανό δωμάτιο, όπου βρέθηκαν την κυρία Ντουγκριβάλ πλημμυρισμένη στο αίμα της με μια μεγάλη πληγή στο στήθος.

Τα χέρια... ψιθύρισε η δυστυχισμένη γυναίκα. Μ' έκλεψαν... Μου πήραν όλα τα τραπέζοι αλληλογραμμάτων...

Και λιποθύησε...

Τί είχε συμβεί λοιπόν; Όπως διηγήθηκε ο Γαβριέλ, και η κ. Ντουγκριβάλ συμπλήρωσε τη διήγησή του ανέπιφύ της, όταν συνήλθε κάπως, είχε ξυπνήσει άξαφνα από την επίθεσι δυο άγνωστων, από τους οποίους ο ένας του φίμωσε το στόμα, ενώ ο άλλος τον έδεσε χειροπόδαρα. Μες στο σκοτάδι που απλωνόταν στην κάμαρή του, δεν υπέρεσε να δει στο πρόσωπο τους δυο αυτούς άγνωστους, μα άκουσε το θρόνιστο της πάλης που έκανε η θεία του μαζί τους.

«Πάλι τρουερή!» συμπλήρωσε κατόπιν η κ. Ντουγκριβάλ.

Οι δυο άγνωστοι διευθύνθηκαν κατόπιν προς ένα μικρό έπιπλο, μέσα στο οποίο βρισκόντουσαν κρυμμένα τα χρήματα, το παραβίασαν και τα πήραν, παρ' όλη την αντίστασι που επέβαλε η φτωχή χήρα, και παρ' όλη τις καρυγές της. Καθώς έφευγαν, ο ένας από' αυτούς τον όποιον η κ. Ντουγκριβάλ δάγκωνε στο μπράτσο, τη χτύπησε με το μαχαίρι του στο στήθος και κατόπιν έγιναν άφαντοι.

Από πού; ρώτησαν οι άστυνομικοί.

Από την πόρτα του δωματίου μου και κατόπιν, όπως υποθέτω, από την πόρτα του διαδρόμου.

Αδύνατον, γιατί ο θυρωρός θά τους αντιλαμβάνονταν...

Όλο το μυστήριο βρισκόταν σ' αυτό το σημείο: πώς οι κρυφοί είχαν κατορθώσει να μπουν μέσα στο σπίτι και πώς κατόπιν είχαν φύγει; Καμιά έρευνα δεν υπήρχε, εκτός από την κεντρική, στην οποία βρισκόταν ο θυρωρός. Μήπως ήταν τίποτε ενοικιαστές του ιδίου σπιτιού. Μα η λεπτομερής εξέτασις που επακολούθησε, απέδειξε πόσο άσχημη ήταν η υπόθεσι αυτή...

Τότε;

Ο άστυνομικός επιθεωρητής Γκα-

Η ΚΑΤΑΧΘΟΝΙΑ ΛΑΓΙΔΑ

(Από τα καταπληκτικά κατορθώματα του άριστοκράτου-λαποδύτου ΑΡ. ΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ)

Ντουγκριβάλ, η οποία βρισκόταν κατάνοιχτη. Χάρις όμως στις περιποιήσεις του άνεμου της, η φτωχή γυναίκα δεν άργησε να συνέλθει από την πληγή της. Το πρωί, ο άνεμος της την έγκλισησε σε μια πολυθρόνα στην τραπεζαρία, κοντά στα παράθυρα, έκανε κατόπιν μόνο του το νοικοκυριό και πήγαινε να ψωνίσει. Ετοίμαζε επίσης μόνος του το δείπνο, χωρίς να δέχεται τη βοήθεια της θυρωρού.

Κουρασμένος από τις ανακρίσεις της άστυνομίας, οι προσπάθειες από τις συνευθεσίες με τους δημοσιογράφους, ή θεία κι' ο άνεμος δεν δέχονταν πια κανένα, ούτε αυτή τη θυρωρού, της οποίας η φιλικότητα έρχονταν να τον βοηθήσει.

Μα πώς μου, μήπως τον σκότωσε;

Μου φαίνεται όχι, θεία, γιατί κανόνισα καλά το χτύπημα μου...

Εντωμεταξύ ο άγνωστος κλονίζονταν με τα χέρια μπροστά, ενώ μια θανάσιμη χλωμάδα είχε έκλωθει στο πρόσωπό του.

«Πρόσεχε, κύριε Γαβριέλ, σ' ε κατασκοπεύουν και σ' ε και τη θεία σου... Σ' ε παρακολουθούν... Χτες το βράδυ άκουσα, αντελήφθη έναν ύποπτο τύπο που κύταζε τα παράθυρά σου...»

—Μπάλι... έκανε ο Γαβριέλ. Είπ' οι άστυνομικοί που μάς φυλάνε... Τόσο το καλύτερο!

Όστόσο έν' απόγευμα, κατά τις τέσσερες, δυο πλανόδι μικροεμποράκοι άρχισαν μιά ζωηρή φιλονεικία στο δρόμο. Η θυρωρού άπομακρόνθηκε άμέ-

σως από το θυρωρείο της για ν' ακούσει τις βοϊσιές που άλλάζαν οι δυο αντίπαλοι. Μα μόλις αυτή προχώρησε λίγο, ένας νέος άντρας μετρού ανασημάτος, ντυμένος με κομψά γαλικά ρούχα, μπήκε μέσα στο σπίτι κι' άνέθηκε ρόχησα τη σκάλα.

Στο τρίτο πάτωμα, στάθηκε μπρος στην πόρτα του διαμερίσματος των Ντουγκριβάλ και χτύπησε το κουδούνι...

Στάθηκε μπρος στην πόρτα του διαμερίσματος των Ντουγκριβάλ και χτύπησε το κουδούνι...

Στάθηκε μπρος στην πόρτα του διαμερίσματος των Ντουγκριβάλ και χτύπησε το κουδούνι...

Στάθηκε μπρος στην πόρτα του διαμερίσματος των Ντουγκριβάλ και χτύπησε το κουδούνι...

Στάθηκε μπρος στην πόρτα του διαμερίσματος των Ντουγκριβάλ και χτύπησε το κουδούνι...

Στάθηκε μπρος στην πόρτα του διαμερίσματος των Ντουγκριβάλ και χτύπησε το κουδούνι...

Στάθηκε μπρος στην πόρτα του διαμερίσματος των Ντουγκριβάλ και χτύπησε το κουδούνι...

Στάθηκε μπρος στην πόρτα του διαμερίσματος των Ντουγκριβάλ και χτύπησε το κουδούνι...

Στάθηκε μπρος στην πόρτα του διαμερίσματος των Ντουγκριβάλ και χτύπησε το κουδούνι...

Στάθηκε μπρος στην πόρτα του διαμερίσματος των Ντουγκριβάλ και χτύπησε το κουδούνι...

Στάθηκε μπρος στην πόρτα του διαμερίσματος των Ντουγκριβάλ και χτύπησε το κουδούνι...

Στάθηκε μπρος στην πόρτα του διαμερίσματος των Ντουγκριβάλ και χτύπησε το κουδούνι...

Στάθηκε μπρος στην πόρτα του διαμερίσματος των Ντουγκριβάλ και χτύπησε το κουδούνι...

Στάθηκε μπρος στην πόρτα του διαμερίσματος των Ντουγκριβάλ και χτύπησε το κουδούνι...

Στάθηκε μπρος στην πόρτα του διαμερίσματος των Ντουγκριβάλ και χτύπησε το κουδούνι...

Στάθηκε μπρος στην πόρτα του διαμερίσματος των Ντουγκριβάλ και χτύπησε το κουδούνι...

Στάθηκε μπρος στην πόρτα του διαμερίσματος των Ντουγκριβάλ και χτύπησε το κουδούνι...

Στάθηκε μπρος στην πόρτα του διαμερίσματος των Ντουγκριβάλ και χτύπησε το κουδούνι...

Στάθηκε μπρος στην πόρτα του διαμερίσματος των Ντουγκριβάλ και χτύπησε το κουδούνι...

Στάθηκε μπρος στην πόρτα του διαμερίσματος των Ντουγκριβάλ και χτύπησε το κουδούνι...

Στάθηκε μπρος στην πόρτα του διαμερίσματος των Ντουγκριβάλ και χτύπησε το κουδούνι...

Στάθηκε μπρος στην πόρτα του διαμερίσματος των Ντουγκριβάλ και χτύπησε το κουδούνι...

Στάθηκε μπρος στην πόρτα του διαμερίσματος των Ντουγκριβάλ και χτύπησε το κουδούνι...

Στάθηκε μπρος στην πόρτα του διαμερίσματος των Ντουγκριβάλ και χτύπησε το κουδούνι...

Ντουγκριβάλ, η οποία βρισκόταν κατάνοιχτη. Χάρις όμως στις περιποιήσεις του άνεμου της, η φτωχή γυναίκα δεν άργησε να συνέλθει από την πληγή της. Το πρωί, ο άνεμος της την έγκλισησε σε μια πολυθρόνα στην τραπεζαρία, κοντά στα παράθυρα, έκανε κατόπιν μόνο του το νοικοκυριό και πήγαινε να ψωνίσει. Ετοίμαζε επίσης μόνος του το δείπνο, χωρίς να δέχεται τη βοήθεια της θυρωρού.

Κουρασμένος από τις ανακρίσεις της άστυνομίας, οι προσπάθειες από τις συνευθεσίες με τους δημοσιογράφους, ή θεία κι' ο άνεμος δεν δέχονταν πια κανένα, ούτε αυτή τη θυρωρού, της οποίας η φιλικότητα έρχονταν να τον βοηθήσει.

Μα πώς μου, μήπως τον σκότωσε;

Μου φαίνεται όχι, θεία, γιατί κανόνισα καλά το χτύπημα μου...

Εντωμεταξύ ο άγνωστος κλονίζονταν με τα χέρια μπροστά, ενώ μια θανάσιμη χλωμάδα είχε έκλωθει στο πρόσωπό του.

«Πρόσεχε, κύριε Γαβριέλ, σ' ε κατασκοπεύουν και σ' ε και τη θεία σου... Σ' ε παρακολουθούν... Χτες το βράδυ άκουσα, αντελήφθη έναν ύποπτο τύπο που κύταζε τα παράθυρά σου...»

—Μπάλι... έκανε ο Γαβριέλ. Είπ' οι άστυνομικοί που μάς φυλάνε... Τόσο το καλύτερο!

Όστόσο έν' απόγευμα, κατά τις τέσσερες, δυο πλανόδι μικροεμποράκοι άρχισαν μιά ζωηρή φιλονεικία στο δρόμο. Η θυρωρού άπομακρόνθηκε άμέ-

σως από το θυρωρείο της για ν' ακούσει τις βοϊσιές που άλλάζαν οι δυο αντίπαλοι. Μα μόλις αυτή προχώρησε λίγο, ένας νέος άντρας μετρού ανασημάτος, ντυμένος με κομψά γαλικά ρούχα, μπήκε μέσα στο σπίτι κι' άνέθηκε ρόχησα τη σκάλα.

Στο τρίτο πάτωμα, στάθηκε μπρος στην πόρτα του διαμερίσματος των Ντουγκριβάλ και χτύπησε το κουδούνι...

Στάθηκε μπρος στην πόρτα του διαμερίσματος των Ντουγκριβάλ και χτύπησε το κουδούνι...

Στάθηκε μπρος στην πόρτα του διαμερίσματος των Ντουγκριβάλ και χτύπησε το κουδούνι...

Στάθηκε μπρος στην πόρτα του διαμερίσματος των Ντουγκριβάλ και χτύπησε το κουδούνι...

Στάθηκε μπρος στην πόρτα του διαμερίσματος των Ντουγκριβάλ και χτύπησε το κουδούνι...

Στάθηκε μπρος στην πόρτα του διαμερίσματος των Ντουγκριβάλ και χτύπησε το κουδούνι...

Στάθηκε μπρος στην πόρτα του διαμερίσματος των Ντουγκριβάλ και χτύπησε το κουδούνι...

Στάθηκε μπρος στην πόρτα του διαμερίσματος των Ντουγκριβάλ και χτύπησε το κουδούνι...

Στάθηκε μπρος στην πόρτα του διαμερίσματος των Ντουγκριβάλ και χτύπησε το κουδούνι...

Στάθηκε μπρος στην πόρτα του διαμερίσματος των Ντουγκριβάλ και χτύπησε το κουδούνι...

Στάθηκε μπρος στην πόρτα του διαμερίσματος των Ντουγκριβάλ και χτύπησε το κουδούνι...

Στάθηκε μπρος στην πόρτα του διαμερίσματος των Ντουγκριβάλ και χτύπησε το κουδούνι...

Στάθηκε μπρος στην πόρτα του διαμερίσματος των Ντουγκριβάλ και χτύπησε το κουδούνι...

Στάθηκε μπρος στην πόρτα του διαμερίσματος των Ντουγκριβάλ και χτύπησε το κουδούνι...

Στάθηκε μπρος στην πόρτα του διαμερίσματος των Ντουγκριβάλ και χτύπησε το κουδούνι...

Στάθηκε μπρος στην πόρτα του διαμερίσματος των Ντουγκριβάλ και χτύπησε το κουδούνι...

Στάθηκε μπρος στην πόρτα του διαμερίσματος των Ντουγκριβάλ και χτύπησε το κουδούνι...

Στάθηκε μπρος στην πόρτα του διαμερίσματος των Ντουγκριβάλ και χτύπησε το κουδούνι...

Στάθηκε μπρος στην πόρτα του διαμερίσματος των Ντουγκριβάλ και χτύπησε το κουδούνι...

Στάθηκε μπρος στην πόρτα του διαμερίσματος των Ντουγκριβάλ και χτύπησε το κουδούνι...

Στάθηκε μπρος στην πόρτα του διαμερίσματος των Ντουγκριβάλ και χτύπησε το κουδούνι...

Στάθηκε μπρος στην πόρτα του διαμερίσματος των Ντουγκριβάλ και χτύπησε το κουδούνι...

Στάθηκε μπρος στην πόρτα του διαμερίσματος των Ντουγκριβάλ και χτύπησε το κουδούνι...

Στάθηκε μπρος στην πόρτα του διαμερίσματος των Ντουγκριβάλ και χτύπησε το κουδούνι...

Στάθηκε μπρος στην πόρτα του διαμερίσματος των Ντουγκριβάλ και χτύπησε το κουδούνι...

νείς από μέσα, ξαναχτύπησε πάλι.

Τέλος, όταν χτύπησε για τρίτη φορά, η πόρτα άνοιξε.

—Η κυρία Ντουγκριβάλ; ρώτησε ο άγνωστος, δεικνύοντας το καπέλλο του.

—Η κυρία Ντουγκριβάλ; υποφέρει άκομα από το τραύμα της και δεν μπορεί να δεχτεί κανένα. του άπαντησε ο Γαβριέλ, ο οποίος του είχε ανοίξει.

—Είπε άπόλυτος ανάγκη να της μιλήσω, επέμεινε ο άγνωστος.

—Είμαι ο άνεμος της, είπε ο Γαβριέλ, και μπορώ να της ανακουφίσω ότι θέλετε.

—Έτσι, έκανε ο άγνωστος. Εύχαριστηθήτε λοιπόν να πάτε στην κυρία Ντουγκριβάλ, ότι, επειδή η τύχη μ' έκανε να μάθω μερικές πολύτιμες πληροφορίες, για την κλοπή της οποίας έπεσε θύμα, θά επιθυμούσα πολύ να την εξετάσω... Είμαι συνηθισμένος σε τέτοιου είδους δουλειές και ασφαλώς η επέμβασι μου θά σας ύφελήσει πολύ...

Ο Γαβριέλ εξέτασε μιά στιγμή τον άγνωστο, και είπε:

—Εν τριτοίη περιπτώσει, υποθέτω πως η θεία μου θά σας δεχτεί. Κάνετε τον κόπο να μπήτε μέσα...

Και, παραμερίζοντας από την πόρτα, άφηκε τον άγνωστο να περάσει. Αυτός μπήκε μέσα, με την ίδια στιγμή, ο Γαβριέλ ύψωσε το χέρι του και βροντάει, τον χτύπησε μ' ένα εγχειρίδιο στον δεξιό ώμο.

—Ενα δυνατό γέλιο άντήχησε τότε μέσα στη σάλα.

—Τον πέτυχε! φώναξε η κ. Ντουγκριβάλ, άναπνέοντας από την πολυθρόνα της. Μπράβο, Γαβριέλ!...

Μα πώς μου, μήπως τον σκότωσε;

Μου φαίνεται όχι, θεία, γιατί κανόνισα καλά το χτύπημα μου...

Εντωμεταξύ ο άγνωστος κλονίζονταν με τα χέρια μπροστά, ενώ μια θανάσιμη χλωμάδα είχε έκλωθει στο πρόσωπό του.

«Πρόσεχε, κύριε Γαβριέλ, σ' ε κατασκοπεύουν και σ' ε και τη θεία σου... Σ' ε παρακολουθούν... Χτες το βράδυ άκουσα, αντελήφθη έναν ύποπτο τύπο που κύταζε τα παράθυρά σου...»

—Μπάλι... έκανε ο Γαβριέλ. Είπ' οι άστυνομικοί που μάς φυλάνε... Τόσο το καλύτερο!

Όστόσο έν' απόγευμα, κατά τις τέσσερες, δυο πλανόδι μικροεμποράκοι άρχισαν μιά ζωηρή φιλονεικία στο δρόμο. Η θυρωρού άπομακρόνθηκε άμέ-

σως από το θυρωρείο της για ν' ακούσει τις βοϊσιές που άλλάζαν οι δυο αντίπαλοι. Μα μόλις αυτή προχώρησε λίγο, ένας νέος άντρας μετρού ανασημάτος, ντυμένος με κομψά γαλικά ρούχα, μπήκε μέσα στο σπίτι κι' άνέθηκε ρόχησα τη σκάλα.

Στο τρίτο πάτωμα, στάθηκε μπρος στην πόρτα του διαμερίσματος των Ντουγκριβάλ και χτύπησε το κουδούνι...

Στάθηκε μπρος στην πόρτα του διαμερίσματος των Ντουγκριβάλ και χτύπησε το κουδούνι...

Στάθηκε μπρος στην πόρτα του διαμερίσματος των Ντουγκριβάλ και χτύπησε το κουδούνι...

Στάθηκε μπρος στην πόρτα του διαμερίσματος των Ντουγκριβάλ και χτύπησε το κουδούνι...

Στάθηκε μπρος στην πόρτα του διαμερίσματος των Ντουγκριβάλ και χτύπησε το κουδούνι...

Στάθηκε μπρος στην πόρτα του διαμερίσματος των Ντουγκριβάλ και χτύπησε το κουδούνι...

Στάθηκε μπρος στην πόρτα του διαμερίσματος των Ντουγκριβάλ και χτύπησε το κουδούνι...

Στάθηκε μπρος στην πόρτα του διαμερίσματος των Ντουγκριβάλ και χτύπησε το κουδούνι...

Στάθηκε μπρος στην πόρτα του διαμερίσματος των Ντουγκριβάλ και χτύπησε το κουδούνι...

Στάθηκε μπρος στην πόρτα του διαμερίσματος των Ντουγκριβάλ και χτύπησε το κουδούνι...

Στάθηκε μπρος στην πόρτα του διαμερίσματος των Ντουγκριβάλ και χτύπησε το κουδούνι...

Στάθηκε μπρος στην πόρτα του διαμερίσματος των Ντουγκριβάλ και χτύπησε το κουδούνι...

Στάθηκε μπρος στην πόρτα του διαμερίσματος των Ντουγκριβάλ και χτύπησε το κουδούνι...

Στάθηκε μπρος στην πόρτα του διαμερίσματος των Ντουγκριβάλ και χτύπησε το κουδούνι...

Στάθηκε μπρος στην πόρτα του διαμερίσματος των Ντουγκριβάλ και χτύπησε το κουδούνι...

Στάθηκε μπρος στην πόρτα του διαμερίσματος των Ντουγκριβάλ και χτύπησε το κουδούνι...

Στάθηκε μπρος στην πόρτα του διαμερίσματος των Ντουγκριβάλ και χτύπησε το κουδούνι...

Στάθηκε μπρος στην πόρτα του διαμερίσματος των Ντουγκριβάλ και χτύπησε το κουδούνι...

Στάθηκε μπρος στην πόρτα του διαμερίσματος των Ντουγκριβάλ και χτύπησε το κουδούνι...

Στάθηκε μπρος στην πόρτα του διαμερίσματος των Ντουγκριβάλ και χτύπησε το κουδούνι...

Στάθηκε μπρος στην πόρτα του διαμερίσματος των Ντουγκριβάλ και χτύπησε το κουδούνι...

Στάθηκε μπρος στην πόρτα του διαμερίσματος των Ντουγκριβάλ και χτύπησε το κουδούνι...

Στάθηκε μπρος στην πόρτα του διαμερίσματος των Ντουγκριβάλ και χτύπησε το κουδούνι...

Στάθηκε μπρος στην πόρτα του διαμερίσματος των Ντουγκριβάλ και χτύπησε το κουδούνι...

Στάθηκε μπρος στην πόρτα του διαμερίσματος των Ντουγκριβάλ και χτύπησε το κουδούνι...

Στάθηκε μπρος στην πόρτα του διαμερίσματος των Ντουγκριβάλ και χτύπησε το κουδούνι...

Στάθηκε μπρος στην πόρτα του διαμερίσματος των Ντουγκριβάλ και χτύπησε το κουδούνι...

Στάθηκε μπρος στην πόρτα του διαμερίσματος των Ντουγκριβάλ και χτύπησε το κουδούνι...

Στάθηκε μπρος στην πόρτα του διαμερίσματος των Ντουγκριβάλ και χτύπησε το κουδούνι...

Στάθηκε μπρος στην πόρτα του διαμερίσματος των Ντουγκριβάλ και χτύπησε το κουδούνι...

Στάθηκε μπρος στην πόρτα του διαμερίσματος των Ντουγκριβάλ και χτύπησε το κουδούνι...

ΑΛΛΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ ΚΑΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥΧΟΙ!

Πώς φαντάζεται ο πολύς κόσμος πως ζούν οι συγγραφείς. Ποιά είναι η πραγματική ζωή τους. Η Άγγλεια, ο Παράδεισος των λογιών. Όπου ο τίτλος του συγγραφέως ισοδυναμεί με τον τίτλο του εκατομμυριούχου. Τα καταπληκτικά κέρδη των Άγγλων ζωγράφων. Έξη εκατομμύρια δραχμές για μια εικόνα! Πώς κερδίζουν εκατομμύρια ο Σω, ο Ουέλλας, ο Κίπλιγκ, ο Ουάλλας. Τα κέρδη ενός ιερωμένου συγγραφέως. Η βίλλες, οι πύργοι και οι τίτλοι ευγενείας των συγγραφέων, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο λαϊκός μυθιστοριογράφος "Εδγαρ Ουάλλας, ο οποίος κερδίζει με την πένα του περισσότερα από πολλούς μεγαλοβιογράμους.

Από τους παλιούς χρόνους είναι γνωστόν ότι η δόξα και ο πλούτος είναι δυο πράγματα που πολύ σπανίως ταυρίζουν. Επίσης όλοι σκεδόν έχουν την ιδέα ότι οι συγγραφείς και οι καλλιτέχναι είναι άνθρωποι οι οποίοι ως μόνο πλούτο τους έχουν τα πνεύμα τους και το ταλέντο τους.

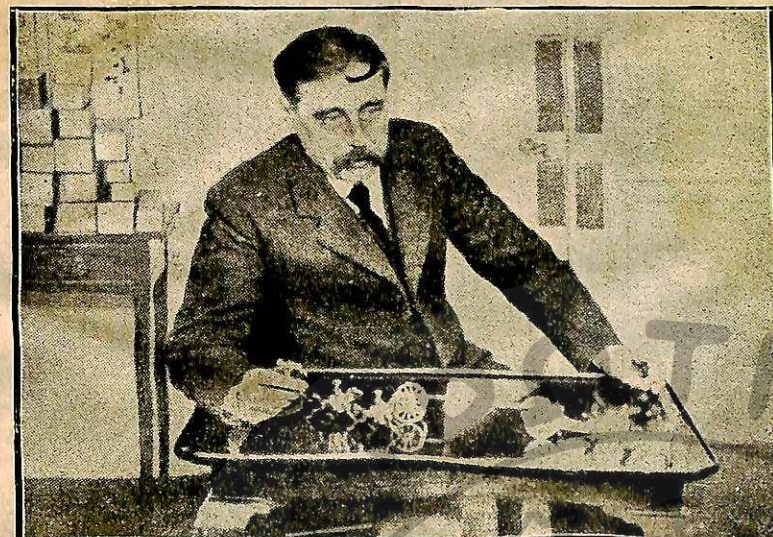
Όλος ο κόσμος φαντάζεται γι' αυτούς ότι κατοικούν σε σπηλιές (όταν έχουν την τύχη να μη τους διώξουν σπιτονοικοκύρτες τους), ότι φορούν πρασινομένα και μπλωμένα ρούχα, ότι άφηνουν τα γένεια τους και τα μαλλιά τους να μεγαλώνουν από καλλιτεχνική ιδιοτροπία ή ήπει, αλλά πραγματικώς γιατί δεν έχουν να πληρώσουν τον κορσά, ότι γράφουν τα άριστογράμματα τους στο φως των φανακιών του δρόμου και ότι, άμα θέλουν να ζεσταθούν το χειμώνα με τα γόνατα, καίνε τα τραπεζία και τις καρέκλες τους κι' αυτά άκομα τα χειρόγραφα τους!

Οι αυτά βέβαια είναι όρεξια και ρομαντικά πράγματα, αλλά δεν ανταποκρίνονται σήμερα τοις πράγματι, προς την πραγματικότητα. Ίσως την παλιά εποχή να συνέβαιναν, αλλά σήμερα πια δεν συμβαίνουν.

Ήπαρουν σήμερα και καλλιτέχναι, συγγραφείς και διανοούμενοι, οι οποίοι, όχι μόνον δεν πεινάν, αλλά και κερδίζουν εκατομμύρια με την τέρχη τους. Φυσικά στην Ελλάδα δεν συναντά κανείς παρόμοια περιστατικά, αλλά στη λοιπή Ευρώπη—και ιδίως στην Άγγλεια—ο τίτλος του γνωστού συγγραφέως ισοδυναμεί με τον τίτλο του εκατομμυριούχου και ο τίτλος του διασώζου ζωγράφου με τον τίτλο του ζαπλουτού.

Δεν θα περίμενε βέβαια κανείς να συμβαίνει αυτό το πράγμα σε μιά χώρα, η οποία φημίζεται περισσότερο για το ναυτικό της, για τα κέρδονά της και για την πολιτική της, παρά για την άνθισι των τεχνών και των γραμμάτων. Και όμως δεν υπάρχει γωμά της Ευρώπης, στην οποία οι γόρα της ακαλόμου να είναι τόσο άνθρωποι του ακαλόμου να είναι τόσο οικονομικώς ανεξάρτητοι, όσο στην Άγγλεια.

Το πράγμα αυτό εξηγείται πολύ εύκολα, άμα λάβει κανείς υπόψη του, πως οι Άγγλοι συγγραφείς έχουν το μεγαλειότατο αναγνωστικό κοινό όλου του κόσμου, γιατί η άγγλική γλώσσα σήμερα είναι η περισσότερο διαδεδομένη γλώσσα της γης.

Ο Ουέλλας είναι ένας από τους πλουσιότερους συγγραφείς του κόσμου. Η συλλογή του παιδικών παιχνιδιών είναι από τις σπανιότερες του κόσμου.

πειδή ο Λεβλό ζωγραφίζει περί τα 80

ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΘΑΝΗ ΜΙΑ ΩΡΑ ΑΡΧΙΤΕΡΑ...

«Όσοσο ο γιατρός έφυγε φαγίζοντας:

—Πρόσεξε, Δημητρίσκο, γιατί δεν άστεινέσαι άμα θυμώνω.

«Όταν ο Δημητρίσκο έμεινε μόνος, είπε στη μάνα του:

—Μάνα, πάλι να φέρω τη γοργά Μαριάννα να σε φυλάξει... Έτσι θέλει ο γιατρός... Βάστηξε καλά όσο να γυρίσω...

Η γοργά Μαριάννα ήταν σιδερώστρα. Μά την ήξεραν περισσότερο από χωριό γιατί παρασταχόταν στους έτοιμοθάνοντες. Έπειτα, άμα πέθιαν και τους σιδερώνα, γύριζε στο σπίτι της και σιδερώνα για τους ζωντανούς. Ήταν μοιραία, σθεναρή, κακιά, φιλόδοξη, καμπουρισμένη απ' το σιδερώμα και καταξαρωμένη στο πόσοπο σαν υπαυμένο αήλο...

Ο Δημητρίσκο, σαν μπήκε στην κάμαρή της, τη βόηξε να σιδερώνη.

—Καλήμέρα, κυρά Μαριάννα, της είπε. Είσαι καλά;

Έκείνη γύρισε το κεφάλι της προς το μέρος του και του άπάντησε:

—Κι' ο χωριάτης του άπάντησε λυπημένος:

—Έχετε δικιο, μά είν' ανάγκη, σήμερα που ο καιρός είνε καλός, να κουβαλήσω το στάρι μου απ' τον κάμπο... Ποιος ξέρει; Χινόπορο έχουμε και μπορεί να πιάσει καμιά ξαφνική υπόρα... Τί λες κι' εσύ μάνα;

Τότε η γοργά άρρωστη που ψυχραχούσε έρριψε με τα μάτια της και το κεφάλι της στο γυίο της ότι έπεπε να κουβαλήση το στάρι κι' βτι δεν πείραζε αν την άφινε να πεθάνη μονάχη... Το έκαναν αυτό γιατί ήταν άκομα πιο φιλόδοξη απ' το γυίο της.

Μά ο γιατρός θύωσε και, χτυπώντας το πόδι του, φώναξε:

—Είσ' ένας βλάκας, Δημητρίσκο, και δεν θά σ' άφήσω ποτέ να κάνεις αυτό που θέλεις... Άν είνε τόσο ανάγκη να κουβαλήσης το στάρι σου, πήγαινε να φωνάξεις τη γοργά Μαριάννα για να φυλάξει τη μάνα σου...

Άν δεν μ' υπακούεις, θά σ' άφήσω να φορήσης σαν τ' ακυλί, όταν άρρωστήσης και σύ... Με κατάλαβες...

Ο Δημητρίσκο, που ήταν ένας ψηλός και σκελετωμένος άντρας, στεκόταν τώρα αναποφάσιτος. Από τη μία μεριά ήταν ο φόβος του γιατρού κι' από την άλλη η πειγμονιά του...

Δίσταζε, μοιροβόριζε, έκανε λογαριασμούς... Στο τέλος ρώτησε διλά:

—Και πόσα θά μου ζητήσει η Μαριάννα;

—Ξέρω κι' εγώ; φώναξε μ' όργη ο γιατρός. Έξαρτάται από την ώρα που θά μείνη εδώ... Όσοσο, κάνε εσύ καλά μαζί της... Έγώ άπαντώ να τη φέρω να φυλάξει τη μάνα σου!... Άκουσες;

—Πηγαίνω να τη φέρω!... Πηγαίνω!... Φύθρισε φοβισμένος ο χωριάτης. Μή θυμώνετε, γιατρέ...

Ο χωριάτης όμως ήξερε καλά πως

η μάνα του είχε γερό οργανισμό και πως μπορούσε η άγωνία της να σταθεί κι' όργω δόλκληρες μέρες, παρ' όλα τα λόγια του γιατρού. Γι' αυτό άπάντησε στη γοργά Μαριάννα:

—Όχι!... Να μου πης, τί ζητάς να τη φυλάξης ως το τέλος, άδιάφορο πόσο θά ζήσει... Έτσι θά δώμε κιόλας ποιος θά σταθή πιο ανθερός απ' τους δυό μας... Ο γιατρός μου είπε πως θά πεθάνη ως το πρωί...

Άν βγή άληθινός, τόσο το καλύτερο απ' τους δυό!... Άν ζήσει όμως, περισσότερο, τόσο το καλύτερο για μένα...

Η Μαριάννα κούταζε ξαφνιασμένη το Δημητρίσκο, γιατί ποτέ της ως τότε δεν είχε φυλάξει άρρωστο ή πεθαμμένο με πληρωμή άποκοπή... Διότι, σαν να φοβόταν μήπως τη γελήσει, και στο τέλος είπε:

—Δεν μπορώ να σου πω τίποτε προτού δω τη μάνα σου!...

—Πάμε λοιπόν να τη δες, της άπάντησε ο χωριάτης.

Στο δρόμο, η Μαριάννα κι' ο Δη-

Η άρρωστη κούταζε τους δυό άντρες και τους άκουγε που κουβέντιαζαν...

—Άς τα λέμε καλά... Κι' η μάνα σου τί κάνει;

—Είνε πολύ άσχημα κι' από στιγμή σε στιγμή θά πεθάνη.

Τότε η γοργά έδωσε τα χέρια της απ' το σίδερο και ρώτησε:

—Άλήθεια, είνε πολύ άσχημα...

—Όπως μου είπε ο γιατρός, δεν θά τη βρή ζωντανή ή αυριανή μέρα... Μά δεν μου λές, κυρά Μαριάννα, πόσα θά μου πάρης για να τη φυλάξης ως τη σπερνή της στιγμή και να τη σαβανώσης; Ξέρεις, δεν έμεινε πλούσιος!... Από τη φτώχεια μας μάλιστα πεθαίνει τώρα κι' η μάνα μου, γιατί, παρ' όλα τα ένενήντα δυό της χρόνια, εξακολουθούσε να δουλεύει...

—Έχω δυό τιμές, το άπάντησε η σιδερώστρα. Δυό φράγκα την ημέρα και τρία τη νύχτα για τους φτωχούς... Έσύ όμως θά μου δώσεις τέσσερα φράγκα για το μερονύχτι...

—Ο γιατρός όμως ήξερε καλά πως

η μάνα του είχε γερό οργανισμό και πως μπορούσε η άγωνία της να σταθεί κι' όργω δόλκληρες μέρες, παρ' όλα τα λόγια του γιατρού. Γι' αυτό άπάντησε στη γοργά Μαριάννα:

—Όχι!... Να μου πης, τί ζητάς να τη φυλάξης ως το τέλος, άδιάφορο πόσο θά ζήσει... Έτσι θά δώμε κιόλας ποιος θά σταθή πιο ανθερός απ' τους δυό μας... Ο γιατρός μου είπε πως θά πεθάνη ως το πρωί...

Άν βγή άληθινός, τόσο το καλύτερο απ' τους δυό!... Άν ζήσει όμως, περισσότερο, τόσο το καλύτερο για μένα...

Η Μαριάννα κούταζε ξαφνιασμένη το Δημητρίσκο, γιατί ποτέ της ως τότε δεν είχε φυλάξει άρρωστο ή πεθαμμένο με πληρωμή άποκοπή... Διότι, σαν να φοβόταν μήπως τη γελήσει, και στο τέλος είπε:

—Δεν μπορώ να σου πω τίποτε προτού δω τη μάνα σου!...

—Πάμε λοιπόν να τη δες, της άπάντησε ο χωριάτης.

Στο δρόμο, η Μαριάννα κι' ο Δη-

μτρίσκο δεν μιλούσαν καθόλου. Μόνο σαν πλησίασαν στο σπίτι του, ο χωριάτης φέβρισε:

—Άν έχει πεθάνει κιόλας, τότε γλιστώνουμε απ' τις συμφωνίες.

Μά η μάνα του δεν είχε πεθάνει άκόμα. Βρισκόταν ξαπλωμένη στο κρεβάτι της, έχοντας άπάνω στο σεντόνι τα χέρια της που μοιάζανε με καθουράκια, μαζεμένα και μαυρισμένα, καθώς ήταν απ' τους ρευματισμούς και τα γηρατεία.

Η Μαριάννα πλησίασε στο κρεβάτι, κούταζε την άρρωστη, είδε το σφυγμό της, αφογκάστηκε την άνάστα της κι' ύστερα βγήκε έξω μαζί με το Δημητρίσκο. Έκει του είπε:

—Λοιπόν, μπορεί να περάσουν δυο τρείς μέρες ως που να πεθάνη... Θά μου δώσεις όργω φράγκα.

—Όργω φράγκα! φώναξε ο χωριάτης. Δεν είσαι καλά σου... Έγώ σου λέω πως δεν μπορεί να ζήσει παραπάνω από πέντε-έξη ώρες... Το

πρωί της άλλης ημέρας, όταν ξαναγύρισε η Μαριάννα, η πρώτη της δουλειά ήταν να ρωτήσει το Δημητρίσκο πως πάει η μάνα του.

—Μου φαίνεται κάπως καλύτερα, της άπάντησε εκείνος.

Κι' έφυγε γι' τον κάμπο. Τότε η Μαριάννα ζύγωσε στο κρεβάτι και κούταζε την άρρωστη. Ήταν φτωχή κι' άταραχη σαν χέες κι' είχε τα μάτια της όρθανοίχτα. Τότε η σιδερώστρα σκέφτηκε πως αυτή η δουλειά μπορούσε να βαστηθή όργω-δέκα μέρες και άρχισε να θυμώνει γιατί την είχε γελήσει ο Δημητρίσκο.

Ήταν έξω φρενών και κάθε λεπτό που πενούσε της φαινόταν καιρός κλειμένος. Της ερχόταν να πιάσει την άρρωστη από το λαιμό και να

την σφίξει, ως ότου να πνιγί.

Σιγά-σιγά μάλιστα η ιδέα αυτή έφαινε να κυριαρχεί στο μυαλό της.

Η γοργά φαινόταν πως δεν είχε καμιά όρεξη να πεθάνη... Έτσι το ξεφύγμα της θά κρατούσε πολλές ημέρες, άκόμα... Μια λοιπόν που ήταν να πεθάνη, έπρεπε να τελειώνη μία ώρα άργιτερα...

Κι' έξαρνα, σαν να την έσπρωχνε μια μυστηριώδης δύναμη, η Μαριάννα σπρώχτηκε κι' έσκυψε πάνω απ' τη γοργά. Έπειτα άπλωσε άπότομα τα χέρια της κι' άρχισε να της σφίγγει το λαιμό...

Η έτοιμοθάναντη γύρλωσε τα θαλωμένα μάτια της, μούγκρισε βραχνά και καταβάλλοντας μια ύπερτάτη προσπάθεια, θέλησε να ξεφύγη.

Η Μαριάννα όμως την έσφιγγε γερά, με ικανά και την κρατούσε άκίνητη στη θέση της. Καθώς την έσφιγγε, μούγκρισε άδιάκοπα:

—Δεν με γελούν τόσο εύκολα εμένα!... Δεν μου τρώνε τα λεφτά!... Πέθανε λοιπόν!...

Τέλος, απ' το πολύ σφίξιμο, η γλώσσα της γοργάς που ήταν άσπρη κι' έμοιαζε με μανιτάρι, πετάχτηκε έξω...

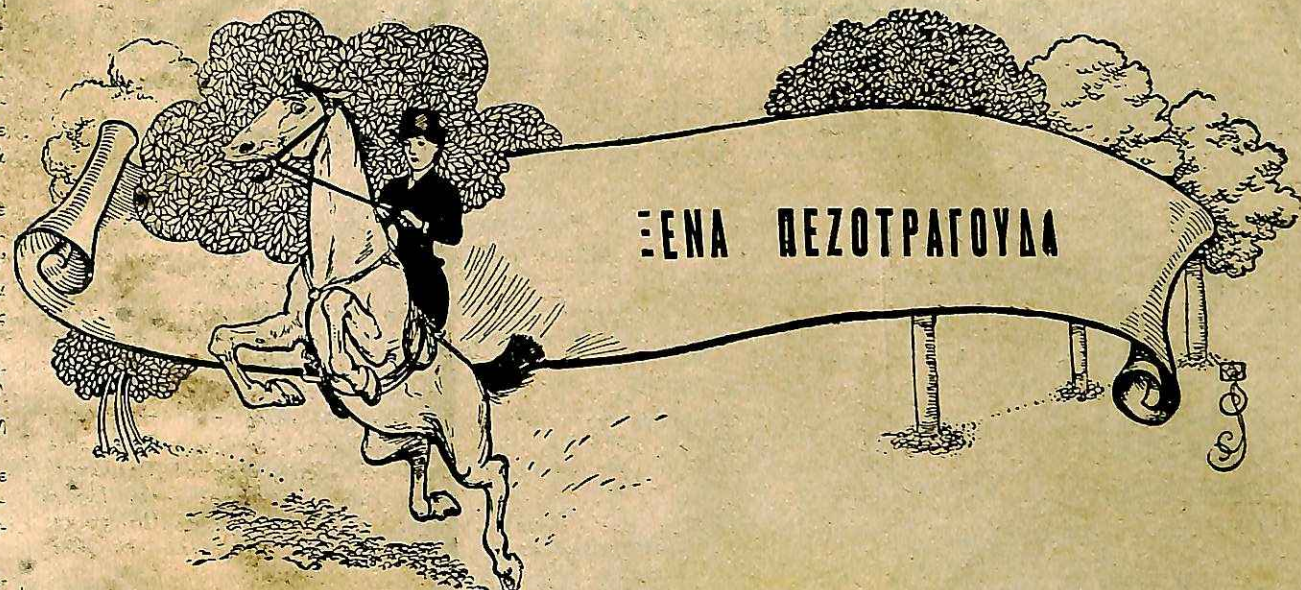
Το κορμί της τινάχτηκε σ' ένα τελευταίο σπασμό και τίποτε έλλο...

Σωριάστηκε στο κρεβάτι άκίνητη και παγωμένη...

Είχε πεθάνει επί τέλους...

Τότε η Μαριάννα παράτησε πεία το λαιμό της, γονάτισε κάτω κι' άρχισε να προσεύχεται για τη σωτηρία της ψυχής της πεθαμμένης...

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Η ΘΑΙΜΜΕΝΗ ΤΡΥΓΩΝΑ

(Του Γεωργίου Βακερίσκου)

«Όταν η θλιμμένη τρυγώνα χάσει το ταίρι της, άρχίζει να το προσκαλεί με μελαγχολική φωνή. Το πένθος της κι' η πίκρα της τότε είνε άνειπτα...

Η μικρούλα της ψυχής είνε τόσο πολύ πληγωμένη απ' την αγάπη, που δεν άκούει τίποτε πεία. Περνάει από τις φυλλωσιές των δέντρων και δεν δίνει καθόλου προσοχή γύρω της.

Δεν κάθεται πεία ν' αναπαυτή περσά στα ξεροκλώνια του δάσους κι' άμέσως πάλι ξαναπετά θλιμμένη και ούτε τρώει, ούτε πίνει πεία.

Όταν σιμώσει στην κρουσταλλένια πηγή, την αναταράζει λίγο με τα φτερά της και πάει μακρότερα, γιατί τώρα της φτάνει λίγο θολό νερό για να ξεδιψάση...

Ο πόνος της την τραβάει και τη σέρνει πάντα εκεί απ' όπου μπορεί να περάσει ο κυνηγός. Θέλει να την ιδεί και να τη χτυπήσει για να τελειώσουν έτσι τα βάσανά της.

Ένα τόσο μικρό κι' αδύνατο πουλί κι' έχει τόσο σταθερή την ψυχή, που ζητά και το θάνατο άκόμα για να σβήσει σ' αυτό τη φλόγα του έρωτα της.

Πώς θά μπορούσα λοιπόν ενώ ο άνθρωπος, ο καμωμένος απ' ανώτερη ουσία ν' αγαπώ χωρίς να νοιώθω αυτό το πάθος και να ζήσω χωρίς αυτόν τον πόνο; Πές μου το εσύ που σ' αγαπώ, εσύ η αγαπημένη μου που με βασανίζεις...

ΑΝΟΙΞΙ

(Του Βασίλη Άλεξάνδρου)

Στα βάθη του γαλάζιου ουρανού, στον μακρινόν ορίζοντα, προς το μέρος της ανατολής, κάτω από τον ήλιο, γλιστρούει ένα μικρό μαύρο σημείο. Είναι ο πελαργός που άκολουθεί τον αιώνα του δρόμο, ο γλυκός ταχυδρόμος της νέας Άνοιξης.

Ανεβαίνει στα ύψη τ' ουρανού, κάνει άργά έναν κύκλο κι' άμέσως γλιστράει στη φωλιά του, πιο γρήγορος κι' από το στοχασμό. Τά παιδιά, με γυμνωμένα τα στήθη, δλο κέφι και χαρά, τρέχουν και πηδούν, παίζουν και σποφώνονται γιορτάζοντας τον ερχομό του.

Στα δέντρα των δασών τα πουλιά ξεσπάνουνται κοπαδιαστά στον ήλιο, τινάζοντας τα φτερά τους. Τά φάρωνα πετούν άπάνω από τις λίμνες και τους βάλτους. Ο κορυβαλλός ύψώνεται στον άέρα και στις στέγες αναπαύονται τα χελιδόνια.

Νά η Άνοιξη η πράσινη κι' όλόχαρη! Σκορπίζει στον κόσμο τη χαρά, την αγάπη, την ελπίδα, τη ζωή. Ο ουρανός κι' η γή άλλαζουν γλυκά φιλά και χάδια, με τις χρυσές άχτίδες και τα όλόχαρη τραγούδια...

ΠΕΝΘΙΜΕΣ ΣΤΡΟΦΕΣ

(Του Αιμίλιου Φρίντα)

«Άφθσε, αγαπημένη μου, το χέρι σου να μου σκεπάση τα μάτια τόσο έλαφρά, που να μ' η νοιώθω πεία την ώρα που περνά...

Τά βρύα σταλίζουν τους βράχους κι' οι τοίχοι είνε ντυμένοι με λουλούδια. Ένα κορψ μοιροβόρισμα βγαίνει μέσ' απ' τους έρημους πάφους και μια βαθιά ανατριχίλα περνάει από τη γή, όταν την τυλίγει η βαρεία νύχτα του χειμώνα.

Άφθσε, αγαπημένη μου, το χέρι σου να μου σκεπάση τα μάτια τόσο έλαφρά, που να μ' η νοιώθω πεία την ώρα που περνά...

Περπατήσαμε πολύν καιρό μαζί και θά περπατήσουμε άκόμα. Δεν

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' απολύτως 1-καποποιητικές τιμές παλαιά βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας κι' όλόκληρες βιβλιοθήκες. Γράφεται: «Οικονομική», Αίνα 7, Αθήνας.

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ «ΤΡΙΩΝ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΩΝ»

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο ΤΑΝ τέλος αποφάσισε να φύγει, ή ώρα ή Αγγλία, θέλοντας ίσως να με παρηγορήσει για την απογοήτευσή μου. Ήταν να γινόταν, με προσκάλεσε να ξαναπάρω κοντά της, όπως ήθελε. Βλέποντας μάλιστα τη λύπη που ήταν ζωγραφισμένη στο πρόσωπό μου, γιατί δεν μου είχε δώσει ούτε την ελάχιστη ενδειξη της αγάπης της, επρόσθεσε ότι με την υπομονή κατορθώνει κανείς τα πάντα.

Εγώ, παίρνοντας θάρρος απ' τα λόγια της, άκουσα να την επισκεπτόμαι και πάλι την επομένη. Μά βρισκόμουν ακόμα στο κρεβάτι μου όταν μια γρήγορη έφανε ένα μπλιλάκι με μέρους της ώρας μου φίλη. Στο μπλιλάκι αυτό με παρακαλούσε να μην επιμεριάζω καθόλου να τη δω μέχρι να φτάσει η αναχώρησή της, γιατί—για την κακή μας τύχη—ήταν έγκυος—ο σύζυγός της είχε αποστρέψει την προηγούμενη νύχτα, λίγες ώρες μετά την αναχώρησή μου... Επρόσθεσε δε ότι, επειδή ο σύζυγός της ήταν πολύ ιδιότροπος, έπρεπε να μην υποψιαστώ τίποτε.

Εγώ τότε θυμήθηκα εκείνα που μου είχαν πει ο πατέρας της κι ο αδελφός της γι' αυτό τον άνθρωπο και κατάλαβα ότι η ξανθή επιτροπή του ωφείλετο στην έλλειψη χρημάτων, γιατί αν η τσέπη του γιου ποδός, τέτοιους που ήταν ασφαλώς θα καθόταν να φάει τα χρήματά του στ' Παρίσι, όπου θα διασκεδάζε πολύ καλύτερα από το Λονδίνο.

Είχα εγκατασταθεί σ' ένα ξενοδοχείο, του οποίου ο ιδιοκτήτης μιλούσε αρκετά καλά τα γαλλικά. Γι' αυτό το λόγο πήγαινα στο ξενοδοχείο του πολλοί Γάλλοι. Μά η Αστυνομία του Κρόουελ, άρτυνη και δραστήρια καθώς ήταν, κατασκόπευε όλους τους ενοίκους του ξενοδοχείου αυτού, πράγμα που με στενοχωρούσε πολύ.

Επίσης οι Γάλλοι που έμεναν στ' ξενοδοχείο μου είχαν—οι περισσότεροι τουλάχιστον—σχέσεις με τον προσεγγιστή μας κ. Μπορντώ, ο οποίος δεν έκανε καθόλου καλά τη δουλειά του, εφόσον άλλωστε, ο Μαζαρίνος τον κακοπλήρωνε. Ήταν λοιπόν ενδεχόμενο να μιλήσει κανείς απ' αυτούς στον προσεγγιστή για μένα, τη στιγμή μάλιστα που ο καρδινάλιος μου είχε συστήσει κατηγορηματικά να κρύψω την παρουσία μου στο Λονδίνο από τον κ. Μπορντώ, προς τον οποίο δυσπιστούσε εξαιρετικά.

Επρόκειτο λοιπόν να βρω άλλο ξενοδοχείο και ήμουν γι' αυτό πολύ στενοχωρημένος. Ωστόσο όλες αυτές οι δυσκολίες δεν μ' εμπόδιζαν καθόλου να συλλογίζομαι την ώρα μου 'Αγγλία.

Σας το είπα κι' άλλοτε και σ' αυτό επαναλαμβάνω εύχαρις και τώρα: 'Ο έρωας μου προς τις γυναίκες υπήρξε το μεγαλύτερο πάθος της ζωής μου. Ήνοιωθα μάλιστα τον έαυτό μου άρρωστο, σάκας δεν είχα πηλη.

Αν ήμουν στη Γαλλία, ασφαλώς θα είχα κανονίσει ήδη την υπόθεσή αυτή. Μά στην 'Αγγλία, περισσότερο λιμνισμένος από αγνώστους κι' άγνωστους να φέρομαι πέρας την επικίνδυνη άποψη, που μου είχε αναθέσει ο καρδινάλιος, δυσκολευόμουν υπερβολικά.

Αφού λοιπόν περίμενα αρκετές ήμερες χωρίς κανούργια είδοπαίρη της αγαπημένης μου και δεν είδα να έρχεται τίποτε, σκέφτηκα ότι εκείνη θα με είχε αντικαταστήσει με κανέναν άλλο και ότι ψέμματα μου είχε γράψει ότι επρόσθεσε ο σύζυγός της, θέλοντας ίσως με τον τρόπο αυτό να μ' απομακρύνει για πάντα από κοντά της. Αποφάσισα τότε να μάθω όλη την αλήθεια σχετικάς και, αφού ντύθηκα με ρούχα πολύ απλά, άρχισα να περιφέρονται απ' το σπίτι της ώρας μου και να κατασκοπεύω τα πάντα... Στο τέλος ανακάλυψα κάποιο γείτονά της, ο οποίος μιλούσε λίγα γαλλικά κι' ο οποίος με πληροφορήσε

της μου μ' απόπειρε να μω στην ύπηρεσία του συζύγου της ώρας μου γιατί ήταν πολύ καλός άνδρας. Μά εγώ του είπα με όλη μου τη σοβαρότητα ότι ένας φτωχός άνθρωπος σαν και μένα, που βρίσκεται μακριά απ' την πατρίδα του και που ζητάει δουλειά για να ζήσει, δεν έπρεπε να τα εξετάζει όλα αυτά. Έκείνο που μ' ενδιέφερε—επρόσθεσα—ήταν να βρω μία δουλειά και, συνεχίζοντας, τον ρώτησα τι είδους ύπηρεσία ήθελε ο άνθρωπός μου.

—Θάλει ένα μάγειρο, μου απάντησε. Απευθύνθηκε μάλιστα σε μένα για να τον βρω και λίγο έ

Σαν να έμάντεψε τί συμβαίνει, σπολίστηκε και κατέθηκε να με διη...

δεν πέρασε η ώρα της φίλης μου ε'χε επιστρέψει στο Λονδίνο. Έτσι διαβεβαίωσαν όλες μου ή υποψίες.

Ο ίδιος γείτονας με ρώτησε κατά την αλήθεια ήθελε να προσληφθώ στην ύπηρεσία του συζύγου της. Φαίνεται πως από το ντύσιμό μου με έπεισε για ύπηρεσία, γιατί, όπως σας είπα, ήμουν ντυμένος πολύ φτωχικά και είχα κρύψει τα αλλιά μου κάτω από μία πολύπερικοχά για να μην αναγνωρίζομαι εύκολα.

Ωστόσο επωρελήθηκα της ευκαιρίας και του απάντησα ότι πράγματι ζητούσα εργασία. Τότε ο συνομιλη-

της μου με ρώτησε αν ήθελε να μείνω στο σπίτι του ή να χρησιμοποιώ γρήγορα την τέχνη του, γιατί τα καλά φαγητά που τρώει εκεί, προέρχονται απ' εμένα και δεν τα πληρώνει ο σύζυγός.

Αμέσως τότε αποφάσισα να πάω να χρησιμώ την πόρτα του 'Αγγλου και να του παρουσιάσω ως μάγειρος που ζητάει θέση. Ήξερα πως ή δουλειά αυτή δεν ήταν και πολύ θρετική και στο κάτω-κάτω, αν δεν μου άρεσε, μπορούσα να φύγω, έπρεπε ήθελε. Ήξ' άλλου θα εύρισκε εκεί το δούλο που ζητούσα έναντίον των κα-

τασκόπων του Κρόουελ, και συγγενούς τότε δεν θα μ' εμπόδιζε να εξακολουθήσω να συγκεντρώνω τις πληροφορίες, τις οποίες ο Μαζαρίνος μου είχε αναθέσει να μαζέψω.

Αγνοούσα όμως ακόμα πως σ' αυτό το σπίτι βρισκόταν το αντικείμενο της λατρείας του ποσέβουτου της Γαλλίας, που ήταν το ίδιο με το δικό μου. Είχα καταλάβει βέβαια από τα λόγια του πατέρα της ώρας μου πως είχε κάποιο φίλο, αλλά δεν ήξερα ποιος ακριβώς ήταν.

Όταν λοιπόν χτύπησα την πόρτα, ήρθε και μου άνοιξε ο ίδιος ο σύζυγός της 'Αγγλίδος. Φοβόμουν μήπως έφταναν πολύ άργα και μήπως ή θέσις είχε πιαστεί.

Μά οι φόβοι μου αυτοί διαλύθηκαν αμέσως, γιατί, μόλις του είπα το σκοπό της επισκέψεώς μου, αυτός μου απάντησε να πάω αμέσως στην κουζίνα, να του ετοιμάσω το γεύμα κι' ότι για τα άλλα θα μιλούσαμε κατόπιν.

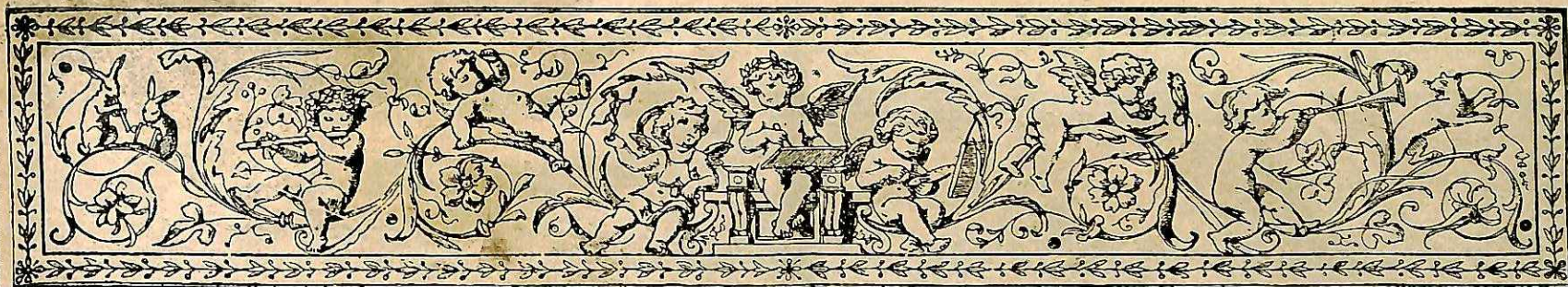
Η μεταφίσεσίς μου ήταν, φαίνεται, τελεία, γιατί τόσο οι ύπηρετες της γυναίκας του, όσο κι' η ακόλουθός της, μολοντί με ήξεραν, δεν μ' αναγνώρισαν. Ωστόσο η ακόλουθός της πήγε και της είπα αμέσως ότι ο σύζυγός της είχε προσλάβει για μάγειρο ένα Γάλλο. Τότε εκείνη, σαν να έμάντεψε τί συνέβαινε, σπολίστηκε και κατέθηκε από περιέργεια στην κουζίνα για να με ιδεί... Μά μ' αναγνώρισε αμέσως!...

Ωστόσο άφουγκρα να το δείξω αυτό μπρός στους άλλους ύπηρετες της, αν και ή ενδειξη αυτή της αγάπης μου τη συγκίνησε εξαιρετικά, όπως μου το απέδειξε άλλωστε αμέσως κατόπιν.

Επειδή είχα αρκετές γνώσεις μαγειρικής από το στρατό, ετοίμασα ένα ραγκού αρκετά καλό. 'Ο σύζυγός της 'Αγγλίδος, ο οποίος δεν έβουσε παρά για την κοιλιά του, αφού το δοκίμασε, είπε ότι ή μαγειρική μου άξιζε πολύ περισσότερο από των 'Αγγλων μαγειρών και διεκήρυξε ότι όσο θα του έφτιαχνα τέτοια φαγητά, δεν θα με απέμακρυνε ποτέ από την ύπηρεσίαν του... Συγγράφω μου υποσχέθηκε μεγάλο μισθό, έχοντας ασφαλώς την πρόθεσι να μ' με πληρώσει ποτέ.

Η θυσία που είχα κάνει για την αγάπη της ώρας μου, δεν άρτη—να μου πληρωθή με το παραπάνω. Μολοντί δε ή ίδια μου είχε δηλώσει ότι δεν ήταν από τις γυναίκες αυτές που τα δίνουν αμέσως όλα, ωστόσο, με την πρώτη ευκαιρία, μου έδωσε μεγάλης έλευθερίας, λέγοντας πως το έκανε αυτό εις ανταμοιβή των δώρων έχανα κι' εγώ γι' αυτήν...

(Ακολουθεί)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

ΓΥΝΑΙΚΕΣ... ΓΙΑΤΡΟΙ!...

Τί γινόταν πρό τριών χιλιάδων ετών. Η γυναίκες γιατροί και ο ανταγωνισμός των αρρένων συναδέλφων τους. Η Λαίς... γιατρός! Συγγράμματα γυναικών γιατρών. Η ιστορία της Αθηναίας 'Αγνοδίκης. Πώς ξεγέλασε τους Αθηναίους κι' έκανε το γιατρό. Η ήλεια των συναδέλφων της. Μπρεστά στους δικαστές. Η καταπληκτική αποκάλυψις. Ο θρίαμβος της κατηγορουμένης, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Οι αναγνώστες μας δεν πρέπει να παραβένδουν ότι τους πούμε ότι ή γυναίκες... γιατρίσες ήσαν γνωστές από τους αρχαιολόγους χρόνους και ότι ή σημερινή διπλωματούχος των 'Ιατρικών Σχολών είχαν προκατόχους στο επάγγελμά τους πρό... τριών χιλιαστήρων.

Η γιατρίσες αυτές, ή οποίες ύπρχαν τόσο στην αρχαία 'Ελλάδα, όσο αργότερα και στη Ρώμη, προσέφεραν μεγάλες υπηρεσίες στην ανθρωπότητα, γιατί δεν τους έλειπε ούτε ή μόρφωσις, ούτε το θάρρος που χρειάζεται στη δουλειά τους. Μερικές μάλιστα απ' αυτές έκτελούσαν επιτυχώς εγχειρήσεις στους άρρώστους και άλλες πάλι κατεγίνοντο με τη συγγραφή ιατρικών έργων, σχετικών ιδίως προς τη γυναικολογία.

Από τις γιατρίσες της εποχής εκείνης αναφέρεται ή βασιλίσσα της 'Ιταλίας 'Αρτεμισία, ή οποία ήκμασε κατά τον Γ'. αιώνα π.Χ. και ή οποία εκαλλιεργήσε με πολλή επιτυχία την ιατρική. Επίσης τον ίδιο αιώνα έζησε και διέπρεψε στο ίδιο επάγγελμα ή 'Ανύτη ή ε' 'Επιδάουρου, ίερα του έθνους ναού του 'Ασκληπιού.

Ωστόσο, μεταξύ των γνωστοτέρων ιατρών της αρχαιότητας συγκαταλέγεται και ή διάσημη έστια των Αθηνών Λαίς, ή οποία έγραψε και διδύλο σχετικάς με τις παθήσεις των γυναικών...

Η Λαίς, είνε εκείνη που έμπεζε στα δίχτυα της μεταξύ των άλλων έσογούτων της εποχής της τον φιλόσοφο 'Αριστοπό, τον ρήτορα Δημόσθενή και τον κοινικό Διογένη.

Με τη συγγραφή ιατρικών έργων ασχολήθηκε αργότερα, κατά τον Α'. αιώνα π. Χ., και ή 'Ολυμπιάς ή Θηβαία, ή οποία κατέγινε ιδίως με τη μαιευτική.

Σύγχρονη της 'Ολυμπιάδος υπήρξε και ή Σόφειρα, ή οποία, κατά τη μαρτυρία του Ρωμαίου ιστοικού Πλινίου, έγραψε σπουδαίστατα συγγράμματα για τη θεραπεία των πυρετών. Η πρώτη όμως αρχαία 'Ελληνίδα που σπούδασε συστηματικά την ιατρική και εξάσκησε το επάγγελμά της εοδόντα ήταν ή 'Αθηναία 'Αγνοδίκη, ή οποία ήκμασε κατά τον Α'. αιώνα π. Χ. Η ιστορία της γιατρίσας αυτής είνε αρκετά περιεργή και άξιζε να τη διηγηθώμεν εν έκτασει.

Οι γιατροί της εποχής εκείνης, θέλοντας να θέσουν εκποδών τους λιγιστούς θήλεις συναδέλφους των, και να μείνουν αυτοί αποκλειστικοί κύριοι στο επάγγελμα, επέπρεσαν, σκέφτηκαν να λάβουν τα κατάλληλα μέτρα. Ήνέγγησαν λοιπόν και πέτυχαν από την πολιτεία την ψήφισιν νόμου, δια του οποίου απαγορεύονταν αυστηρώς ή εξάσκηση του ιατρικού επαγγέλματος από τους δούλους και τις γυναίκες.

Η απόφασις αυτή όμως αναστάτωσε τις γυναίκες, ή οποίες ως τότε

έως αποφάσισε για εκδίκησι να επιδοθή στη σπουδή των μυστηρίων της τέχνης του 'Ασκληπιού και να... βάλη τα γυαλιά στους έτεροφύλους της, από φιλοτιμία και από συμπάθεια προς τις αναξιοπαθούσες συμπολίτιδες της.

Επειδή όμως της ήταν αδύνατο να σπουδάσει, λόγω του φύλου της, ντύθηκε ανδρικά και άρχισε να παρουσιάζεται σαν άνδρας. 'Ακουσε τους σοφωτέρους και διαπρεπιστέρους γιατρούς της εποχής της και στ' τέλος έγινε μαθήτρια του περιώνυμου

□ □ □ ΖΩΓΡΑΦΙΕΣ □ □ □

Οι δύο Πενασμένοι.

κατά τους τοκετούς των κατάρχευαν στας δυσφύλους των και ή οποίες στο έζη ήσαν αναγκασμένες να ζητούν την επίβασιν των άρρενων γιατρών. 'Ο νέος λοιπόν νόμος χαρακτηρίστηκε ως... προσβολή των δημοσίων ήθων και πολλές έτοιμόγεννες γυναίκες της 'Αθηναϊκής άριστοκρατίας έποστήσαν να πεθάνουν πικρά να καλέσουν άρρενες γιατρούς.

Τότε ή 'Αγνοδίκη, με ζωική νύ, γεμάτη θέληση και αυτοθυσία, θυμάσε τόσο πολύ για την άδικη απόφασι των άρχόντων και για την επέμβασι των άνδρων στα γυναικεία ζητήματα,

Γενοφίλου. Απεπρόσεξε κυρίως στην κλάση της θεωρητικής και της μαιευτικής και απέκτησε μέγιστο τέτοιο σημείο την έκτιμησι και την έμπιστοσύνη των γυναικών της εποχής της, ώστε προτιμούσαν πάντοτε αυτήν από όλους τους συναδέλφους της, οι οποίοι άνοούσαν, ένοσείταν, το πραγματικό της φύλο.

Η καταπληκτική όμως αυτή επιτυχία της προκάλεσε φθόνον και πάγνηματική αντίληψιν των άλλων γιατρών. Καί το αποτέλεσμα ήταν να την καταγγείλουν στον 'Αρειό

Πάγο με την κατηγορία ότι εξαπατούσε τις γυναίκες και... έπεδουσαν την τιμή τους!

Όταν δρίστηκε ή δικαστική μέρα και ή 'Αγνοδίκη προσήλθε στο άνωτατο δικαστήριο, άντι πάσης άλλης άπολογίας, για να αποδείξη την αθωότητά της, έθεώρησε καλό να ρίξη κάτω τον ανδρικό χιτώνα που φορούσε και να παρουσιάσθι στους καταπληκτικούς δικαστές το πραγματικό της φύλο.

Ένοσείται ότι κατόπιν της αποκαλύψεως αυτής, αθωώθηκε από την κυρία κατηγορία, αλλά καταδικάστηκε επί παρανόμω εξασκήσει του ιατρικού επαγγέλματος. Έπακολούθησε όμως έρεσις στη Γερουσία, όπου έτρεξαν να υπερασπίσουν την κατηγορουμένη ή επιφανέστερες γυναίκες των 'Αθηνών.

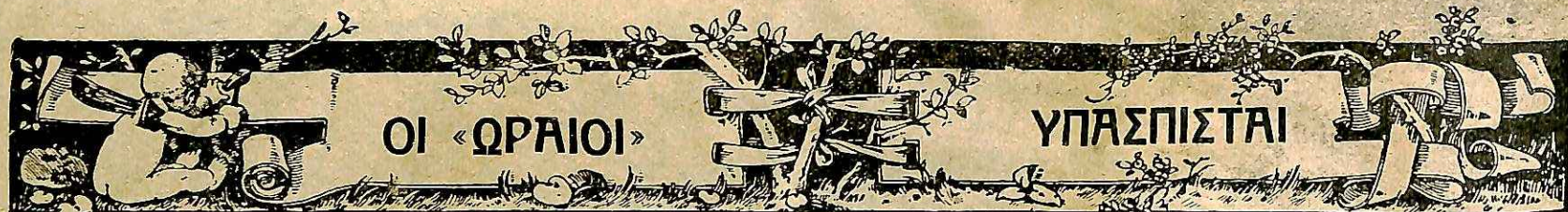
Οι γερουσταί—άνθρωποι ήσαν κι' αυτοί με τις σιστικές... αδυναμίες των—αποστάσιν σ' αυτή τη γυναικοκρατία—αναγκάστηκαν να απαλλάξουν της κατηγορίας την 'Αγνοδίκη. Επί πλέον κατήγγησαν τον άπαρνητικό νόμο κι' επέτρεψαν το λοιπό στις γυναίκες να σπουδάζουν έλεύθερα τη μαιευτική και να θεωρούν τα νοσήματα των δυσφύλων των.

Αλλά και μετέπειτα, μετά την έμφανισιν του Χριστιανισμού, φάνηκαν πολλές 'Ελληνίδες γυναίκες που ασχολήθηκαν επιστηνώς με την τέχνη του 'Ασκληπιού, τόσο στη συγγραφή της πείρας, όσο και στο πρακτικό της στάδιο. Μεταξύ αυτών, αναφέρεται ή Βασιλία από την Κιλικία της Μ. 'Ασίας και ή Χριστιανή Θεκλα από τη Σελανίκη, της οποίας ευρεθή ή τάφος στην πατρίδα της με την έπιγραφή: «Θήκη Θεκλας ιατρίνης».

Όσο για σήμερα, έπαρουν αρκετές νέες που προστιμούν στις σπουδές των την ιατρική επιστήμη και που τρέχουν από άμφιθέατρο σε άμφιθέατρο και από κλινική σε κλινική με το άκαταμάχητο χαρακτηριστικό υπό μάλιστα...

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' άπολότως Ι-καπονηταικάς εμάς παλαιά βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσης κι' δόκιμους βιβλιοθήκες. Γράφεται: «Οικογένειαν», Δένα 7, 'Αθήνας.

ΤΑ ΧΡΟΝΙΚΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΥΛΗΣ

Η δυνάς των Κατσηπέτρων. Το παιδί του Θεσσαλού τσιφλικούχου με την περιπετειώδη ζωή. Φιλικός, πολεμιστής, παλληναίρι του Καραϊσκάκη. Ο Χριστόδουλος Κατσηπέτρος και η Τζέννη Θεοτόκη. Όπου επεμβαίνει η βασίλισσα Αμαλία, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Θα σας διηγηθούμε την ιστορία των Κατσηπέτρων, πατέρα και γιου, που έπαιξαν σπουδαίο ρόλο στην εποχή τους, ο πρώτος στην Αθήνα του Όθωνος, ο δεύτερος στην Αθήνα του Γεωργίου του Α'. Η ζωή τους υπήρξε γεμάτη από παλληκαριές και... έρωτικά σκανδαλάκια.

Και πρώτα για τον πατέρα, το Χριστόδουλο Κατσηπέτρο. Γεννήθηκε σε μια Θεσσαλική χωριάτικη, στο Βιτερινό, στις 10 Μαΐου 1794, από πατέρα πλούσιο. Ο ιστορικός Γούδας γράφει γι' αυτόν ότι είχε, εκτός των άλλων, «και δυο μεγαλοπρεπείς οικίας, τρεις δρομολούς, ένα μαντάνι, οργάνια στρέμματα άμπελων και δύο μαντριά. Όταν ξεφεύγει ο Αγών, τον διήγασαν τέρσαρες χιλιάδες αλογομολάρα, όλα ιδιόκτητα».

Νεαρός ο Χριστόδουλος Κατσηπέτρος έτοιμαζόταν στη Βιέννη, να σπουδάσει, ιδίως τα έμπορικά. Πέρασε τότε από τη Βιέννη ο Μέγας Ναπολέων, ο φοβερός κατακτητής, που ενώ έκρηγαν την άπελευθέρωση των σκλάβων λαών, σκοπό είχε να υποτάξει όλον τον κόσμο στη Γαλλία. Ο Κατσηπέτρος έκασε τους Έλληνες της Βιέννης να παρουσιαστούν στο Ναπολέοντα και να του ζητήσουν την άπελευθέρωση της Ελλάδας. Ο Κατακτητής έδωσε την επιταγή, φάνηκε συγκινημένος από τη ζοφότητα και τον τρόπο με τον οποίον ο νεαρός Κατσηπέτρος του εξέθεσε τις ιδέες του. Ο νεαρός ούτως ή άλλως, ή απάντησε του ήταν τόσο άμυδρος, που οι Έλληνες έφυγαν απογοητευμένοι.

— Παιδιά, τους είπε στο δρόμο ο Χριστόδουλος, ο Βοναπάρτης είνε Μέγας Μακαρής! Σφάζει τον κόσμο για τη δική του δόξα... Τό 'Εθνος μας δεν πρέπει να λογαριάζει, παρά στις δικές του δυνάμεις.

Την άλλη μέρα ο Χριστόδουλος Κατσηπέτρος έφυγε για την Τεργέστη, το Φιορμ και άλλες ευρωπαϊκές πόλεις, όπου πολλά είδε και έμαθε. Όταν έγυρσε, στις 1813 στην πατρίδα του, ο Άλφια Παύς παρεχώρησε στην οικογένειά του το αξίωμα του πορσετού, αλλά ο Χριστόδουλος δεν ήθελε άμείως στον Τυραννό της Πλευρώ. Μόλις στις 1817 δέχτηκε να υπηρετήσει στην αλή του ως γραμματέας.

Βωρικός καθηγήθηκε στη Φιλκή Εταιρεία, και όταν άνοιξαν τα τουφεκία της Επανάστασης, έλαβε μέρος σε πολλές μάχες. Κατά τα τελευταία χρόνια του Άγδονος άπολύθηκε το σώμα του Καραϊσκάκη και είδε να πέφτει μπροστά του ο άριστος πολεμιστής της Ρούμελης νεκρός, στην πεδιάδα του Φαλίου.

Στη βασιλεία του Όθωνος ο Χριστόδουλος Κατσηπέτρος έλαβε το βαθμό τετραρχίας της Φάλαγγος, και άργότερα ο πρώτος μας βασιλεύς τον πήρε ύπασπιστή του. Και όπως ήταν ώριος άνδρας με λαμπρό παρόσημο, με την αστραφτερή στολή του στρατιώτη, ο Χριστ. Κατσηπέτρος υπήρξε ένας από τους περιφημότερους κατακτητές γυναικιών καρδιών της εποχής του. Πρώ πάντων τον έρωτεύονταν ή ξένες, ή περαστικές από τας Αθήνας, που έρχονταν να θαυμάσουν την Άκρόπολη και να ιδούν την ξαναγεννημένη από τη στάχτη της Ελλάδας με τους ήρωάς της.

Εκείνη όμως που ξετρελλάθηκε κυ-

ας πρίγκιπα Σχάβετσεργ, ο οποίος άργότερα γίνηκε πρωθυπουργός της Αυστρίας...

Η άριστοκρατία του Λονδίνου παρακολούθησε μ' ενδιαφέρον τους έρωτες της αντιβασιλείας και του Αυστριακού διπλωμάτη και το σκάνδαλο έσπασε τέλος θορυβώδες. Ο σύζυγος της Τζέννης της έκοινοποίησε άμέσως άγωγή διαζυγίου. Η δική έκανε πάταγο. Στο δικαστήριο έξιτορήθησαν όλες ή λεπτομέρειες της υποθέσεως. Το άγγλικό δικαστήριο κατέδικασε τον έραστή σε πρόστιμο 300 στερλινών και έκήρυξε διαλελυμένο το γάμο. Ο πρίγκιπ Σχάβετσεργ δεν μπορούσε να μείνει παιδί στο Λονδίνο. Σάν Αυστριακός έ-

Κερκυραίο Κόντε Θεοτόκη, που είχε κι' αυτός ξετρελλαθεί μαζί της με τη σειρά του, άν και ήξερε το παρελθόν της.

Ο Θεοτόκης πήρε τη Τζέννη του και κατέβηκαν στην Ελλάδα, έμειναν λίγο καιρό στην Κέρκυρα κι' έπειτα ήρθαν κι' εγκατεστάθησαν στας Αθήνας. Η πρωτεύουσα ήταν μικρή τότε, τη ήθη πατριαρχικά... Τό Έλληνοαγγλικό ζευγάρι των νύπαντρων κατοίκησε στην όδο Σωκράτους. Πλάγι ήταν το σπίτι του Κατσηπέτρου. Η άρτια Τζέννη και ο άρρενωπος Χριστόδουλος δεν άργησαν να συνεννοηθούν. Ο έρωτας τους άναψε άμοιβαίος, κεραυνόβολος, «σαν δυο πιστολιές», που λέει κι' ο Ντέλ-Τλ Άντάν.

Μιά μυστική πορτούλα συγκοινωνούσε τα δυο σπίτια... Αλλά, στη μικρή κοινωνία, ή σχέσεις τους γρήγορα έγιναν δημόσιο σκάνδαλο. Η βασίλισσα Αμαλία, που έδινε μεγάλη σημασία σ' αυτά, έφρόντισε ν' απομακρύνει το Κατσηπέτρο από τας Αθήνας, διορίζοντας τον φροναρχο Λαμίας.

Ένα μήνα μετά την άναχώρησή του, ή Τζέννη φανερώθηκε στη Λαμία, και ο Κατσηπέτρος για να την υποδεχτεί, παρόταξε τη φρουρά και της απέδωσε... βασιλικές τιμές... Όταν ή ελαίδη έδωσε εξακολούθησε ν' αυτοπιλοφορήται—έβγαυε από το σπίτι της για περίπατο, ή φρουρά ήταν παραταγμένη και ή μουσική έπαινούσε τον Άγγλικό Ύμνο!

Όταν ή Αμαλία έλπιροφορήθηκε τα κατορθώματα του Κατσηπέτρου, έκάλεσε τον ύπουλο των Στρατιωτικών και του έδωσε ρητή διαταγή: Ν' ανακληθεί ο Χριστόδουλος Κατσηπέτρος στας Αθήνας.

Μόλις όμως ο στρατηγός έγυρσε στην πρωτεύουσα, ή Τζέννη τον άκολούθησε. Τί συνέβη έπειτα μίας το διηγείται ο Γούδας με το άρελές ύφος του:

«...Επί πολλά έτη ο στρατηγός κατέστη το είδωλον τής λαρείας τής πλουσίας Άγγλιδος: ούδέποτε, ούτε εις τον περίπατον, ούτε εις έκδρομάς, ούτε εις περιήγησιν εντός του Κράτους άπήχετο, χωρίς να συνοδεύεται υπό του στρατηγού Κατσηπέτρου. Έτο δε τω έντι εχάριστον θέαμα να βλέπει τις επί λαμπρού μεγαλοπρεπούς Άραβικού και χρυσολισσίου ίππου καθεζομένη άλλη ή αμαζόνα, και παρ' αυτήν καλπάζοντα επί όμοιου ίππου τον Έλληνα ρουσανέλλοφον χρυσοστόλιστον, έχοντα συμμετρικόν άνοστήματος τελείαν και μεγαλοπρεπή, τρόπους άφελείς και χαριέντας, ψυχήν γενναίαν, συμπληρωτικήν και φιλόφρωναν. Βλέπων τις άμφοτέρους υπερόντας έν Αθήναις, ήθελεν υποθέσει ότι το έ-

μους, ήθέλησε να έκδικηθή τους Άγγλους και φεύγοντας έστειλε στον πρόεδρο του δικαστηρίου τις τρακόδες στερλίνες με τη σημείωση ότι «δεν έπίστευε ότι τόσο φτηνά έστοιχίζε ή σύζυγική τιμή ενός Άντιβασιλέως των Ινδιών!».

Αλλά και ή λαίδη δεν μπορούσε πειν να καθίση μέσα στην άριστοκρατική Λονδρεζική κοινωνία. Έφυγε λοιπόν κι' αυτή για τη Γερμανία. Στο Μόναχο παντρεύθηκε ένα γέρο βαρόνο Βανσρό, τον έσυχάθηκε γρήγορα κι' αυτόν, τον έχωρισε και δέχτηκε να παντρευτεί—για τρίτη φορά,—έναν Έλληνα τον

Ο Χριστόδουλος Κατσηπέτρος.

ριολεκτικώς με τον άρεμάνιο Έλληνα στρατηγό ήταν ή περιλάλητη Τζέννη Θεοτόκη, ή καλλονή με τον περιπετειώδη βίο... Η Τζέννη Θεοτόκη ήταν Άγγλίδα την καταγωγή, κόρη του ναυάρχου Ντίγγιου. Νεωτάτη άκόμα είχε κάμει γάμο εκ συμφέροντος. Σχεδόν παρά τη θέλησή της, είχε παντρευθεί τον Άντιβασιλέα των Ινδιών λόρδο Ήλμπατον, ένα μεσόκοπο τιλούχο, που δεν τον συμπαθούσε καθόλου... Στις Ινδίες ή νεαρά λαίδη Ήλμπατον εκάθησε φρόνιμα, όταν όμως έγυρσαν στο Λονδίνο τó έφταιξε με το νεαρό γραμματέα της Αυστριακής Πρεσβεί-

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

ΤΑ ΕΥΓΗΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

— Είπε άλήθεια αυτό που λένε; Δεν είσαι παιδί άρραβωνιασμένος με την Άννα;
— Όχι, αλλοίμονο!
— Και γιατί;
— Την... παντρεύτηκα!

— Μαρία... Πώς συνέβη να δώ έναν άνδρα μες στην κουζίνα χτες βράδυ;

— Δεν ξέρω, κυρία... Ίσως να κινιτάτε από την... κλειδαρότρυπα...

Ο ξω γ ο α φ ο ς : Στο σπίτι που χτίσω θα βάλω πρώτα ν' άσπρίσουν τη σάλα κι' έπειτα θα τη ζωγραφίσω.

Ο φ ι λ ο ς : Καλύτερα να τη ζωγραφίσω πρώτα κι' έπειτα να βάλης να την άσπρίσουν...

Ο σ ύ ζ υ γ ο ς : Δεν πρέπει κανένα να κρίνει έναν άντρα από τα ρούχα που φορεί.

Η σ ύ ζ υ γ ο ς : Όχι βέβαια, άλλ' απ' τα ρούχα που φορεί ή γυναίκα του!

Σ τ ο ρ ο ρ ό μ ο :

— Μου δίνετε τη φωτιά σας, παρακαλώ;

— Ευχαρίστως! Όριστε!

— Μου δίνετε κι' ένα τσιγάρο τώρα;

— !.....

Η ΛΑΪΚΗ ΣΟΦΙΑ

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

— Άν κάθεται στη θέσι σου, και νεις δεν σε σκάνει.

— Σε όλους δίνε το αυτί, σε λίγους τη φωνή σου.

— Κάμε καλό κι' άς κοίτεται σαν νάσαι κρύβει.

— Η σακκούλα άργά χορταίνει και γρήγορα πεινά.

— Μύρο το δάκρυ γίνεται όταν για μάνα τρέχει.

— Ο λόγος με την πέτρα φεύγουν και δεν πιάνονται.

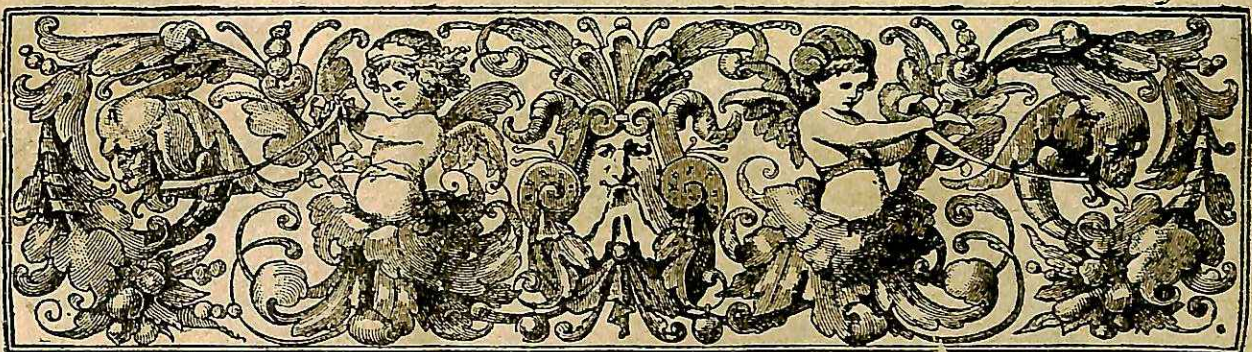
— Απ' όλα τα καλούμενα χάλιο λαλάει ή πλόσκα.

— Ο δαυμός κι' ή άτιμία δεν ξεθωιάζουν στην πλυσιά.

Λειον των οχθών του Ταμείσεως εθόηκε το τέλειον των οχθών του Άχελώου έν τη πατρίδι τής Ασπασίας και του Άλκιβιάδου...

Άλλ' επειδή όλα έχουν το τέλος τους στο μάταιο αυτό κόσμο, οι Άγγλοελληνικοί έρωτες έπλησαν και αυτοί το τέλος. Η Τζέννη έφυγε, πήγε στη Συρία, όπου παντρεύτηκε για τετάρτη φορά. Έπλησε τον περιβόητο Μέρξ-Ουάλ, έκρινον που διέπραξε τις σφαγές της Συρίας. Ο Έλληνας στρατηγός γρήγορα πασηγορήθηκε στην άγκαλιά Άλλης Άγγλιδος, που ήταν μάλιστα νεώτερη και ώραιότερη από την κόρη του Βρετανού ναυάρχου. Αυτή του έμεινε πιστή ως τα γεράματά του, γιατί δεν ήταν... λαίδη.

Ο Χριστόδουλος Κατσηπέτρος πέθανε στις 29 Οκτωβρίου 1869 από κεραυνόλο άποπληξία, άφίοντος γυνό τον Εθθύμιο Κατσηπέτρο, τον αλησμόνητο ύπασπιστή του βασιλέως Γεωργίου του Α', του οποίου ή ζωή υπήρξε έπίσης ιδιόρρυθμη, γεμάτη έρωτας, γεμίτη περιπέτειες.

ΤΑ ΑΠΙΣΤΕΥΤΑ ΚΑΙ ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η ΤΥΦΕΙΣ ΤΗΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΕΩΣ

Η όμοιότης της συνειδήσεως με τα... σκυλιά! Τι λέει ένας διάσημος ψυχολόγος. Υπάρχουν άνθρωποι μ' ευαίσθητη συνείδηση; Έμπρησται που έπιστρέφουν πίσω τις ασφάλειες. Καταχραστοί που άποζημιώνουν τους προϊστάμενους των. Ένα περιεργό γράμμα. Τα δυο μανταρίνια που έκλεψε ο μικρός μαθητής. Μετάνοια εκ των υστέρων, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ένας διάσημος ψυχολόγος του περασμένου αιώνος διεκίνησε πώς ή άνθρωπινή συνείδηση έχει μεγάλη όμοιότητα με τα... σκυλιά. «Υπάρχουν—έλεγε—σκυλιά τόσο άγρυπνα, ώστε με τον παραμικρότερο θόρυβο, τινάζονται όρθια κι' άρχίζουν να γαυγίζουν. Υπάρχουν άνήσυχια και νευρικά σκυλιά που ταράσσονται και γαυγίζουν χωρίς να υπάρχει κανένας κίνδυνος, και τέλος υπάρχουν σκυλιά... φλεγματικά που δεν κουνιούνται από τη θέσι τους κι' όταν άκόμα μούνε μέσα στο σπίτι κλέφτες... Τό ίδιο έπαρουν και άνθρωποι με άγρυπνη κι' ευαίσθητη συνείδηση, άνθρωποι με υπερβολικά άνησυχία συνείδηση και άνθρωποι που φαίνονται σαν να μην έχουν καθόλου συνείδηση και που αισθάνονται τον έαυτό τους ήσυχους κι' όταν άκόμα κάνουν τη μεγαλύτερη άδικία».

Η ευαίσθητες συνειδήσεις συναντώνται συχνότερα απ' ότι θα ένομιζε κανείς. Απόδειξη άλλωστε αυτού είναι τα χρηματικά ποσά, τα οποία στέλνονται από τόσο άνονύμους σε διάφορα φιλάνθρωπα ιδρύματα από ανθρώπους που θέλουν ν' αλλάξουν την ψυχή τους από το βάρος μιας κακής πράξεως που έκαναν άλλοτε... Πολλές έπίσης φορές, άνθρωποι που έζημώσαν κατά ένα οιονδήποτε τρόπο μια εταιρεία ή μια επιχείρηση, νοιώθοντας το βάρος αυτό στη συνείδησή τους, σπεύδουν έπειτα από χρόνια, να έπανορθώσουν το κακό. Έτσι δεν έπαρχει σ' όλόκληρη την Εύρώπη πρσφαλιστική εταιρεία, που να μην λαβαίνει κάθε χρόνο χρήματα σταμένα από διάφορους άνωνύμους, οι οποίοι δεν είνε τίποτε άλλο παρά έμπρησται, οι οποίοι έβαλαν άλλοτε φωτιά στα ιαγεία τους για να εισπράξουν την άσφάλεια. Συχνά τα χρήματα αυτά στέλνονται μαζί μ' έπεξηγηματικές έπιστολές, άλλοτε όμως στέλνονται χωρίς καμιά σημείωση. Η έπιστολή αυτές τις περισσότερες φορές γράφουν ότι ο άποστολός των χρημάτων είχε ξεγελήσει άλλοτε την εταιρεία και έπειδή ή συνείδησής του δεν τον άφινε να άσυχάζει, θέλει τώρα να έπανορθώσει το άδικο που έκανε. Δεν υπάρχει δε άμφιβολία ότι ή ίδια άφορητή προκαλεί και την άποστολή

των χρημάτων κι' απ' τους ανθρώπους άκόμα που δεν συνοδεύουν τις έπιστολές τους με καμιά εξήγηση.

Η άποστολές χρημάτων από την Άμερική εκ μέρους ύπαλλήλων που τó είχαν σκάσει μαζί με το περιεχόμενο του ταμείου ή άλλων καταχραστών, οι οποίοι άφου πλούτισαν, θέλουν ν' άποζημιώσουν τον παλιό προϊστάμενό τους, είνε πράγμα που δεν συναντάται μονάχα στα μυθιστορήματα. Η μεγάλες ευρωπαϊκές εφημερίδες αναφέρουν συχνά ότι ο δόνη ή ο τάδε καταστηματαρχής, έλαβε από έναν παλιό του ύ-

στά θύματά τους τις μετοχές και τα χρεώγραφα που είχαν υπεξαίρεσει. Είνε βέβαια γνωστόν πώς τα χαρτιά αυτά είνε δύσκολο να εξαγορευθούν, γιατί μπορεί να άποκαλυφθεί ο κλέφτης τους, αλλά όστόσο ο λοποδότης μπορούσε να τα πείξει ή να τα καταστρέψει. Η συνείδησής του όμως δεν τον άφινει ήσυχον όταν συλλογίζεται την ζημία που έκανε στον κάτοχό τους και έτσι προτιμά να τα έπιστρέψει.

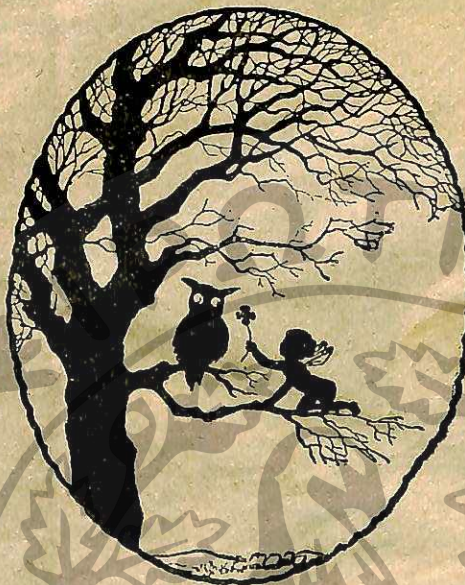
Μιά περιεργός περίπτωσης καθυστέρημένης μετάνοιας δείχνεται από το γράμμα που έλαβε από όλγων μηνών ένας έμπορος άποικιακών σε μια έπαρχιακή πόλη της Γερμανίας. Το γράμμα αυτό έλεγε τά εξής:

«Αξιότιμε κύριε. Έχουν περάσει περισσότερα από δώδεκα χρόνια από τότε που ήμουν μαθητής στο Γυμνάσιο της πόλεώς σας. Τό κατεστημά σας βασίζονταν κοντά στο σχολείο μου και την εποχή που όλομαζόν τα μανταρίνια εθγάτα στην πόρτα σας κινώτια γεμάτα απ' τα φρούτα αυτά, τα οποία είχαν πολύ έλκυστική εμφάνιση. Δεν μπορούσα ν' αντιστάθω στον πειρασμό κι' ένα προπό, περνώντας από κεί, έπληρα κρυφά δυο μανταρίνια. Από τότε έχουν περάσει περισσότερα από δώδεκα χρόνια. Η ζημία που σας έκανα δεν ήταν βέβαια και πολύ μεγάλη για σας, έφ' όσον μάλιστα ούτε θά αντίληφθήκατε καν την κλοπή μου. Η συνείδησής μου όμως δεν μ' άφινει έμένα ήσυχον. Σας στέλνω λοιπόν εθωκλειώτας ένα μικρό σε γραμματόσημο για να σας άποζημιώσω για τα μανταρίνια που σας έκλεψα και σας παρακαλώ να με συγχωρήσετε για την κακή μου πράξη».

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

— Όταν είσατε κουρασμένοι και θέλετε να φάτε, πιείτε προηγουμένως ένα ποτήρι έσοτό νερό, μέσα στο όποιο έχετε βάλει και λίγες σταγόνες γάλακτος, άφίστε να περάσουν κατόπιν πέντε λεπτά κι' άφίστε έπειτα να τρώτε πολύ άργά.

— Στην εποχή της μεγαλειότης άκμης των ή Βαβυλών άρθιμους δυο εκατομμύρια κατοίκων και ή Ρώμη δύσηση εκατομμύρια.

πάλιλο, ο οποίος είχε φύγει κρυφά από το κατστήμα του μαζί με κάποιες χιλιάδες, όχι μόνον τα χρήματα που τó είχαν άφαιρεθεί, αλλά και τούς τόκους τους!

Άκόμα και στην εφορία (ποίος θα πίστευε αυτό το πράγμα;) στέλνονται συχνά χρηματικά ποσά από ανθρώπους που έκαναν ψευδή δήλωση της περιουσίας των και που ή συνείδησής των δεν τούς επέτρεψε να φάνε τα χρήματα του κράτους!

Συχνά έπίσης συμβαίνει διαρρηκτες και άλλοι λοποδύτες να στέλνουν πίσω

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

ΝΑ—συνέχισε ἡ Μαλφίερα πρὸς τὸν Κόκκινον Τζήλ, πᾶς χρυσάφι περισσότερο ἀπ' ὅσο σοῦ χρειάζεται... Πᾶς μαζὶ σου πέντε... δέκα ἀνθρώπους, ἂν δὲν ὑποθέσεις νὰ τὰ θάλλῃς πέρα μόνος σου... Μὰ πρέπει νὰ πετύχῃς μὲ κάθε θυσία... Λάβε ὅλες τὶς ἀναγκαίαις προφυλάξεις... Καὶ μὴ ξεναπορροισαίης ἐδῶ, χωρὶς τὴ Μινιόν... Πήγαίνε!...

VII

Η ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗ ΤΟΥ ΚΑΤΑΔΙΚΟΥ.

Τὴν ὥρα πού τὸ πλοῖο μὲ τὸν κόμητα Σπάντα, τὸ Φρίτζ καὶ τὸν Ζάν-Πωλ ἔπλεε σχεδὸν συγχρόνως μὲ τὴ γολέττα τοῦ Κόκκινου Τζήλ πρὸς τὴ Σικελία, μὴ ἀλλόκοτη σκηνὴ διαδραματιζόταν στὸς κήπους τοῦ ἀνακτόρου Κυπριάνι... Δυὸ ἄνδρες βγήκαν ἐξαφὰν ἀπὸ μιὰ αἰθούσα τοῦ ἀνακτόρου καὶ χύθηκαν σ' ἓνα σύνδεσμο τοῦ ἐγκαταλειμένου πάρκου... Οἱ ἄνδρες αὗτοί ἦσαν ὁ Φορτουνάτο καὶ ὁ Οὐμβέρτος, ὁ ὁποῖος διατελοῦσε ἀκόμα ὑπὸ τὸ κράτος τῆς μεγάλης συγκινήσεως πού τοῦ εἶχε προκαλέσει ἡ μυστηριώδης καὶ ἀνεξήγητη ἐμφάνισι τοῦ κυρίου του, τοῦ μαρκησίου ντὲ Κυπριάνι...

—Ὡστε, εἶπε ὁ Φορτουνάτο—ἀπόψε θὰ γίνῃ ἡ δουλειά μας...

—Ναί, τοῦ ἀπάντησε ὁ Οὐμβέρτος. Φτάνει οἱ ἄνθρωποι σου νᾶναι ἀπορροισμένοι.

Ὁ Φορτουνάτο, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ, σφύριξε δυὸ φορές. Ἀμέσως διάφορες σκιές ἐπεβόλυναν μὲς ἀπ' τὰ σιλόματα καὶ περικοιμήσαν τοὺς δυὸ ἄνδρες. Θὰ τοὺς ἐπαίονε κανεὶς γιὰ φαντάσματα πού μαζεύονταν σὲ κάποια διαβολικὴ συνάχι. Καὶ ὅμως ἦσαν ἄνθρωποι.

Ὁ Φορτουνάτο, ἀφ' οὗ τοὺς μέτρησε, εἶπε:

—Εἰκοσιεῖς!

Ὁ Οὐμβέρτος χαμογέλασε μ' εὐχαρίστησι καὶ εἶπε:

—Δεκαπέντε φτάνουν!... Ὑπάρχουν τρεῖς πόρτες στὸ μοναστήρι καὶ θὰ τοποθετήσουμε στὴν καθεμιὰ ἀπ' αὐτὲς τρεῖς ἄνδρες, γιὰ νὰ ἐμποδίσουν ὅποιον θ' ἀποπειρῶν νὰ βγῇ ἔξω καὶ νὰ εἰδοποιήσῃ τὴς ἀρχές... Ἐγὼ καὶ σὺ, Φορτουνάτο, θὰ παρῶμε ἄλλους ἔξι καὶ θὰ μπούμε μέσα στὸ μοναστήρι...

—Καλὰ! εἶπε ὁ Φορτουνάτο. Οἱ ὑπόλοιποι θὰ μᾶς περιμένουν ἐδῶ... Ὅσο πῶ πολλοὶ εἶνε, τόσο πῶ καλά... Ὡς ἄλλοι ὑπορεῖ νὰ γάρουμε καὶ καμμία σύγκρουσι καὶ νὰ χρειαστοῦμε ἐνισχύσεις...

Ἐπειτα, ἀφ' οὗ γυναικίος αὐτὸς νέος διάλεξε τοὺς δεκαπέντε ἄνδρες πού θὰ ἔπαιναν μαζὶ τους, ὁ Οὐμβέρτος τοὺς εἶπε:

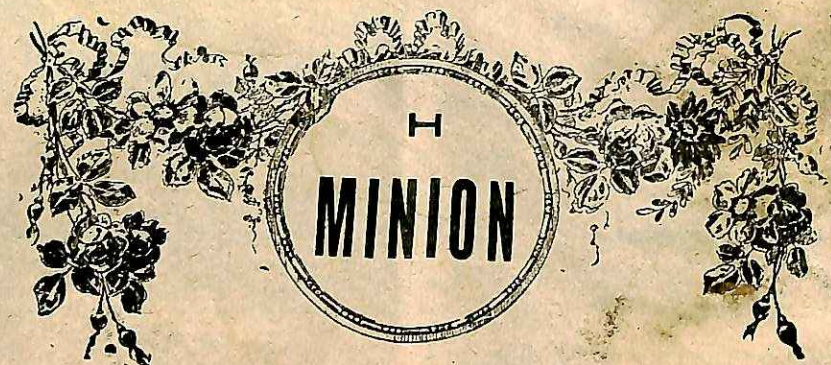
—Φίλοι μου, τὸ γενικὸ ραντεβὺ μας θὰ εἶνε σὲ μιὰ ὥρα ἀκριβῶς—δηλαδή στὶς δυὸ μετὰ τὰ μεσάνυχτα—στὸ μοναστήρι τῆς Ἀννουτσιάντας.

Ἐπεὶ οἱ τρεῖς—καὶ, λένοντας τὰ λόγια αὐτὰ, διάλεξε τρεῖς ἄνδρες—φύγατε ἀμέσως καὶ πήγαίνετε νὰ σταθῇτε στὴν πόρτα τῆς αὐτεπάραι πέρυγος τοῦ μοναστηρίου...

Ἀν ἐπιχειρήσῃ κανεὶς μετὰ τὴς δυὸ νὰ βγῇ ἔξω, φωνάξτε τον καὶ δέστε τον... Μὰ

ΕΝΑ ΑΛΗΘΙΝΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

ἀνεργεῖστε ἀθόρυβα... Ἐπεὶ οἱ τρεῖς πάλι—καὶ διάλεξε ἄλλους τρεῖς—θὰ φυλάξτε τὴν πόρτα τῆς δεξιᾶς πέρυγος... Πήγαίνετε...

Οἱ δυὸ μικροὶ θυλοὶ ἀπομακρύνθηκαν ἀμέσως. Ὁ Οὐμβέρτος ἔμεινε μὲ τὸ Φορτουνάτο καὶ μὲ τοὺς ἄλλους ἐννέα ἄνδρες πού εἶχε ξεχωρίσει...

—Ὅσο γιὰ μᾶς—ἐγκαλοῦντο—θὰ βαδίσουμε κατ' εὐθείαν πρὸς τὴν κεντρικὴ πόρτα τοῦ μοναστηρίου... Σεῖς οἱ τρεῖς, μόλις ἐγὼ μὲ τοὺς ἄλλους ἔξω θὰ μπούμε μέσα, θὰ στολῇτε στὴν πόρτα καὶ θὰ περιμένετε τὴν ἐπιστροφή μας... Ἐσὺ, Φορτουνάτο, καὶ σεῖς οἱ ἔξι, θὰ μὲ συνδεύ-

νουντσιάντας ἀπὸ διαφόρους δρόμους γιὰ νὰ μὴ τοὺς ἀποπειρῶν κανεὶς, μολοντοῦ ἡ νυχτερινὴ κήρυξι τῆς Νεαπόλεως κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκεῖνη ἦταν ἐλαχίστη. Μόλις περνοῦσαν τὰ μεσάνυχτα δὲν συναντοῦσε κανεὶς ὅτε φυχὴ ζωντανή στοὺς δρόμους καὶ νεκρωμένους δρόμους τῆς.

Ἐπεὶ οἱ συννοήταί, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ὥρα ἀκριβῶς, βραδύνονταν στὶς θέσεις τους, γιὰ νὰ τοὺς ἀντιληφθῇ κανεὶς. Καὶ ὁ Οὐμβέρτος μὲ καρδιά πού ἐπάλαιε ἀπὸ φόβο καὶ ἐλπίδα, περιμένε νὰ σημεῖν ἡ ὥρα δυὸ γιὰ νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ σχέδιό του.

Τέλος τὸ μεγάλο ρολόι τοῦ μονα-

Ἡ ἡγουμένη μπήκε στὸ κελλὶ τῆς Μαντόνας καὶ τὴν ξύπνησε...

σετε στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ μοναστηρίου, ἂν κατορθώσουμε βεβαίως καὶ μπούμε μέσα...

—Μπᾶ!—ἔκανε ὁ Φορτουνάτο. Ἀν ἡ πόρτα δὲν ἀνοίξῃ, ξέρουμε καὶ τὴ σπάσουμε ἐμεῖς, καὶ χωρὶς κανένα φόβο μάλιστα... Ἐγώ, μὲ φέρει ὅλα τ' ἀναγκαῖα ἐργαλεῖα...

Δύο καὶ ὁ Θεὸς βοηθός!... εἶπε ὁ Οὐμβέρτος. Ἄς βαδίσουμε χωριστά.

Τὸ ἀνάκτορο Κυπριάνι βραδύνονταν κοντὰ στὰ πορτοῦλα τῆς Νεαπόλεως. Ἐπεὶ ὁ Οὐμβέρτος, ὁ Φορτουνάτο καὶ οἱ σύντροφοί του δὲν εἶχαν καὶ πολὺ ὁρμή νὰ κάνουν. Διευθύνθηκαν πρὸς τὸ μοναστήρι τῆς Ἀν-

στηρίου σήμανε δυὸ φορές. Ἀμέσως ὁ ἀποστολμένος ὑπηρετὴς τὸν Κυπριάνι εἰδωσε τὴς τελευταῖες του ὁδηγίες καὶ τοποθέτησε τοὺς ἄνδρες πού εἶχε μαζὶ του δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ στὴν εἴσοδο τοῦ μοναστηρίου, ὅπως ἦσαν νὰ τοὺς κρύβῃ ἡ σκιά τῶν τοίχων. Ἐπειτα, προχώρησε ἀποφασιστικὰ πρὸς τὴν πόρτα καὶ τὴ χτύπησε... Δίκα λεπτὰ πέρασαν καὶ ἔνας μικρὸς φωνητὴς ἀνοίξε ἀπὸ μέσα... Μιὰ ἀδελφὴ παρουσιάστηκε στὸ ἀνοιγμὰ του.

Τὴ θέλετε; ρώτησε τὸν Οὐμβέρτο, ὁ ὁποῖος μὲ τὸ ἀγαθὸ παρυσιαστικὸ του δὲν τῆς ἐκίνησε καμμία ὑποψία.

—Νὰ μιλῶσ' ἐπὶ τὴν ἡγουμένη, τῆς ἀπάντησε—ἐκεῖνος.

Τέτοια ὥρα, ἔκανε ἡ μοναχὴ. Εἰν' ἀδύνατον!... Ἐναγχοῦστε αὐτοῖς...

—Ἀδελφὴ μου, ἐπέμεινε ὁ Οὐμβέρτος, ποῦκαὶ γιὰ μιὰ ὑπόθεσι, ἐξαιρετικῆς σημασίας... Ἀν δὲν ἐπρόκειτο γιὰ τόσο σπουδαῖο ζήτημα, δὲν θὰ ἐκόνουν νὰ σὰς ξυπνήσω τέτοια ὥρα...

—Περιμένετε ἐδῶ, εἶπε ἡ μοναχὴ. Πήγαίνω νὰ εἰδοποιήσω τὴν ἡγουμένη.

Καὶ ἀπομακρύνθηκε ἀμέσως, χωρὶς νὰ ξανακλείσῃ τὸ φεγγίτη. Ἐπειτα ἀπὸ λίγες στιγμῆς, ὁ Οὐμβέρτος εἶδε ἀπὸ τὸ φεγγίτη νὰ ξανάρχεται ἡ μοναχὴ, συνοδευομένη ἀπὸ μιὰ ἄλλη, τὴν ὁποία ἀναγνώρισε ἀμέσως. Ἡ τὴν ἡγουμένη... ἡ μήτηρ Ζοζέφα. Ἡ τελευταία προχώρησε πρὸς τὸ φεγγίτη, ἔριξε ἓνα βλέμμα καχύποπτο στὸ δόρυ καὶ, μὴ βλέποντας παρά μόνο τὸν Οὐμβέρτο, φάνηκε νὰ ἴσχυζέη.

—Τὴ θέλετε; τὸν ρώτησε. Πρέπει πράγματι νὰ πρόκειται περὶ σπουδαίας ὑποθέσεως; γὰ νὰρῶτε νὰ μ' ἀνησυχῆτε τέτοιω ὥρα...

—Πρέπει, εἶπε ὁ Οὐμβέρτος—νὰ μιλῶσ' ἀμέσως ἐπὶ τὴν φυλακισμένην σας... τὴ μαρκησία ντὲ Κυπριάνι... Ἐγὼ νὰ τῆς κἀνω μιὰ ἀνακοίνωσι πού δὲν ἐπιδέχεται καμμία ἀναβολή. Τὸ ἀποτέλεσμα τῶν λόγων του αὐτῶν ὑπῆρξε καταπληκτικόν.

—Τὴ φυλακισμένην μου!—τραβίωσε ἡ μήτηρ Ζοζέφα. Ἐρχεστε ἐκ μέρους τῆς ὑψηλοτάτης πριγκιπίσσης Μαλφίερας;

—Ἐτοιμαζόμουν νὰ σὰς τὸ πῶ!—εἶπε ὁ Οὐμβέρτος. Ναί, ἔγω νὰ κἀνω ἐκ μέρους τῆς μιᾶς σπουδαιοτάτης ἀνακοίνωσι στὴ μαρκησία.

—Ἀνοίξε!... διέταξε ἀμέσως ἡ ἡγουμένη τὴ μοναχὴ.

Πράγματι, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμὴ, ἡ πόρτα ἀνοίξε καὶ ὁ Οὐμβέρτος μπήκε μέσα. Μὰ τὴ στιγμὴ πού ἡ μοναχὴ ἐτοιμαζόταν νὰ τὴν ξανακλείσῃ, ὁ Φορτουνάτο καὶ οἱ ἄνθρωποι του περὶ τῆς πόρτας ἀπὸ τὸ σκοτάδι καὶ ὠρμήσαν μέσα... Ἡ δυὸ μοναχῆς, μόλις τοὺς εἶδαν, στάθηκαν περιτρώμεν καὶ ἀνίκανες νὰ θάλλουν μιὰ κραυγὴ...

Ἡ φωνὴ τους πνιγόταν στὸ λαμπρὸ τους... Οἱ ἐπιρροαὶ τῆς παρέστησαν ἀθόρυβα πρὸς τὸ ἐσωτερικὸ τῆς μονῆς, ἀφίοντας τοὺς τρεῖς συντρόφους τῶν νὰ φυλάξουν τὴν πόρτα.

Τότε ὁ Οὐμβέρτος γύρισε πρὸς τοὺς ἀνθρώπους του καὶ τοὺς εἶπε:

—Φίλοι μου, ξέρετε βεβαίως ὅτι ἐδῶ ὑπάρχει μιὰ γυναικὴ φυλακισμένη ἀόκως!... Ξέρετε ὅτι ἐπὶ πολλὰ χρόνια τώρα ἡ γυναικὴ αὕτη ὑποφέρει ἓνα φριχτὸ μαρτύριο!... Ὁραῖα, πλούσια, δυνατὴ, λατρεμένη, ἀπ' ὅλους τῆς τῆς ἀγγλικῆς καλωσύνης τῆς, ἀφ' ὅλης τῆς πολυκαταπνέουσας τῆς κορυφαίας καὶ τὸ σὺνόν τῆς πού τὸν ἐλάτρευε, σὲ μιὰ σειρά ἐγκληματικῶν καταπονήσεων, φυλακίστηκε μέσ' αὐτὸ τὸ μοναστήρι, ὅπου ἀγορεύει καὶ καὶ τὴν γυναικὴ αὕτη... Καὶ ξέρετε ποῖα εἶνε ἡ γυναικὴ αὕτη;... Ὁ θὰ εἴχατε ἀκούσει νὰ μιλοῦν γιὰ τὴν ἀγνότητά της, γιὰ τὴν εὐγένειά της, γιὰ τὴν καλωσύνη της... Εἶνε ἡ Ἐλενα, ἡ μαρκησία ντὲ Κυπριάνι, ἡ Μαντόνα!...

—Ἡ Μαντόνα!... Ἐθάρσαν μὲ κατὰπληξί οἱ σύντροφοί τοῦ Οὐμβέρτου.

—Ναί, ἡ ἰδίᾳ. Καὶ ἡ ἡγουμένη τοῦ μοναστηρίου, τὴν ὁποία βλέπετε ἐδῶ, δὲν δίστασε νὰ διδάσῃ πὺς ἡ Μαντόνα πέθανε, ὅπως ἐπίσης δὲν φοβήθηκε νὰ γίνῃ συνέννοος τῆς Μαύρης Δουκίσσης, τῆς ἐχθρᾶς τῆς μαρκησίας, τῆς εὐνομένης τοῦ βασιλέως.

—Ὅλοι ἀμέσως ἔριξαν ἐχθρικά βλέμματα στὴν ἡγουμένη, ἡ ὁποία χλωμίσε καὶ ἔκανε μιὰ κίνησι λήσας.

—Ἀφ' οὗ τις ἀπειλές, κυρία, εἶπε ὁ Οὐμβέρτος. Βρίσκεστε τώρα στὴ διάθεσί μας... Πέστε μας πὺς βρίσκεται ἡ μαρκησία.

—Ἐλᾶτε! εἶπε ἡ ἡγουμένη, τρέμοντας ἀπὸ τὴν ὀργή της.

Ὁ Οὐμβέρτος καὶ οἱ Φορτουνάτο τὴν ἀκολούθησαν. Ἡ ἡγουμένη, ἀφ' οὗ ἀνέβηκε πολλὰς σκάλες καὶ διέσχισε ἀναρίθμητους διαδρόμους, τοὺς ὧδηγεσε μὲρὸς σ' ἓνα κελλί, τὴν πόρτα τοῦ ὁποίου ἀνοίξε.

—Ἐμπᾶτε! τοὺς εἶπε. Ἐδῶ εἶνε.

—Ἐμπᾶτε σεῖς! τῆς ἀπάντησε ὁ Φορτουνάτο, ὁ ὁποῖος δὲν τῆς εἶχε καμμία ἐμπιστοσύνη.

Ἡ ἡγουμένη ἐμπήκε πρᾶγματι καὶ τότε ὁ Οὐμβέρτος πρόσθεσε:

—Κυρία, ἂν πραγματικὰ μᾶς ὡδηγήσατε στὸ κελλί τῆς μαρκησίας, εὐχαριστῶτε νὰ τῆς ἀναγγεῖλετε τὴν ἀπελευθέρωσίν της καὶ νὰ τὴν παρακαλέσετε νὰ ντυθῇ... Ἐμεῖς θὰ περιμένουμε σ' αὐτὸ τὸ διαδρόμο...

Ἡ ἡγουμένη μπήκε στὸ κελλί τῆς Μαντόνας καὶ τὴν ξύπνησε.

Καὶ ἔπειτα ἀπὸ λίγα λεπτά, ἡ Ἐλενα ντὲ Κυπριάνι παρουσιάστηκε στοὺς ἐλευθερωτάς της.

Ἀμέσως ὁ Οὐμβέρτος γονάτισε μπροστὰ της, ἐνῶ ὁ Φορτουνάτο ἔκανε μὲ σεβασμὸ μιὰ θαθεὶ ὑπόκλιση...

—Ὁ εὐγενικὴ μου κυρία!... τραβίσε ὁ Οὐμβέρτος, γύνοντας ἄφροντα δόρυκα. Σὰς ξαναβρίσχω ἐπιτέλους.

Ἡ Ἐλενα, ἄφωνη ἀπ' τὴν κατὰπληξί της, κότταξε τὸν Οὐμβέρτο.

—Ποιοὶ εἶστε; Τί συμβαίνει; εἶπε τέλος, μὴ τοῖμῶντας νὰ πιστέψῃ σ' αὐτὸ πὺς ἔβλεπε.

Μὰ ὁ Οὐμβέρτος, καταλαβαίνοντας πόσο ἐπικίνδυνον θὰ ἦσαν καὶ ἡ παραμικρὴ καθυστέρησις καὶ φοβούμενος μήπως ἡ Ἐλενα, ἀναγνωρίζοντας τον, πρόσφερε τῶνά του, σπῆχθη καὶ, κατανικῶντας τὴ συγκίνησιν, εἶπε:

—Μαμά!... ἀγαπημένη μου μικρὴ μαμά!...

Μεθυσμένη, ζαλισμένη, ἀπὸ μιὰ δυνατὴ χαρὰ, τραβίξε στὰ χεῖλ τῆς μιὰ προσευχὴ ἀπερρομένη εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸ Θεόν... Νὰ ζήσῃ... Ὡ! καὶ, ἔπειτα νὰ ζήσῃ τώρα!... Ὁ Τζοζέφιν, τῆς δὲν εἶχε πῆθαι!...

Ἡ Σπεράτα τῆς δὲν εἶχε πνίγει... Μὰ μέσα, πολὺ γρήγορα, ὅθι σκόντουσαν πάλι καὶ οἱ τρεῖς ἐνομένους στὸ ἀνάκτορόν αὐτό...

—Ἐλᾶτε, κυρία... Μὴ φοβάστε τίποτε ἀπὸ μᾶς... Εἴμαστε φίλοι...

Ἡ Ἐλενα τοὺς ἀ-

κολούθησε, ἐνῶ συγχρόνως ἀναρωτιόταν μήπως ὀνειρεύεται. Μπρὸς τὴν πόρτα, ξαναβρίχον τοὺς συντρόφους τοῦ Φορτουνάτο, οἱ ὁποῖοι τοὺς περιμέναν.

Ἀμέσως ὁ Οὐμβέρτος σφύριξε, δίνοντας τὸ σύνθημα τῆς ἀναχωρήσεως καὶ γρήγορα-γρήγορα βγήκαν ἔξω...

Μὰ δὲν εἶχαν ἀπομακρυνθῇ ὅτε ἑκατὸ θήματα ἀπὸ τὸ μοναστήρι, ὅταν ἀκούσαν τὴ μεγάλη καμπάνα τὸν νὰ σημεῖν δυνατὰ... Ἡ ἡγουμένη Ζοζέφα εἶδνε τὸ σύνθημα τοῦ κινδύνου...

Ἀκούγοντας τὴς κωδωνοκρουσίαις, οἱ κάτοικοι τῶν γειτονικῶν σπιτιῶν, ζυποῦσαν ἀνήσυχοι, ἀνοίγαν τὰ παράθυρά τους καὶ πρόβλεπαν σ' αὐτὰ τ' ἀνίσχυα πρόσωπά τους... Σὲ λίγο μιὰ νυχτερινὴ περίπολος φάνηκε νὰ φτάνη τρέχοντας.

Γρήγορα φώναξε ὁ Φορτουνάτο στὸν περιπολάρχον. Τὸ μοναστήρι τῆς Ἀννουτσιάντας ἔπαισε φωτιά... Πήγαίνουμε νὰ ζητήσουμε βοήθεια.

Ὁ περιπολάρχος τὸν πιστέψε καὶ ἄλλοις ἄρχισε νὰ τρέχῃ μὲ τοὺς ἄνδρες τοῦ πρὸς τὸ μοναστήρι.

Ἐπειτα ἀπὸ μερικά λεπτά, οἱ φυλάδες ἔφτασαν στὸ ἀνάκτορο Κυπριάνι. Ἐκεῖ ἀποφάσισαν νὰ διαλυθῶν ἀμέσως. Ὅσο γιὰ τὴν Ἐλενα, ὁ Οὐμβέρτος θὰ τὴν ὡδηγήσει στὸ χωριὸ τοῦ Φορτουνάτο, στὸ δούλο.

Ἐκεῖ περὶ δὲν θὰ μπορούσε νὰ τῆς κἀνῃ κανένα καλὸ ἢ τρῶμα καὶ ἀδυσώγητη ἐχθρὰ της.

Δυὸ μοναχὰ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Φορτουνάτο θὰ ἔμειναν κοντὰ στὸν Οὐμβέρτο, γιὰ νὰ τὸν ἐνισχύσουν, ἂν παρουσιαζόταν ἀνάγκη.

Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ δρόμου, ἀπὸ τὸ μοναστήρι ὡς τὸ ἀνάκτορο Κυπριάνι, ὁ Οὐμβέρτος εἶχε διηγῆται στὴν κυρία τοῦ τὸν ἀδελφὴν καὶ τὸν καὶ ὅτι εἰς τὴν ἐκείνην, ἂν παρουσιαζόταν ἀνάγκη.

Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ δρόμου, ἀπὸ τὸ μοναστήρι ὡς τὸ ἀνάκτορο Κυπριάνι, ὁ Οὐμβέρτος εἶχε διηγῆται στὴν κυρία τοῦ τὸν ἀδελφὴν καὶ τὸν καὶ ὅτι εἰς τὴν ἐκείνην, ἂν παρουσιαζόταν ἀνάγκη.

Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ δρόμου, ἀπὸ τὸ μοναστήρι ὡς τὸ ἀνάκτορο Κυπριάνι, ὁ Οὐμβέρτος εἶχε διηγῆται στὴν κυρία τοῦ τὸν ἀδελφὴν καὶ τὸν καὶ ὅτι εἰς τὴν ἐκείνην, ἂν παρουσιαζόταν ἀνάγκη.

Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ δρόμου, ἀπὸ τὸ μοναστήρι ὡς τὸ ἀνάκτορο Κυπριάνι, ὁ Οὐμβέρτος εἶχε διηγῆται στὴν κυρία τοῦ τὸν ἀδελφὴν καὶ τὸν καὶ ὅτι εἰς τὴν ἐκείνην, ἂν παρουσιαζόταν ἀνάγκη.

Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ δρόμου, ἀπὸ τὸ μοναστήρι ὡς τὸ ἀνάκτορο Κυπριάνι, ὁ Οὐμβέρτος εἶχε διηγῆται στὴν κυρία τοῦ τὸν ἀδελφὴν καὶ τὸν καὶ ὅτι εἰς τὴν ἐκείνην, ἂν παρουσιαζόταν ἀνάγκη.

Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ δρόμου, ἀπὸ τὸ μοναστήρι ὡς τὸ ἀνάκτορο Κυπριάνι, ὁ Οὐμβέρτος εἶχε διηγῆται στὴν κυρία τοῦ τὸν ἀδελφὴν καὶ τὸν καὶ ὅτι εἰς τὴν ἐκείνην, ἂν παρουσιαζόταν ἀνάγκη.

Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ δρόμου, ἀπὸ τὸ μοναστήρι ὡς τὸ ἀνάκτορο Κυπριάνι, ὁ Οὐμβέρτος εἶχε διηγῆται στὴν κυρία τοῦ τὸν ἀδελφὴν καὶ τὸν καὶ ὅτι εἰς τὴν ἐκείνην, ἂν παρουσιαζόταν ἀνάγκη.

Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ δρόμου, ἀπὸ τὸ μοναστήρι ὡς τὸ ἀνάκτορο Κυπριάνι, ὁ Οὐμβέρτος εἶχε διηγῆται στὴν κυρία τοῦ τὸν ἀδελφὴν καὶ τὸν καὶ ὅτι εἰς τὴν ἐκείνην, ἂν παρουσιαζόταν ἀνάγκη.

Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ δρόμου, ἀπὸ τὸ μοναστήρι ὡς τὸ ἀνάκτορο Κυπριάνι, ὁ Οὐμβέρτος εἶχε διηγῆται στὴν κυρία τοῦ τὸν ἀδελφὴν καὶ τὸν καὶ ὅτι εἰς τὴν ἐκείνην, ἂν παρουσιαζόταν ἀνάγκη.

Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ δρόμου, ἀπὸ τὸ μοναστήρι ὡς τὸ ἀνάκτορο Κυπριάνι, ὁ Οὐμβέρτος εἶχε διηγῆται στὴν κυρία τοῦ τὸν ἀδελφὴν καὶ τὸν καὶ ὅτι εἰς τὴν ἐκείνην, ἂν παρουσιαζόταν ἀνάγκη.

Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ δρόμου, ἀπὸ τὸ μοναστήρι ὡς τὸ ἀνάκτορο Κυπριάνι, ὁ Οὐμβέρτος εἶχε διηγῆται στὴν κυρία τοῦ τὸν ἀδελφὴν καὶ τὸν καὶ ὅτι εἰς τὴν ἐκείνην, ἂν παρουσιαζόταν ἀνάγκη.

Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ δρόμου, ἀπὸ τὸ μοναστήρι ὡς τὸ ἀνάκτορο Κυπριάνι, ὁ Οὐμβέρτος εἶχε διηγῆται στὴν κυρία τοῦ τὸν ἀδελφὴν καὶ τὸν καὶ ὅτι εἰς τὴν ἐκείνην, ἂν παρουσιαζόταν ἀνάγκη.

Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ δρόμου, ἀπὸ τὸ μοναστήρι ὡς τὸ ἀνάκτορο Κυπριάνι, ὁ Οὐμβέρτος εἶχε διηγῆται στὴν κυρία τοῦ τὸν ἀδελφὴν καὶ τὸν καὶ ὅτι εἰς τὴν ἐκείνην, ἂν παρουσιαζόταν ἀνάγκη.

Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ δρόμου, ἀπὸ τὸ μοναστήρι ὡς τὸ ἀνάκτορο Κυπριάνι, ὁ Οὐμβέρτος εἶχε διηγῆται στὴν κυρία τοῦ τὸν ἀδελφὴν καὶ τὸν καὶ ὅτι εἰς τὴν ἐκείνην, ἂν παρουσιαζόταν ἀνάγκη.

ΑΣΦΑΛΩΣ κανένα δεν θα μπορούσε να κατηγορήσει τον Κασινιόλ πώς ήταν μοιρολάτρης... Τό αντίθετο μάλιστα. Γιατί ο άνθρωπος αυτός είχε ως αξίωμα τη φράση: «Όλοι δημιουργούν μόνο τους τήν τύχη τους». Δυστυχώς η ζωή ανέλαβε να τον διδάξει ότι το αξίωμα του αυτό δεν είχε και πολύ γερά βάσις και ότι απεναντίας ο καθένας γεννιέται με την τύχη του.

Αυτό τουλάχιστο το συμπέρασμα βγαίνει από την ιστορία της ζωής του.

Ο Κασινιόλ, από πολύ νέος, ήταν ένας ήρωας. Ναι, έβλεπε μέσα του καρδιά ήρωος... Σε άλλες εποχές, θα έκανε δέβαια πραγματικά θαύματα στα πεδία των μαχών, μα επειδή σήμερα η καταπληκτική εξέλιξη της πολεμικής τέχνης, περιώρισε σημαντικά τα όρια της άσκησής δράσεως, γι' αυτό ο φίλος μας δεν έμεινε στο στρατό και περιμένει από τη ζωή να του παρουσιάσει άλλες ευκαιρίες για ν' αναδειχτεί...

Και η πρώτη ευκαιρία του παρουσιάστηκε με τη μορφή ενός λυσσαμένου σκύλου, τον οποίον ο Κασινιόλ, χωρίς να φοβηθεί καθόλου, τρύπησε πέρα για πέρα με τη λόγχη του.

Για την ανδραγαθία του αυτή, ο Κασινιόλ, ο οποίος έκανε τότε τη θητεία του ως κληρωτός, δέχτηκε τα συγχαρητήρια του λοχαγού του... Οι συνάδελφοί του όμως—ασφαλώς από τη ζήλεια τους—άρχισαν να τον περιόζουν και να γελάνε μαζί του, λέγοντας πως ο φτωχός σκύλος κάθε άλλο παρά λυσσαμένος ήταν.

—Ασπάζε τους να λένε κι' έλας λούθησε το έργο σου!... Έλεγε στον έαυτό του ο Κασινιόλ, ο οποίος δεν έβλεπε την ώρα να κάνει κανένα καινούργιο ανδραγάθημα, ακόμα μεγαλύτερο...

Όπείτα από μερικούς μήνες, όταν είχε πάρει το απολυτήριο του απ' το στρατό, «ια μέρα, καθώς έκανε ψυγος τον περίπατό μου σε μια λεωφόρο, άκουσε έξαφνα πίσω του φασαρία, φωνές, κακός...

—Πιάστε τον!... Πιάστε τον! φώναζαν μερικοί αστυφύλακες.

Ο Κασινιόλ γύρισε πίσω και είδε έναν άνθρωπο που έτρεχε προς το μέρος του αναμαλλιασμένος κι' εξαγριμένος, ενώ από πίσω του τον κυνηγούσε ένα πλήθος μαινόμενα.

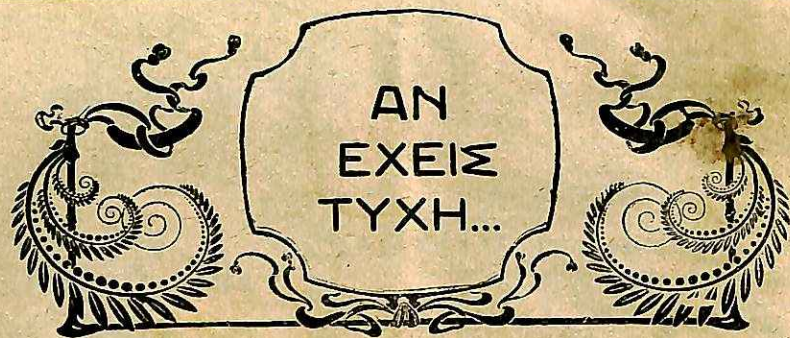
Ήταν ένας λωποδύτης, ο οποίος είχε συλληφθεί απ' αστυνομική κι' ο οποίος έφευγε τώρα με βίη τη δύναμη των ποδιών του.

Ο Κασινιόλ, χωρίς να διστάσει καθόλου, ώρμησε κατ' άνω του και, πιάνοντάς τον και με τα δυο του χέρια, τον εκράτησε ακίνητο, ως ύπουλο έφτανε δυο αστυφύλακες και τον παραέλαβαν για να τον μεταφέρουν στο Τμήμα.

Για το δεύτερο αυτό ανδραγάθημά του, κάποιο σωματείο άρεσής του άπένειμε ένα τιμητικό δίπλωμα, το οποίο ο Κασινιόλ έσπευσε να κορινθώσει και να κρεμάσει πάνω απ' το κρεβάτι του.

Μα οι φίλοι του, όταν το έβλεπαν, άρχισαν να γελοιοποιούν ειρωνικά μαζί του και να του αίνονταν θλιμμένα που τον πρυποδών σαν θελόνες. Κάποιοι συγχαρητές του μάλιστα, ο ό-

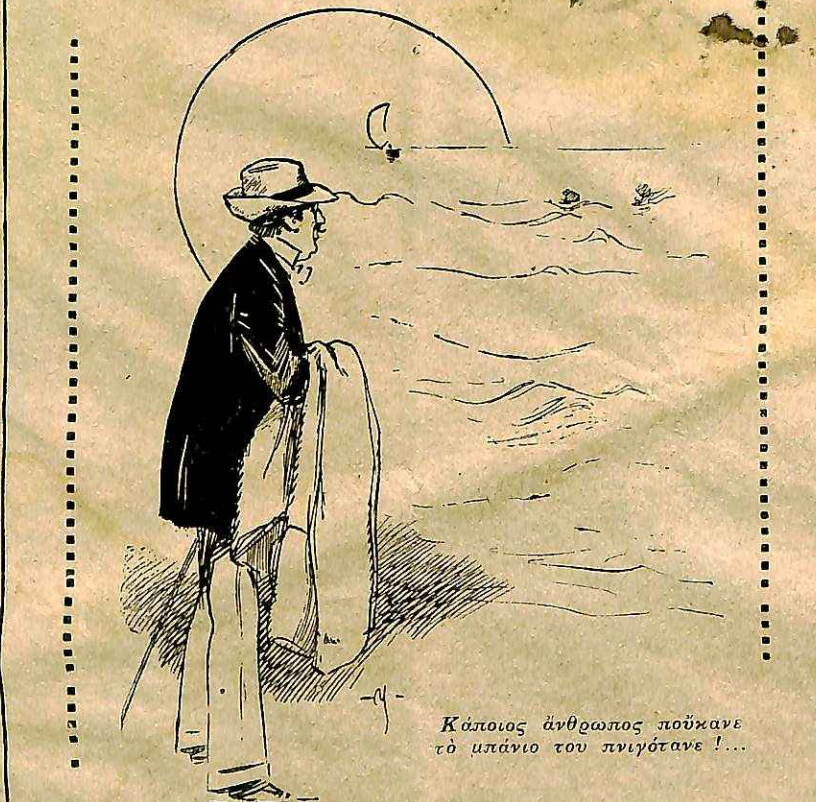
ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ποιός όμωςολογούσε πως ήταν υπολαβικός, του δήλωσε κατηγορηματικά ότι το δίπλωμα αυτό τιμούσε μια κακή πράξη.

Όπείτα από ένα μήνα—και αυτή τη φορά με πραγματικό κίνδυνο της ζωής του—ο Κασινιόλ κατόρθωσε να συγκαταστήσει εν' αφηνιασμένο έλτο, που τον παρέσυρε άρκετά μέτρα μαζύ του, τον κύλησε μέσα στις λάσπες, του κατέσκιε τα ρούχα και του έδωσε τέλος το ένα χέρι.

Την άλλη μέρα, αχτινοβολώντας από τη γαριά του και την περηφάνειά του, διάβαζε μια ειδησούλα δέκα γραμμών, που είχε αφιερώσει στο κατόρθωμά του κάποια εφημερίδα.

Κάποιος άνθρωπος πούκανε το μπάνιο του πνιγότανε!...

Μα η τύχη του, ή κακή του τύχη, είχε παραμορφώσει το όνομά του. Ήγε γίνει τυπογραφικό λάθος κι' από Κασινιόλ τον έγιναν Καθενόν. —Δέν πειράζει!... είπε, αίσιοδοξώντας πάντοτε, ο αγαθός Κασινιόλ, πολύ γρήγορα θα κίνο κανένα μεγαλύτερο κατόρθωμα και θα δόξα στο μονομιάς.

Πραγματικώς, έπειτα από λίγες μέρες, ένα βράδυ, καθώς περνούσε από μι' άπομερη φτωχική συνοικία, είδε φλόγες να βγαίνουν από τη στέγη ενός σπιτιού. Στο άπέναντι πελοδρόμιο στεκόταν ένα πλήθος χαζών που έχασαν, χωρίς να κουνιούνται καθόλου από τη θέσι τους.

Και όμως στο σπίτι που καίγόταν,

βρισκόταν ένα παιδάκι, που ακουγόντουσαν τ' άπελπιμένα ξεφωνητά του.

Ο Κασινιόλ, χωρίς να διστάσει καθόλου, έκανε ένα πήδημα, βρέθηκε στο σπίτι που καίγεται, ανέβηκε, έσκαλες του, γάηκε μέσα στα τυνέφρα του καπνού και σε λίγο ξαναφάνηκε στην πόρτα θριαμβευτικά...

Ήταν δέβια και αναστασμένος και γεμάτος εγκαύματα. Μαλά κουνούσε στα χέρια του παιδάκι, που έσωσε!

Το παιδί, που διέδυναι τα, το επάγγελμά του, την ρώτησε κάποιον άπονομο.

Ο Κασινιόλ, αντήρτησε σ' όλες αυτές τις ερωτήσεις με μετροφορσύνν

ΤΟΥ ΠΟΛ ΜΠΡΥΛ

—Ασφαλώς, σκέφτηκε ο Κασινιόλ με κάποια πικρία, το καλό δεν λογαριάζεται στην εποχή μας. Μόναχα στο κακό γίνεται κελεύμα.

Μολταυτα, ή θαθεία του πίστες στον έαυτό του διατηρείτο ακόμα ακλόνητη και, όταν έπειτ' από λίγες μέρες, βρέθηκε μπρος στην είσοδο κάποιας Τραπεζής, ένα πόρτοβλι γεμάτο χαρτονομίσματα των χιλίων φράγκων, έσπευσε, χωρίς να διστάσει καθόλου στην κάτοχό του.

Ο τελευταίος, ο οποίος ήταν κάποιος άπυλπουτος βιομήχανος, τον ευχαρίστησε με πολλή εδένεια και θέλησε να του προσφέρει και κάποιο άναψυκτικό, γιατί έκανε πολλή έσση, μα ο Κασινιόλ υ' αξιοπρέπεια άρνήθηκε κι' έφυγε...

Ό!... αυτή τη φορά, ήταν πάρα πολύ... Άοισμένος ή άχαριστία έσπινε σ' αυτό τον κόσμο...

—Δέν θα με γελάσει πια κανείς, είπε υ' άποφαστικότητα και από τότε εγκατέλειψε πια δοιστικά το επάγγελμά του «ήρωος».

Πέρασε ένας χρόνος...

Ο Κασινιόλ, άρδιασμένος πια απ' τον κόσμο, είχε άποσυρθεί στην Κυανή Άκτι, την πατρίδα του και ζούσε εκεί ταπεινά.

Ένα καλοκαιρινό δειλινό, καθώς έκανε τον περίπατό του, παραδομένος σε ρεμβασμούς, έξαφνα, άπελπισμένες κραυγές τον έκαναν να συνέλθει από τη ζάλη του.

—Βοήθεια!... Πνιγόμαι!...

Κάποιοι άνθρωποι που έκανε το μπάνιο του και είχε ξαναχτεί, είχε βρεθεί έξαφνα στα θαθεία, χωρίς να πδ αντίληψη. Έκει, επειδή δεν ήξερε κολυμπι, αφού πάληψε λίγες στιγμές με τα κύματα, εξαφανίστηκε κατόπιν στα νερά...

Ο Κασινιόλ ήταν περίφημος κολυμβητής... Έντούτες, ούτε κουνήθηκε καθόλου απ' τη θέσι του... Α! ήχι... δεν ήταν πια κούτος... Δέν θα σφοκινδύνει μια ακόμα φορά τη ζωή του μόνο και μόνο για ν' άποκτήσει νέα δείγματα της άχαριστίας των ανθρώπων.

Ένώ όμως εκείνος έκανε τις σκέψεις αυτές, ένας θακάρης είχε σιγχαί στη θάλασσα και, έπειτ' από ύπερανθρωπας, πραγματικώς, προσπάθειες, είχε κατορθώσει να ξαναβρεί τον κολυμβητή, να τον ανασύρει στην έπιφάνεια και να τον μεταφέρει στην άκτι άναίσθητο...

Έκει, χωρίς στίς περιποιήσεις ενός γιατρού που προσέτρεξε, ο ποδό έλγιο έτοιμοθάνατος συνήλθε μετά ένα τέταρτο της ώρας...

Τότε βλο τον αναγνώρισαν. Ήταν ο γυίς του περιφήμου 'Αμερικανού δισεκατομμυριούχου Πέργχαν, ο οποίος μόλις άνοιξε τα μάτια του, ζήτησε το σωτήρα του...

Πέρασαν μερικά χρόνια...

Σήμερα ο φτωχός θακάρης είχε άπυλπουτος έφοπλιστής, χάρη στη βασιλική άντανασίη που του έδωσε ο 'Αμερικανός δισεκατομμυριούχος, του οποίου είχε σώσει το γόνον...

Και ο φτωχός Κασινιόλ, ο οποίος εξακολουθεί να παρμένη φτωχός, είναι περισσότερο από κάθε άλλη φορά δέβιος ότι καθένας γεννιέται με την τύχη του...

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΚΙ' ΟΙ ΑΘΑΝΑΤΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

„ΓΚΟΥΓΚΟΥΜ” Η ΑΙΘΕΡΙΑ ΦΙΛΗ ΤΟΥ ΝΤΑΝΤΕ-ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ ΡΟΣΣΕΤΙ

«Γκουγκουμ» όπως την έλεγε χαϊδευτικά και πως έπλεξε μαζί της το πιο πρυφερό κι' ιδανικό έρωτικό ειδύλλιο. Συνεχίζουμε και τελειώνουμε σήμερα την ιστορία του μεγάλου αυτού έρωτος:

Όταν ο Ροσσέτι έμαθε σε τί οικτρή κατάσταση βρισκόταν η υγεία της άγαπημένης του, προσπάθησε να κάνει ό,τι ήταν άνθρωπίνως δυνατόν για να την σώσει. Τα οικονομικά του πηγανών τώρα πολύ καλά, γιατί οι πινάκες του είχαν άρχισι ν' άκριβοπληρώνωνται.

Επειδή λοιπόν η Γκουγκουμ δεν είχε όρεξη και δεν μπορούσε να χωνέψη τίποτε, την ώδηγησε στα λουτρα του Κλάβετον, του Μπάθ και του Χάστιγς.

Επειτα, όταν ήρθε το φθινόπωρο, την έστειλε στη Νίκαια για να την ζωογονήσει ο θερμός μεσογρινός ήλιος. Μα η Γκουγκουμ έπληξε τρομερά εκεί και έπειτ' από λίγο καιρό έφυγε και πήγε στο Παρίσι, όπου την περίμενε ο φίλος της.

Έκει, ο Ροσσέτι, έμπνευσμένος από τη σχετική περιγραφή της «Θεσπίας Κομωδία», την ζωγράφισε ως Φραντζέσκα ντα Ρίμινι, η οποία κρατά άγκυλισμένον τον Παύλο, άναμεσα στις φλόγες της Κολάσεως.

Μά, μετά την έπιστροφή τους στην Άγγλια, ο Ροσσέτι άρχισε να παρμελή κάπως την μικρούλα Γκουγκουμ, η οποία βρισκόταν διαρκώς στην έξοχή ή στίς λουτροπόλεις, χάρη της υγείας της.

Στο Λονδίνο, όπου έμεινε ο ίδιος, έβλεπε γυναίκες ανθρώτσες από την λεπτή κι' άρωστη Αίτσι κι' έγνώρισε, μεταξύ των άλλων και την περίφημη ήθοποιό Μπουδντεν, η οποία με τα θέλητρά της ξετρούλλανε και αυτόν και τον Μπράν-Τζόν, τον άλλο μεγάλον ζωγράφο της εποχής του, και η οποία τους έκροίδεσε και τους δυο για να παντρευτή τον ζωγράφο Μόρρις.

Ξαφνικά όμως, μια μέρα έλαβε την είδησι ότι η υγεία της Αίτσι είχε χειροτερέψει πολύ. Άμέσως βίη ή άγάπη του κι' ο πόνος του ζωντάνεψε πάλι μέσα του. Χωρίς να χάνει καιρό τότε, έφυγε για το Χάστιγς, όπου βρισκόταν η Γκουγκουμ, δηλώνοντας συγγρόνος στη μητέρα του πως από εύγνωμσύνη προς τη Αίτσι θα την έπαυε γυναίκα του. Πράγματι, δέ, μόλις έφτασε στο Χάστιγς, εφρόντισε να γίνει άμέσως ο γάμος μαζί της κι' έπειτα πήρε τη γυναίκα του, η οποία πάλευε διαρκώς μεταξύ ζωής και θανάτου και πήγαν στη Βουλώνη και στο Παρίσι.

Έκει, ο Ροσσέτι ζωγράφισε δυο έρωσιμένους μέσα σ' ένα μαύρο δάσος, οι οποίοι άγνιζοζαν ξαφνικά την ίδια τους την όπτασία τυλιγμένη με

σα σ' ένα φωτοστέφανο. Ο άνδρας τρομαγμένος φέρνει το χέρι του στο σπαθί του, ενώ η νέα γυναίκα, η οποία έχει το βλέμμα της Αίτσι πέφτει λιπόθυμη, κάτω.

Το δάσος αυτό είχε το δάσος του θανάτου κι' οι έρωσιμένοι, ο Ροσσέτι με τη Αίτσι.

Οι δυο νεόνυμφοι ύστερα από ένα μήνα, ξαναγύρισαν στο Λονδίνο κι' εγκατεστάθηκαν στο σπίτι τους στον Τάμσι που το άνεκαίνισαν και το έπίπλωσαν εξ άρχης.

Κατόπιν άρχισαν να ζουν μια μυστική και άτακτη ζωή, να τρώνε στα ρεστοράν και να ξενοχτάνε. Σε λίγο καιρό, η Αίτσι γέννησε ένα κοριτσάκι, που δεν έζησε παρά μερικούς μήνες.

Έτσι έμειναν πάλι οι δυο τους μονάχοι. Όση ώρα έμειναν στο σπίτι τους, ο Ροσσέτι βρισκόταν έπιλωμένος στα πόδια της φθισικής, θλιμμένης, με τα μαλλιά του άγνιζοζ κι' άτακτα

σμένη επάνω σ' ένα τραπέζι και δίπλα της άδειο το μπουκαλάκι με το λάδδανο που έπαυε τακτικά σε σταγόνες.

Ο δάκτωρ Χουίτσινσον, ο οποίος προσεκλήθη επειγόντως και τρεις άλλοι γιατροί δεν άπόρσαν να την σώσουν. Στίς έπτ' το πρωί πέθανε.

Προτού να καρφωθεί το φέρετρό της άγαπημένης του, ο Ροσσέτι τοποθέτησε άνάμεσα στο προσκέφαλο και στα χροσά λυτά μαλλιά της Γκουγκουμ ένα χειρόγραφο δαμένο σε διβλίο. Όστερα γύρισε πίσω και είπε σ' άδελφια του ότι αυτά ήταν τα ποιήματά του και ήθελε να θαρτούν μαζί με τη Αίτσι.

Μετά το θάνατο της γυναίκας του, ο Ροσσέτι εγκατέλειψε το σπίτι στο οποίο καθόταν ως τότε κι' εγκατεστάθηκε σ' ένα άλλο, πολύ μεγαλύτερο στην άριστοκρατική συνοικία του

Η «Γκουγκουμ» (Έργο του ίδιου του Ροσσέτι)

και με τα χέρια στις σέπες ή ζωγράφισε την άγαπημένη του ως «Βασίλισσα των καρδιών» και ως βασίλισσα Σάβρα, η οποία γονατιστή υποστά στο σωτήρα της «Άγιο Γεώργιο, του παρουσιάζει μια λεκάνη με νερό για να ξεπλύνει τα ματωμένα χέρια του. Δυο μέρες μετά το άποτελείωμα του τελευταίου αυτού πινάκος, ο Ροσσέτι και η Αίτσι γύρισαν στίς άκτι το βράδυ στο σπίτι τους, από το ξενοδοχείον Σαμπλονιέρ όπου είχαν γευματίσει.

Στίς έννέα ή Αίτσι έπιλώθηκε να κοιμηθί, ενώ ο Ροσσέτι βήγχε πάλι έξω για να κάνει ένα μικρό περίπατο. Στίς δέκα και μισή γύρισε πάλι στο σπίτι του. Φώναζε την Γκουγκουμ του χωρίς ν' άναψή το φως, αλλά δεν έλαβε καμιά άπάντησι. Γιατί; Κοιμόταν; Δέν τον άκουγς; Άναψε ένα φως και τότε την είδε άναίσθητη, πε-

Τελεία.

Έκει έζησε στην άρχή μαζί με τον άδελφό του και με τον μεγάλο μυθοποιογράφο Μέρσεδθ. Η άνάμνησις όμως της Αίτσι ζούσε ακόμα μέσα του κι' ή σκιά της πλανιόταν διαρκώς μπροστά του. Ήταν τόσο ζωηρά μέσα στη μνήμη του, ώστε έχοντάς την ως φανταστικό μοντέλλο τη ζωγράφισε ως «Beata Beatrix» (μακαρία Βεατρίκη) με ένα περιστερί στο χέρι της που κρατεί στο άμφος του μια παπαρούνα, το άνθος του θανάτου.

Τώρα όμως ο Ροσσέτι ύπεφερε τρομερά από άσπνία και ή θρασι του είχε εξαθηνώσει σε μεγάλο σημείο, πράγμα που τον άνάγκασε να φορέσει διπλά γυαλιά. Έκανε διαρκώς μακρινούς περιπάτους, για ν' άποφεύγη τους ανθρώπους και τον είχε κυριεύσει ή ιδέα της αυτοκτονίας.

Ήταν από τους περιπάτους του αυτού είδε έξαφνα να πηδάει και να στέκεται μπρος στα πόδια του ένας σπινός, ο οποίος άφηρε να τον πιάσει. Και ο ζωγράφος, με την πεποίθησι ότι το πουλάκι αυτό ήταν ή ψυχή της Γκουγκουμ, το πήρε σπύτι του και το έβαλε μέσα σ' ένα χρυσό κλουβί. Στο μεταξύ προσπαθούσε να θυμηθί τα ποιήματα που είχε έμπνευσεί από τη Αίτσι και τα όποια είχε κλείσει μαζί μ' αυτήν στο φέρετρό της. Μολταυτα δεν άπορούσε να τα άνασχηματίση όλα. Αυτή τον βασάνιζε τρομερά και στο τέλος, μη μαρτώντας ν' άνέβξει περισσότερο, άποράσισε να γίνει τυμβωρύχος κι' ν' άνοίξη τον τάφο της Αίτσι.

Μιά σκοτεινή λοιπόν νύχτα του 'Οκτωβρίου, μέσ' στον νεκροταφείο Χάινγκνικτ, δίπλα στον τάφο της Αίτσι άναψτηκε μια ζωηρή φωτιά. Οι νεκροθάφτες, τους οποίους είχε πληρώσει ο Ροσσέτι, ξεσέπασαν τον τάφο και τράβηξαν επάνω το φέρετρό, το οποίο και άνοιξαν.

Το πτώμα διατηρείτο άπειράγατο. Ήταν μόνο λίγο ξαρωμένο και είχε το σώμα μισάνοιχτο σ' ένα βουδ έρώτημα. Τα χειρόγραφα βρισκόντουσαν κρυμμένα κάτω από τ' άραχια σμένα ύφρα μαλλιά της πεθαιμένης. Όταν τα τράβηξαν από κεί, είδαν πως είχαν λεκίσει και πως έσταζαν ύγρασία. Τά έστέγνωσαν, τα καθάρισαν και τα παρέδωσαν στον ζωγράφο, ο οποίος περίμενε στο σπίτι ένα φίλο του. Ο Ροσσέτι πέρασε βίη τη νύχτα, διαβάζοντας κι' ανατριχιάζοντας κάθε τόσο, σάν να είχε διαπράξει ήσση.

Από την ήμέρα εκείνη, ή υγεία του χειροτέρεψε ολοένα. Γύρουν να μιμηθί την Γκουγκουμ κι' έπινε ολόκληρα μπουκαλάκια λάδδανο που τον έκαναν να βρισκται επί ήμερας σε άσπνία.

Συγγρόνος τον είχε πιάσει ένα είδος ανίας καταδωλώς και άλλοτε έλεγε πως ήταν θύα συνωμοσίας, άλλοτε πως άκουγε φωνές στον άέρα που τον έβριζαν και άλλοτε πως τα παιδιά κελαιδούσαν για να τον κοροϊδίσουν.

Δέν έβγαψε έξω παρά μονάχα το βράδυ. Δίπλα στο κρεβάτι του είχε ένα κει που έμεινε ως το πρωί άναμμένο. Έπετούσε άσκαπα τα βήματα και οι ύπηρέτες του τον εξευσελλούντο. Έίχε μαζέψει κοντά του ένα πλήθος παρθένα ζωα, έναν τυφλοπόντικα, έναν κηκρούρι, ένα χαμυλιόνα, μια σαλαμάνδρα, ένα ζεύδι και διάφορα άλλα έξωτικά ζωα. Πήγε γίνει πνευματιστής και έλεγε πως έβλεπε διαρκώς στίς χέρια της που κρατεί στο άμφος του μια παπαρούνα, το άνθος του θανάτου.

Τέλος, άπέθανε το βράδυ της Κυριακής του Πάσχα, έπειτ' από λίγων λεπτών άγωνία.

Η ΤΡΟΜΑΧΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΕΝΟΣ ΔΥΤΟΥ

Η ΦΡΙΚΗ ΣΤΟΝ ΒΥΘΟ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

Τί είδε με τὰ μάτια του ένας Άγγλος δύτης. Ανάμεσα στις σπηλιές του βυθού. Ένας τεράστιος καρχαρία παραμονεύει. Η εμφάνισή του γιγαντιαίου πολυπόδου. Μία επίκη πάλη μεταξύ δυο τεράτων. Μέσα στο ναυαγισμένο πλοίο. Ανάμεσα σε πέντε πτώματα. Ο ύψος και φρικώδης τάφος. Ο χορός των πνιγμένων, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

με λύσσα.

Στο τέλος, ο πολύπου, άκωστή-
ριστος φρίκη. Θέλησε να υποχω-
ρήσει και να αναποδώσει στην σπη-
λιά, αλλά την ίδια στιγμή το σκού-
φο ώριμα κατ' επάνω του, τον
απάρξε με τις μασέλλες του, και ά-
ρχισε ν' ανοίγει και τον στόμα του.
Οταν πειν τον μετέβαλε σε μία ά-
μορφη μάζα, τον άφησε κι' άπομα-
κρύνθηκε.

Τότε κι' εγώ προχώρησα, άναζη-
τώντας το ναυαγισμένο σκάφος. Τό-
σο γρήγορα πήγα μέσα πού πέ-
ρα, πλημμυρισμένο, να κινήσει άφω-
ρα από τα θαλάσσια ρεύματα. Άφου-
τί τριγύρισα άπ' όλες τις μεριές, θάρ-
ρα τέλος την αποκαλύπτει πού οδηγού-
σε στο διαμέρισμα των μηχανών.

Η καταπακτή αυτή ήταν άνοιχτή, άλ-
λά μισοσφυρημένη από ένα ανθρώπινο
πώμα, μισοσπινθημένο. Τό έ-
πιασα, το τραβήξα έξω, το άκούμπη-
σα στο κατώτατο κι' έπειτα γά-
θισα μέσα στην καταπακτή. Βρισκό-
μουν μέσα στο διαμέρισμα των μηχαν-
ών, πού ήταν κατασκάπτενο, "Ανα-
ψα πάλι το ηλεκτρικό φανάρι μου
και, όταν άντικρύσα το θέαμα πού
φώτισαν ή άκτίες του, άναγρίχισα

συχρόμας κι' έννοιωσα την άναπνοή
μου να πιάνεται. Ήδω κι' έκει, μέ-
σα στο γεμάτο από πού διαμέρισμα
των μηχανών, σάλευα όλα όσα πού
διάφορα στή-... ανθρώπινα πώ-
ματα, τα πώματα των μηχανικών!
Τα μάτια μου ήταν άνοιχτά,
γυμνωμένα, τα πόδια τους συνε-
σπασμένα με απλούς μορφαίους.
Οταν πειν τον μετέβαλε κι' άπομα-
κρύνθηκε, τον άφησε κι' άπομα-
κρύνθηκε.

Τότε κι' εγώ προχώρησα, άναζη-
τώντας το ναυαγισμένο σκάφος. Τό-
σο γρήγορα πήγα μέσα πού πέ-
ρα, πλημμυρισμένο, να κινήσει άφω-
ρα από τα θαλάσσια ρεύματα. Άφου-
τί τριγύρισα άπ' όλες τις μεριές, θάρ-
ρα τέλος την αποκαλύπτει πού οδηγού-
σε στο διαμέρισμα των μηχανών.

Η καταπακτή αυτή ήταν άνοιχτή, άλ-
λά μισοσφυρημένη από ένα ανθρώπινο
πώμα, μισοσπινθημένο. Τό έ-
πιασα, το τραβήξα έξω, το άκούμπη-
σα στο κατώτατο κι' έπειτα γά-
θισα μέσα στην καταπακτή. Βρισκό-
μουν μέσα στο διαμέρισμα των μηχαν-
ών, πού ήταν κατασκάπτενο, "Ανα-
ψα πάλι το ηλεκτρικό φανάρι μου
και, όταν άντικρύσα το θέαμα πού
φώτισαν ή άκτίες του, άναγρίχισα

Στάθηνά έκει άρκετά λεπτά της

σε άνοιχτή. Τώρα όμως με την κλί-
σι του πλοίου, το νερό, μ' έβρισκον-
τας έμπόδιο, την έκλεισε. Έτσι βρι-
σκόμουν κλεισμένοι ζωντανά μέσα
ν' ένα τρομερό ύψος τάφο!... Με τη
σκέψη αυτή, έννοιωσα νά με λούζη
χρόσι ιδρώς από πάνω ως κάτω. Τό
χειρότερο δέ ήταν ότι ή καταπακτή
με την πίστη πού είχα, έπείσε τον
σωλήνα άπ' τον όποιο μου διαχε-
όυετο τό άβυσσόν. Έτσι έκινού-
να νά πεθάνω σ' ά λίγο από άσφυ-
ξία!...

Τρέμοντας όλόκληρος, διατελών-
τας με νευρική υπερένταση, περιέφε-
ρα τό βλέμμα μου έδώ κι' εκεί. Έξω-
ρτές είδα σε μία γωνία ένα μικρό σι-
δερένιο λαστό, άπ' αυτούς πού χρησι-
μοποιούσαν οι θαλασσινοί νά ν' ανα-
κατεύουν τα άναμμένα κάβουρα. Ή-
ταν ή σωτήριά μου, γιατί λίγο άκό-
μα και ό σωλήν τού όξυγόνου θά κο-
δύταν από την πίεση της καταπακτής.
Άρπαιξα τό λαστό, τον πέρασα στην
σπινθίδα πού σπινθιάζε ή καταπα-
κτή κοντά στον σωλήνα τού όξυγό-
νου και με τ' άχέρι, με τό καρφί,
με τό στύλος και με την κοιλιά μου
άχόμα άρχισα νά σπρώχνω. Άλλά,
έντονα, τό όξυγόνο λιγότερο
μέσα στο σκάφανδρο μου κι' έννοιωθα
τις δυνάμεις μου νά μ' έγκαταλεί-
πουν. Μία γενική παραλύση άπλω-
νόταν στο κορμί μου. Μή μπορούντας
πειν νά κρατηθώ στην σκαλίτσα της
καταπακτής, έσώθηκα ως κάτω. Τά
δωμένα πώματα έγυροφόρουν δεξιά
κι' άριστερά μου, έπεσαν άπάνω
μου και συγγά τα άπλωμένα χέρια
τους άκουμπήσαν στο λαμό ή στον
στέρο μου. Έντονα ότι ήθελα νά
με πνίξουν και μου φαινόταν ότι ή-
κουα τό γέλιο τους.

—Δέν θέλω νά πεθάνω! μουρού-
ριζα. Πρέπει νά σπρώξω την κατα-
πακτή!...

Περιέφερα πάλι άπελπισμένα τό
βλέμμα μου τριγύρω και είδα κάπου
έναν γούλλο, έναν κορμίσιο κορμό.
Τόν άρπαιξα, ανέβηκα την σκαλίτσα,
τον στήριξα στο πύθ έπάνω σκαλο-
πάτι και άρχισα νά γυρίζω τή μα-
ναβέλι του. Σε λίγα δευτερόλεπτα
ή καταπακτή άρχισε ν' άνασηκώνε-
ται πολύ σιγά, βέβαια, αλλά άρκετά
ώστε νά γυρίζω ή πίεση τού σω-
λήνος. Τώρα άρχισε νά μου διαχετεύ-
εται άφρονότερο όξυγόνο, τό όποιο
έτόνωνε τις δυνάμεις μου. Συγχρόνως
ή καταπακτή σπινθιάζε όλοένα, ώ-
ς ότου άνοιξε έντελώς. Τότε βγήκα έ-
ξω στο κατώτατο.

Στάθηνά έκει άρκετά λεπτά της

(Συνέχεια έκ τού προηγούμενου)

Ο Μπλόκας άγκάλιαζε και ελπι-
σε ν' άναμώσουν τό σωτήρα
της κόρης του και κατόπιν φίλησε
τό γέρι τού άδελφού Ιάκωβου και
τό δικό μου, κλαίγοντας άπ' τη συ-
κίνησή του... *

Έκείνη την ήμέρα ούτε σκαφή
καμιά καθόλου νά συνεχίσουμε την
καταδίωξη τού θρυλόκακα.

Η περιπέτειος της προηγούμενης
νύχτας μ' είχαν έξαναλήσει όλους
και είχαμε άνάγκη άπολύτου άναπαύ-
σεως. Έξ' άλλου δέν μπορούσαμε ν'
άπομακρυνθούμε καθόλου από την ά-
γορική, γιατί έπρεπε νά προσέχουμε
τή Βάννα και τό Μιλό που είχα
την άνάγκη των φροντίδων μας.

Ο άγρυπνούσαμε έκ περιτροπής ό
άδελφος Ιάκωβος κι' εγώ και, άν
συνέβαινε τό παραμικρό, θά ζυπνού-
σαμε τους χωριστούς, οι όποιοί θά κοι-
μόντουσαν κι' αυτοί μέσα στο σπίτι.

Οταν νύχτωσε, ανάλαβα πρώτος
εγώ τή φρουρά, γιατί ό άδελφος Ιά-
κωβος επέμενε ν' άγρυπνήσει έπει-
τό από τ' ασάφην, δηλαδή στην πιο
επικινδύνω ώρα.

Η νύχτα ήταν πάλι άγρια και θ-
ελλώδη και κατά τις δέκα, ξανά-
ρχισε πάλι ό χιονοσφοδρίλος. Ο άνε-
μος ούρλιαζε έξω άγριος και πένθη-
μος, ένό τ' ά δέντρα θρηνούσαν άπελ-
πισμένα.

Εγώ στεκόμουν πίσω από ένα πα-
ράθυρο και κύτταζα μέσα στο σκοτά-
δι...

Μολονότι δέν είχα κανένα λόγο νά
φοβάμαι, έντονοίς έννοιωθα μία άλ-
λόκοτη άνησυχία νά με κυριεύη, ή ό-
ποια, όσο περνούσε ή ώρα, γινότανε
μεγαλειότερη. Ίσως σ' αυτό νά συν-
τελούσε πολύ ό δακτυλισμένος αυτός
καίρις πού έπικρατούσε έξω...

"Ο! ή κακοκαρία σ' αυτό τ' ά-
γριμα και μακρύνα μέρη, όπου ή φύ-
σις είναι πρωτόγονη και άγρια, έχει
κάτι τό τρομερό... Ο άέρας, καθώς
σφύριζε μέσα άπ' τα δέντρα της λαγ-
καδίας κι' έρχόταν νά έσπαση τό
κλίμα του στα παράθυρα της άγο-
ρικής πού, άπό στιγμή σε στιγμή, νό-
μιζα πώς θά τ' άνοίξη και θά τ' άπά-
ση, μου προκαλούσε ρίγη σε όλο μου
τό κορμί... Άκούγα τό χιόνι πού
στροβιλιζόταν σφυρίζοντας άτελείωτα
και μου πάγωνε ή καρδιά... Έφτα-

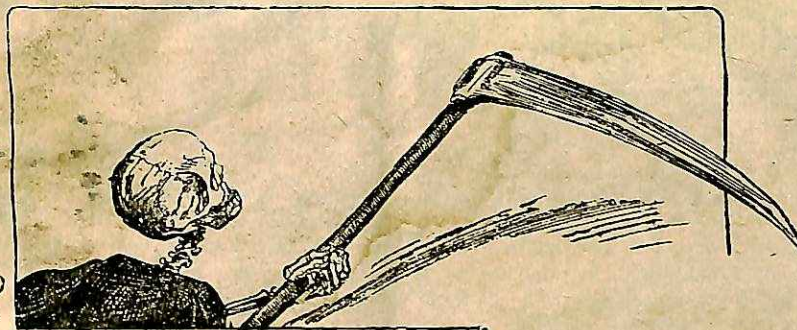
ώρας, άναπνέοντας με όλη τή δύναμη
των πνευμόνων μου, περιφέροντας τό
βλέμμα μου στα κατάρτια και τή κα-
πνοδόχο τού ναυαγισμένου σκάφους
και απολαυδώντας τό εγγύταστο
συναίσθημα πού μου προκαλούσε ή
σώτηριά μου άπό τό βέβαιο θάνατο.

Δίπλα μου βρισκόταν τό έκτο πώ-
μα. Άλλά τώρα δέν μ' έφείδε πειν
ούτε αυτό, ούτε τα άλλα πέντε. Τό
αίσθημα τού φόβου είχε φύγει τελεί-
ως άπ' την ψυχή μου.

Επράβηξα έξω άπ' την καταπακτή
τά πέντε πώματα, έδωσα κοντά τους
και τό έκτο και έκίνησα τό παλαμάρι
μου, δίνοντας σινάλο νά με τραβή-
ξουν έπάνω.

Έπειτα άπό μισή ώρα έκάμπηξα ή-
συχος την πίπα μου, καθισμένος μέσα
στην καμπίνα μου και αναλογίζο-
μενος την φρικτή περιπέτειά μου στον
βυθό της θαλάσσης, ή όποια λίγο έ-
λειψε νά μου στοιχίση τή ζωή μου.

ΕΝΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΦΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΩΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΩΝ

ΤΟΥ ΑΛΕΞΗ ΤΟΛΣΤΟΗ

σαν άκόμα ός έμένα άπό τις στάνες
τού Μπλόκας, τα παραπονιστικά βε-
λάσματα των κοπαδιών πού έμοιαζαν
με θρήνους, τ' άκούγα φωνίσματα των
σκόλων και πού και πού ή στριγγή
κραυγή κανενός άγνωστού...

Ολόκληρη ή ένοχη άνησυχία ά-
πό θορόβους άλλων τούτων τρομακτι-
κών, άγριους... Άπό τ' άκούγοντας
όπου στεκόμουν και προσπαθούσα νά
διακρίνω μέσα στο σκοτάδι, όταν έβλε-
πα τίποτε άλλο, παρά λευκές σκιές
πού σάλευαν άδιάκοπα κι' έπαύονταν
παύσεις, κι' αντιστοιχούσε μορφές...

Η σκιάς αυτές με τριμάζαν τόσο,
ώστε, μολονότι καταλάβαινα καλά
πώς ήταν ή σκιάς των δέντρων πού
είχαν, έντονοίς αυτό δέν μ' έμπόδιζε νά
τραβήξω κάθε τόσο φοβισμένος άπ' τό
παράθυρο, νομίζοντας πώς τις έ-
βλεπα νά έρχονται κατ' εθείαν ά-
πάνω μου... Μιά-δυο φορές μάλιστα
μου γιά νά μ' άνοίξω... Μου φάνη-
κε πώς είδα ένα τρομερό κι' άπαίσιο
γέρο, ένα γέρο βυσιον με τό Χρόνο ή

με τό Θάνατο, όπως συνήθιζαν νά τους
ζωγραφίζουν στις παλιές εικόνες, ή
όποιος με κύτταζε κατάντα και σά-
λευε άπειλητικά τα χέρια του...

Στό τέλος όμως κατόρθωσα νά έ-
πιβληθώ στον έαυτό μου και στήριξα
στο παράθυρο με την πεποίθησι πώς
έλ' αυτά τα όράματα ήταν δημιουρ-
γήματα της φαντασίας μου...

Μά περίεργο πράγμα!...

Η καρδιά μου κτυπούσε δυνατά,
πολύ δυνατά... Κι' ένώ μέσα στο μυα-
λό μου ή σκέψις μου λειτουργούσαν
λογικά και προσπαθούσα μάλιστα νά
χωρομετάσω με τους άνοήτους φό-
βους μου, έν τούτοις τα πόδια μου έ-
τρεμαν...

Κάτι προαισθανόμουν... Κάτι μου
έλεγε μέσα μου ότι έπρεπε νά φοβά-
μαι...

Και όλοένα κίεφωνα περισσότερο
τό βλέμμα μου μέσα στο σκοτάδι,
μέσα στο σκοτάδι αυτά πού ήταν
γεμάτα από μία ύπερφυση ζωή και
κίνησι, σαν νά τα κατοικούσαν πλήθη
δαυμόνων...

Μά νά... νά...

Τό τζάμι έσπασε με δυνατό κρότο και σκόρπισε κάτω σε
συντρίμματα!

"Οχι, αυτή τή φορά δέν γελού-
μουν!... Έβλεπα καθαρά, πολύ κα-
θαρά... Τό φανάρι είχε θεί για
λίγες στιγμές από τα σύννεφα πού
τό σκέπαζαν και, μέσα στο μελινό
και πένθος φως του, άέκονα τό γέ-
ρο Γκόσσα, μισόγυμνο, νά έρχεται
προς τό μέρος μου...

Ποτέ μου δέν τόν είχα δει τόσο
τρομερό!... Η άγριότητα της μορφής
του ήταν τόσο και τα μάτια έλαμπαν
τόσο τρομακτικά, ώστε άπόμεινα στη
θέσι μου και πιάστηκα στα σιδερένια
κάγκελλα τού παραθύρου γιά νά μ' ή-
πέσω κάτω...

Έπειτα άκούσα ένα σακακιό και
είδα τό Βρυκόλακα, ή όποιος είχε
σπάσει τώρα κάτω άπ' τό παράθυρό
μου, νά σκαρφαλώνει στον τοίχο...

Τότε τραβήχτηκα άπότομα πίσω,
υπερδυστέλνα σε μία καρδιά κι' έ-
πεσα κάτω, βγάζοντας μία δυνατή
κραυγή...

Φαίνεται πώς ή φωνή αυτή ήταν
πολύ δυνατή, γιατί άμέσως έπρεσαν
άπό τα δίπλα δωματία μερικοί χω-
ρικοί και δυο άπ' τις γυναίκες τού
σπιτιού...

Εγώ, μ' άπορώντας πειν νά βγά-
λω λέξη άπ' τό στόμα μου, τους έ-
δειξα τό παράθυρο με τό γέρο...

Μά την ίδια στιγμή άκούσα πάλι
τό άγριο σαρκαστικό γέλιο πού είχα
άκούσει προηγούμενος και συγχρόνως
τό τζάμι τού παραθύρου έσπασε μ' έ-
να δυνατό κρότο και σκόρπισε κάτω
σε συντρίμματα...

"Ολοι τ' άκούσαν και προαισθάνον-
ταν από στιγμή σε στιγμή νά συμβή κάτι
τό τρομερό!...

Νοιώσαμε ένα δυνατό και παγωμέ-
νο ρεύμα άέρος νά μπαίνει μέσα στο
δωμάτιο, πού μ' άς χτύπησε τόσο δύ-
νατα, ώστε αίσθανθήκαμε πόνο, σαν
νά μ' άς χτύπησε στερεό αντί-
κείμενο.

Και συγχρόνως άκούσαμε τό ίδιο
σαρκαστικό γέλιο ν' άντιγίη μέσα στο
δωμάτιο...

Μά δέν είδαμε τίποτε, άπολύτως
τίποτε.

Όπότε είχαμε τή συνείδησι πώς
κάποιος βρισκόταν έκει μέσα, υπο-
στά μας και τραβηγθήκαμε όλοι μα-
ζύ προς την πόρτα. Την άνοίξαμε και
υπήκαμε στο δίπλανο δωμάτιο κλει-
δωνόμαστε την πίσω μας...

Μά άμέσως άκούσαμε την πόρτα
νά τσιζ και την είδαμε νά τραντά-
ζεται, σαν κάποιος νά την έσπρωχνε
άπό την άλλη μεριά.

Συγχρόνως είδαμε την άλλη πόρτα
τού δωματίου, αυτή πού έβλεπε στο
δωμάτιο της Βάννας, ν' άνοίγη και
νά παρουσιάζεται ό άδελφος Ιάκω-
βος στο κατώφλι της.

Η παρουσία του μ' άς ξανάδωσε ά-
μέσως όλο τό θόρος μας. Τόση ή-
ταν ή έμπιστοσύνη πού είχαμε προς
αυτόν.

—Τη συμβαίνει; μ' άρώτησε με
γλήνη.

Άμέσως εγώ τού είπα με λίγα
λόγια τί είχε συμβεί και συγχρόνως
τού έδειξα την πόρτα, ή όποια έκα-
λούσε νά τσιζ και νά τραντά-
ζεται.

Τότε τόν άκούσα νά μου λέη γαλ-
λικά γιά νά μ' ή τον καταλάβουν οι
χωρικοί—με τή μεγαλειότητα ήρεμιά
τού λόγου:

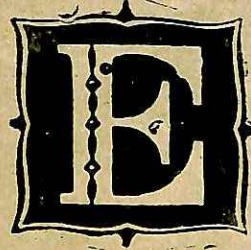
(Άκολουθεί)

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΜΕ ΚΑΛΟΥΣ ΤΡΟΠΟΥΣ

TOYERNST AHLGREN(*)

(Σουηδική Λογοτεχνία)

ΒΑΤΙΣΜΟΣ. Έξαφνα σταμάτησε γιατί είδε να πλησιάζει ένας άνθρωπος με σακί στον ώμο και ραβδί στο χέρι. «Ήθελε να περάσει πρώτα για να συνεχίσει το έργο του κούτσουμπολό της. Μα, ο άλλος στάθηκε και, θιγώντας, σαν καθώς πρέπει κύριος, το καπέλλο του, είπε με τη μεγαλειότητα του κόσμου: — Συγγνώμη... Μήπως κάθεται εδώ ο βιομήχανος υποδημάτων κ. Λόμπεργκ;

Το πρόσωπο της κ. Λόμπεργκ, που είχε έκφραση αίσθησης και δυσπιστίας, φωτίστηκε άμεσα. Άντελήφθη πως είχε να κάνει με ένα καλοαναθρεμμένο άνθρωπο.

— Είναι υποδηματοεργάτης, εξακολούθησε ο άλλος και ταξιδεύω για να δω εργασία. Μήπως υπάρχει καμιά κενή θέση στο εργοστάσιό σας;

— Μα ναι... υπάρχει... ναι, ναι... απάντησε η κ. Λόμπεργκ.

— Μήπως έχω την τιμήν να ομιλήω προς την κ. Λόμπεργκ την ίδια;

— Μάλιστα, απάντησε εκείνη με ένα βλέμμα χαριτωμένο και γεμάτο εύνοια.

Ο άλλος ύψωσε πάλι το καπέλλο του με μια κίνηση αριστοκρατική, πάτησε και η κ. Λόμπεργκ το άκρο του δακτύλου της με μια έλαφρη κίνηση του σώματος τόσο κομψή, ώστε θα νόμιζε κανείς πως είχε διδαχθεί τους καλούς τρόπους από κανένα χοροδιδάσκαλο της αλήθειας του Γουστάρου Γ'.

— Μήπως σάς ένοχλώ; εξακολούθησε ο άλλος. Πότε δέχεται ο κ. εργοστασιάρχης;

Η γυναίκα του ασφυδίασε, νοιώθοντας τον έαυτό της έξω από την αριστοκρατική αυτή ατμόσφαιρα και θέλοντας να δείξει πως ξέρει κι αυτή τους καλούς τρόπους: τραβήχτηκε λίγο πίσω, έκανε μια κλίση του κεφαλιού της γεμάτη αξιοπρέπεια και είπε δίνοντας το χέρι της στη φίλη της: — Έρχομαι πάλι... Ξεβουάρι!

— Ξεβουάρι, ξοβερούα, απαντή μου, απάντησε η κ. Λόμπεργκ, με φωνή που νόμιζε πως έβγαινε από φλόγα. «Ποια συγγένεια την προσοχή της όλκληρη στον άριστο».

(*) Ernst Ahlgren είναι το ψευδώνυμο ενός μεγάλου Σουηδικού συγγραφέα, της Βικτόρια Μπενέκτου. Η Μπενέκτου γεννήθηκε στη Σκάνια το 1850. Σε ηλικία 30 ετών προσελήθη από κάποιο δούλο ναύτης, το οποίο την υποχρέωσε να φορέσει δεκαδικά. Μη μπορώντας όμως να υποφέρει τους φρικτούς ψυχικούς και ήθους πόνους της, αυτοκτόνησε με περίστροφο στα 1888.

κίτη αυτόν ξέντλεμαν αλήτη. — Ο σύζυγός μου, του είπε, βρίσκεται αυτή τη στιγμή στο σπίτι. Τίποτε δεν σας εμποδίζει να μπείτε μέσα και να του μιλήσετε άμεσα.

Και, ανοίγοντας την πόρτα, έκανε μια μεγαλοπρεπή χειρονομία, προσκαλώντας τον ξένο να μπήκε μέσα. Μα ο άλλος ούτε κουνήθηκε από τη θέση του, ενώ το πρόσωπό του φωτιζόταν με ένα χαμόγελο:

— Η κυρία πρώτα!... Η κυρία πρώτα!... Αυτό είναι το αξίωμά μου. Και, υποτικτώντας, εξακολούθησε να κρατάει το τριτάλλιο καπέλλο του στο χέρι του, σε μικρή απόσταση από τα άχρυστα μαλλιά του, σαν να μη του περνούσε καν από το μυαλό η ιδέα να φορέσει το καπέλλο του μπροστά σε ένα πρόσωπο σαν την κ. Λόμπεργκ.

Οι τρόποι του είχαν κάνει εντύπωση εξαιρετικά ευχάριστη στη γυναίκα του παπουτσι, και, όταν μπήκε μέσα στο μέγριο εργοστάσιο που αποτελούσε το «εργοστάσιό» του, ακολουθούμενη από τον ξένο, παρουσίασε το «εργαστήριό» της στο σύζυγό της με πραγματική πετράνεια. Μετά την επίσημη παρουσίαση, έσκυψε στο αυτί του Λόμπεργκ και του είπε με σιγανή φωνή:

— Άκουσε... Ο άνθρωπος αυτός πρέπει να είναι χωρίς καμία στήν αριστοκρατία. Έχει πρόπο...

Τότε ο συγγενής σταμάτησε το κάρφωμα και κύτταξε με άπορία τον ξένο...

Ναίκα του παπουτσι, και, όταν μπήκε μέσα στο μέγριο εργοστάσιο που αποτελούσε το «εργοστάσιό» του, ακολουθούμενη από τον ξένο, παρουσίασε το «εργαστήριό» της στο σύζυγό της με πραγματική πετράνεια. Μετά την επίσημη παρουσίαση, έσκυψε στο αυτί του Λόμπεργκ και του είπε με σιγανή φωνή:

— Άκουσε... Ο άνθρωπος αυτός πρέπει να είναι χωρίς καμία στήν αριστοκρατία. Έχει πρόπο...

Τότε ο συγγενής σταμάτησε το κάρφωμα και κύτταξε με άπορία τον ξένο...

Ναίκα του παπουτσι, και, όταν μπήκε μέσα στο μέγριο εργοστάσιο που αποτελούσε το «εργοστάσιό» του, ακολουθούμενη από τον ξένο, παρουσίασε το «εργαστήριό» της στο σύζυγό της με πραγματική πετράνεια. Μετά την επίσημη παρουσίαση, έσκυψε στο αυτί του Λόμπεργκ και του είπε με σιγανή φωνή:

— Άκουσε... Ο άνθρωπος αυτός πρέπει να είναι χωρίς καμία στήν αριστοκρατία. Έχει πρόπο...

Τότε ο συγγενής σταμάτησε το κάρφωμα και κύτταξε με άπορία τον ξένο...

Ναίκα του παπουτσι, και, όταν μπήκε μέσα στο μέγριο εργοστάσιο που αποτελούσε το «εργοστάσιό» του, ακολουθούμενη από τον ξένο, παρουσίασε το «εργαστήριό» της στο σύζυγό της με πραγματική πετράνεια. Μετά την επίσημη παρουσίαση, έσκυψε στο αυτί του Λόμπεργκ και του είπε με σιγανή φωνή:

(*) Ernst Ahlgren είναι το ψευδώνυμο ενός μεγάλου Σουηδικού συγγραφέα, της Βικτόρια Μπενέκτου. Η Μπενέκτου γεννήθηκε στη Σκάνια το 1850. Σε ηλικία 30 ετών προσελήθη από κάποιο δούλο ναύτης, το οποίο την υποχρέωσε να φορέσει δεκαδικά. Μη μπορώντας όμως να υποφέρει τους φρικτούς ψυχικούς και ήθους πόνους της, αυτοκτόνησε με περίστροφο στα 1888.

και την ημέρα που θα την γέμιζε επίσημα σε γάμο, να απελευθερώσει τους παπάρους ήταν.

Η κ. Λόμπεργκ διάβαζε αχόρτα τις επιφυλλίδες των εφημερίδων κι' όνειρευταν αδιάκοπα ένα πριγκιπάκι που θα της παρουσίαζαν ντυμένος σαν εγγάτης και που θα έπαιρνε στο τέλος την κόρη της. Μήπως λοιπόν είχε φτάσει η στιγμή που τονερό της άρχιζε να πραγματοποιείται κι' η Θεία Πρόνοια της είχε στείλει τον όνειρευμένο γαμπρό; Η Βιργινία Άλφρεντσε είχε κλείσει πια τα είκοσι χρόνια της κι' έπρεπε να παντρευτεί... Το μέν, λοιπόν, ήταν πως ενδιαφερόταν για τον ψυχογύμνο, του φουρνάρι, που ήταν ένας άνθρωπος που δεν είχε καμιά σχέση με τους κι' ο, λοιπόν, φουρνάρι, σ' έβλεπε τον τόπο για να γαμπρός και αγγαίος.

Όπως όλοι οι αλήτες προσέληφθη στο «εργοστάσιο». Ονομαζόταν, λοιπόν, ο Λόμπεργκ, και, όταν μπήκε μέσα στο μέγριο εργοστάσιο που αποτελούσε το «εργοστάσιό» του, ακολουθούμενη από τον ξένο, παρουσίασε το «εργαστήριό» της στο σύζυγό της με πραγματική πετράνεια. Μετά την επίσημη παρουσίαση, έσκυψε στο αυτί του Λόμπεργκ και του είπε με σιγανή φωνή:

— Άκουσε... Ο άνθρωπος αυτός πρέπει να είναι χωρίς καμία στήν αριστοκρατία. Έχει πρόπο...

Τότε ο συγγενής σταμάτησε το κάρφωμα και κύτταξε με άπορία τον ξένο...

Ναίκα του παπουτσι, και, όταν μπήκε μέσα στο μέγριο εργοστάσιο που αποτελούσε το «εργοστάσιό» του, ακολουθούμενη από τον ξένο, παρουσίασε το «εργαστήριό» της στο σύζυγό της με πραγματική πετράνεια. Μετά την επίσημη παρουσίαση, έσκυψε στο αυτί του Λόμπεργκ και του είπε με σιγανή φωνή:

— Άκουσε... Ο άνθρωπος αυτός πρέπει να είναι χωρίς καμία στήν αριστοκρατία. Έχει πρόπο...

Τότε ο συγγενής σταμάτησε το κάρφωμα και κύτταξε με άπορία τον ξένο...

Ναίκα του παπουτσι, και, όταν μπήκε μέσα στο μέγριο εργοστάσιο που αποτελούσε το «εργοστάσιό» του, ακολουθούμενη από τον ξένο, παρουσίασε το «εργαστήριό» της στο σύζυγό της με πραγματική πετράνεια. Μετά την επίσημη παρουσίαση, έσκυψε στο αυτί του Λόμπεργκ και του είπε με σιγανή φωνή:

— Άκουσε... Ο άνθρωπος αυτός πρέπει να είναι χωρίς καμία στήν αριστοκρατία. Έχει πρόπο...

Τότε ο συγγενής σταμάτησε το κάρφωμα και κύτταξε με άπορία τον ξένο...

Ναίκα του παπουτσι, και, όταν μπήκε μέσα στο μέγριο εργοστάσιο που αποτελούσε το «εργοστάσιό» του, ακολουθούμενη από τον ξένο, παρουσίασε το «εργαστήριό» της στο σύζυγό της με πραγματική πετράνεια. Μετά την επίσημη παρουσίαση, έσκυψε στο αυτί του Λόμπεργκ και του είπε με σιγανή φωνή:

— Άκουσε... Ο άνθρωπος αυτός πρέπει να είναι χωρίς καμία στήν αριστοκρατία. Έχει πρόπο...

(*) Ernst Ahlgren είναι το ψευδώνυμο ενός μεγάλου Σουηδικού συγγραφέα, της Βικτόρια Μπενέκτου. Η Μπενέκτου γεννήθηκε στη Σκάνια το 1850. Σε ηλικία 30 ετών προσελήθη από κάποιο δούλο ναύτης, το οποίο την υποχρέωσε να φορέσει δεκαδικά. Μη μπορώντας όμως να υποφέρει τους φρικτούς ψυχικούς και ήθους πόνους της, αυτοκτόνησε με περίστροφο στα 1888.

Μα ο Πάτερσον, ο οποίος ήταν πολύ καλύτερη ύποδοξη, όταν γούριζε προς την οικοδόσπινα και της έλεγε: — Παρτόν! Θα είχατε την καλωσύνη να μου δίνετε λίγη ρέγγα από το εσωτερικό μέρος αν ευραστείσθε.

Τότε η κ. Λόμπεργκ έπαιρνε με λεπτότητα στην άκρη του μαχαιριού της το καλύτερο μέρος της ρέγγας και το τοποθετούσε στο πιάτο του Πάτερσον, ο οποίος λιγώνονταν από τα κρεσόν.

Ο σύζυγος Λόμπεργκ πάλι ήταν στην άρχη έξω φρενών, βλέποντας τα «λ» αυτά, μα η γνώμη του δεν είχε καμιά σημασία έξω από το δωμάτιο που γοργάσε για «εργαστήριο» του. Μέσα στο σπίτι όμως η σύζυγος του κανόνισε τα πάντα. Μα στις ώρες της δουλειάς του απόημιωνόταν, βρίζοντας και βλαστημώντας, και διηγουμένος χυνοτροκουμένα ανέκδοτα στον Πάτερσον, ο οποίος κοντά του εγκατέλειπε όλη την ευγένειά του και μιλούσε κι' αυτός σαν άνθρωπος του λαού. Η Λόμπεργκ δεν υποφειζόταν τίποτε και ο σύζυγός της, ο οποίος εύρισκε τον Πάτερσον διασκεδαστικό τύπο, δεν της απέκαλυπτε τίποτε, από φόβο μήπως η γυναίκα του διώξει τον χαριτωμένο αυτό νέο, αν της τον ξεκατάρενε. Γιατί αυτή προσελάμβανε κι' έδιωχνε τους υπάλληλους του...

Όσο για τον Πάτερσον, όλα πήγαιναν καλά. Η νεαρή Βιργινία μάλιστα είχε αρχίσει να βόσκει ευχάριστα τη συντροφιά του και ν' απομακρύνεται από την φυλακή του φουρνάρι. Μα ο Άλφρεντ δεν έπαιρνε το πατήμα στα σοβαρά κι' έλεγε χαμογελώντας πονηρά:

— Έννοια σας!... Και δεν θα στατή το πατήμα πολύ!... Θα φάει κι' αυτός την κλωστή του σαν τους άλλους.

Το έλεγε αυτό, γιατί ήξερε καλά την κ. Λόμπεργκ.

Μια Κορινθιακή απόγευμα η κ. Λόμπεργκ ήταν θυμωμένη στην ανάγκη της επιφυλλίδας της και έπληθε ωραία όνειρα, όταν έξαφνα την άρχισε κατ'απληκτη, βλέποντας το σύζυγό της και τον Πάτερσον να μπαίνουν μέσα τριελίζοντας σ' ελαστική κατάσταση. Ήσαν τύφλα στο μεθύσι.

Όσο ο Πάτερσον είχε την έτοιμη υπόληψη να κάνει στον άεσα κάποια χειρονομία, που έμοιαζε με χαιρετισμό, ενώ ο σύζυγος της σωρίζονταν με μια πολυθρόνα σχεδόν αναίσθητος, αρχίζοντας άμεσα να χορταίνει θαλάμια.

Ο Πάτερσον, ο οποίος θαπρεπε να κάνει και αυτός το ίδιο, πήρε μια καρτέλα και κήρυξε απέναντι στην κ. Λόμπεργκ, η οποία έγραβε, αναγκάζοντας την έτσι να ανοίξει κουβέντα μαζί του, γιατί η έθιμοτυπία επιβάλλει σε δυο πρόσωπα που κάθονται να ένα απέναντι στο άλλο, να συζητούν. Άρχισε λοιπόν τη συζήτηση, χαμογελώντας ελαφρώς, κι' ευτυχισμένη χατά βάθος γιατί θα έβλεπε από κοντά την αριστοκρατική...

Στο δικαστήριο.

— Άθλιε, γιατί έγραψες το πλήρη κανόνα στο κεφάλι της γυναίκας σου; — Δεν βρήκα τίποτε φημνότερο, κύριε δικαστή...

Στο δικαστήριο.

— Άθλιε, γιατί έγραψες το πλήρη κανόνα στο κεφάλι της γυναίκας σου; — Δεν βρήκα τίποτε φημνότερο, κύριε δικαστή...

Στο δικαστήριο.

Η ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΚΑΙ ΥΠΕΡΟΧΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Η επίδοξος των μητέρων στα παιδιά. Η μητέρα του Λαμαρτίνου. Τι γράφει ο ποιητής για τα χαρισματικά της. Η δυστυχισμένη μητέρα του Μωπασσάν. Η εξαιρετικές φροντίδες της για το γιό της. Πώς πάντρεψε την ιδιοφυΐα του. Η λατρεία του Πιέρ Λοτί προς τη μητέρα του, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Είπε, άγασ, σβήτη, ότι κανένας άλλος δεν μπορούσε να επιρροήσει τόσο τα παιδιά και να δώσει τόσο τις ασχημάτιστες ρυτίδες τους, κατά τον ξαν ή τον άλλο τρόπο, όσο η μητέρα τους. Και, ως γνωστόν, τα παιδιά των μητέρων πολλών ειδών, έχουν την ίδια, άλλες κάνουν ανεπανόρθωτο κακό στα παιδιά τους, και άλλες απεναντίας τους δίνουν πρώτης τάξεως αγωγή και συντελούν έτσι πολύ στη μελλοντική τους εξέλιξη.

Μεταξύ των τελευταίων πρέπει να συμπεριληφθούν, κατά το πλείστον, και η μητέρες των ποιητών και συγγραφέων που απαντάμε με τα έργα τ' ονομά τους. Ο περίφημος Γάλλος ποιητής Άλφόνσος Λαμαρτίνος, γράφοντας κάπου για τη μητέρα του, λέγει τα εξής:

«Ήταν μια έξοχη γυναίκα που υπερέχει πολλών άλλων μορφών της τόσο στο μυαλό, όσο και στην καρδιά. Τη διέκριναν κυρίως η στοργή, η ευσέβεια, η γενναίονη, ο ηρωϊσμός, η αφοσίωση, η απαρνή, η αταραξία και η άκρα ευαίσθησία. Αντα ήσαν τα κυριώτερα ψυχικά χαρακτηριστικά της υπέρτερης αυτής γυναίκας, της οποίας την ευεργετική επίδραση στους οικείους της έννοιωθε ά μέσως όποιος την επιρροίαζε».

Η μητέρα του Γκν ντε Μωπασσάν πάλι, του κολοσσού αυτού της παγκοσμίου διηγηματογραφίας, β.ταν, νέα ακόμα, πήρε διαζύγιο από τον άντρα της εξ αιτίας της παρλυμένης ζωής του, αποσύρθηκε στην ιδιόκτητη έξοχική κατοικία της, όπου άφοσιώθηκε αποκλειστικά με την ανατροφή των δυο αγοριών της.

Μετά την απόλεια του νεότερου της γιου, άφοσιώθηκε ολόκληρη στον αγαπημένο της Γκν, του οποίου διέβλεπε από νοητές την εξαιρετική ιδιοφυΐα και φρόντισε εξ άρχης να τον απαλλάξει από κάθε βιοτική φροντίδα που θα μπορούσε να διακόψει τη σταδιοδρομία του. Πράγματι δέ, η έλπίδα που στηρίξε σ' αυτόν έκανοποιήθηκαν πολύ γρήγορα με την καταπληκτική επιτυχία του γιου της, ο οποίος έκτιμούσε τόσο πολύ την κείνη της, ώστε σ' αυτήν έδίδετο για πρώτη φορά τα κειμήλια του έργου.

Άλλά η δυστυχισμένη μητέρα ήταν μοιραία να μη διατηρήσει την ευτυχία της μέχρι τέλους. Ο μέγας διηγηματογράφος προσεβλήθη σχετικά

νέος από τη φοβερή αρρώστια που τον ώδηγησε σύντομα στην τρέλλα και στο θάνατο. Η άτυχη μητέρα παρακολούθησε με σπαραγμένη καρδιά τις φάσεις της φρικτής ασθένειας του και, μετά το θάνατο του γιου της, φρόντισε μόνη της για την έκδοσι των σωζομένων του έργου.

Από τους νεότερους και περιφημότερους συγγραφείς που είχαν ωφεληθεί πολύ από τη μητέρα τους και την ύπεραγαπούσαν, αναφέρουμε τον γοι-

ριες του νουσιματός της, το οποίο σήμερα θ' αποτελούσε γελοίο αναχρονισμό. Γύριζε από έναν προκινό περιπάτο της και σκόρπιζε όλο το άρωμα της έξοχης, ήταν έσκυψε άπάνω στο κρεβάτι μου για να μου προσφέρει λουλούδια και παγνίδια. Τη στιγμή εκείνη δεν επιθυμούσα τίποτ' άλλο από την παρουσία της. Η μητέρα μου ήταν εκεί κοντά μου και έβγα αλαθονόμουν τον έαυτό μου δόλτελα ήρεμο κι' ευτυχισμένο.

Ήμουν τριών χρονών περίπου τότε κι' η μητέρα μου σαραντάρα, αλλά δεν είχα γνώσι της ηλικίας της. Άργότερα ανακάλυψα πως είχε αρκετά ώραίο πρόσωπο. Την έποχη όμως εκείνη ήταν για μένα μια μορφή μοναδική στον κόσμο, την οποία δεν μπορούσα να συγκρίνω με καμιάν άλλη και από την οποία πήγαζε αντινοδολόντας η χαρά, η στοργή, η καλωσύνη κι' αυτή ακόμα η πίστι στο Θεό που μόλις τότε άρχισε να γεννιέται στην ψυχή μου...

Ο Πιέρ Λοτί

τεντικό Πιέρ Λοτί, ο οποίος είχε ανταλλάξει με το ψευδώνυμο αυτό το συγγενικό όνομα Βιό.

Ο Λοτί, κάθε φορά που γυρνούσε από τα μεγάλα και μακρινά ταξίδια που του έδιναν το υλικό των εξιστάων του διηγήσεων, έτρεχε να άγκαλιάσει τη μητέρα του και τη θεά του, τα δυο όντα που αγαπούσε περισσότερο από καθετί στον κόσμο και για τα οποία, καθώς έλεγε, ήταν πρόθυμος να θυσιάσει. Με την ευκαιρία αυτή, παραθέτουμε ένα απόσπασμα από κάποιο έργο του, στο οποίο περιγράφει με τη

— Το να παραπονιέσαι για τις λύπες σου σε άλλον, εκτός από το Θεό, φανερώνει ταπεινότητα. — Πάρε το χάρισμα του ταπεινού ανθρώπου και θα φτάσεις στην τύχη.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Η Α. Μ. Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΟΥΜΕ

—Καθώς μās πληροφορούν οι καλύτεροι Παρισίνοι Οίκοι Μόδας στα ειδικά των περιοδικά, έφέτος θα είναι πολύ «αν-δρική» τα παλαιά υφάσματα, μεταξωτά και μή.

—Έτσι έφέτος θα δούμε πολλές τσάντες κι' επανωφόρια θαδυνά, καμωμένα από παλαιά περσικά, κινέζικα και δαμασκηνά υφάσματα, καθώς και από υφάσματα της εποχής Λουδοβίκου XV, και Λουδοβίκου XVI.

—Τα υφάσματα αυτά είναι συνήθως ταφτάδες κεντημένοι, δαμασκηνά μπροστέ και σατέν με λουλούδια και διάφορα μοτίβο πολύχρωμα και καλλιτεχνικά.

—Θα είναι επίσης πολύ της μόδας έφέτος και τα παλαιά σάλια, λαχούρια κλπ.

—Όστε, καθώς βλέπετε, δεν θα είναι μόνο «αν-δρική» έφέτος τα σχέδια των παλαιών φορεμάτων, αλλά και τα παλαιά υφάσματα.

—Θα ιδούμε ωστόσο και μπλουζες ολόκληρες και τουνίκ, από παλιό πολύχρωμο υφάσμα.

—Ασφαλώς, πολλές κυρίες θα έχουν κρυμμένο στο υποδύλο τους ένα παλιό υφάσμα ή σάλι, κληρονομιά της γιαγιάς τους. Ήρθε, λοιπόν, έ καιρός τώρα να το χρησιμοποιήσουν.

—Τα έφετεινα θαδυνά φορέματα θα έχουν την εξής νοούδα: Θα είναι τα περισσότερα με μπλουζες. Ή θαδυνάς όμως μπλουζες θα είναι τόσο μακρούς, ώστε θα μοιάζουν μάλλον με τουνίκ. Θα γίνονται από μαλακό σατέν, από παγιετέ και από λαμέ, και θα συνοδεύουν τις μεταξωτές μακρούς φούστες.

—Μία παλιά λεπτομέρεια της γυναικείας τουαλέτας, ή όπρια επίσης μās ξαναρχεται, είναι και ή μαύρη κάλτσα, που την είχαμε άνηθει τώρα τσόν καιρό.

—Η μοντέρνα μαύρη κάλτσα, θά είναι πολύ διαφανής και πολύ λεπτή, κι' έτσι θα παίρνει επάνω στο δέρμα μια απόχρωση κεχριμπαρένια.

—Η νέες τσάντες είναι πολύ πιο μικρές από αυτές που ήσαν ως τώρα της μόδας. Είναι πολύ λιγώτερο πετράχωνες και μάλλον στενότερες. Γίνονται από μαροκαίν, από σατέν, από κρέπ-ντε-σέν και από, όραιο, μαλακά υφάσματα.

—Η θαδυνάς τσάντες θά γίνονται από λαμέ και από μεταξωτό θαλούδο, ή από υφάσμα πολύτιμο, άσ-χλί.

—Θα έχουν φερμουάρ γαρυρισμένα με πέτρες αλμηνές ή φειδικές.

—Ψέτες, θά είναι πολύ της μόδας ή πλατείες ντραπέσι, τα πάν, οι φούχκοι και κάθε γαρυτισμένα «κινητή» μπορούμε να πούμε, ή όποια δίνει ζωή σ' ένα φόρεμα. Βέβαια, ή άπλη-της είναι πάντα προτιμώτερη, αλλά μερικές σιλουέτες έχουν ανάγκη από πιο λουσάτα φορέματα.

—Τέλος, ή Μόδα μās επιτρέπει έ-φέτος να ντυθούμε σύμφωνα με το γούστο μας. Φτάνει κάθε μία κυρία να έβρει τί πρέπει να φορέσει.

ΤΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ ΜΑΣ

- 1) Καπέλλο τυρολέζικο. Το καπέλλο αυτό γίνεται από γέτο, με έλεονδο γύρω απ' την καλότη και με μικρά φτερά δυο χρωμάτων.
- 2) Καπέλλο «Πντα». Το καπέλλο αυτό γίνεται από έλεονδο, έχει τα μπόρ άνασηκωμένα και κρατείται στο πλάι μ' ένα μικρό μοτίφ.
- 3) Έπανωφόρι από ντρα, γαρυρισμένο με άστρακαν και έφαρ-μοστέ στο σώμα.

ΕΙΣ 3 ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΣΗΜΕΙΑ
ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ
ΤΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

Εταιρία

ΣΑΣ ΠΡΟΣΦΕΡΟΥΝ
ΤΙΣ ΚΑΛΥΤΕΡΕΣ
ΠΟΙΟΤΗΤΕΣ ΚΑΛΤΣΩΝ

ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΟΥ 8
ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 21
ΑΙΟΛΟΥ 96

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΠΑΤΡΑΙ
Γεωργίου Α' 28 Βενιζέλου—Τοιμισή Μαιζώνος 54

—Έτσι, ή κύριος πού είναι κάποιος πρχειός, πρέπει ν' αποφεύγουν όσο μπορούν τα πάν, τους φούχκους και τα ντραπέ. Όλ' αυτά πηγαίνουν μόνο στις λεπτές σιλουέτες.

—Η άσπρόμαυρες τουαλέτες, θά επικρατήσουν και το χειμώνα. Έτσι θά ιδούμε άναμπλ με άσπρο φόρεμα, και μαύρο επανωφόρι.

—Θά ιδούμε επίσης και άναμπλ με φόρεμα μπέζ και επανωφόρι καφέ.

—Άρκετά επανωφόρια θά γαρυ-ριούνται με γούνα έντελως του ίδιου χρώματος και τότε, ή γούνα θά είναι ένκρυστε στο υφάσμα. Έτσι πού νά φαίνεται ένα μ' αυτό. Θα ιδούμε και θολάν από γούνα, σε όμοιόχρωμα επανωφόρι.

—Το θράδυ θά φορέσουμε κι' ήλό-λευκα φορέματα, αλλά τότε είναι ά-παράιτητα τα χρωματιστά άξενούρα. Π. γ., τα γοβάκια, ή θεντόγια, το μάντιλι, ή έσάρπα και ή τσάντα, πρέπει να έχουν ένα χρώμα ή πολύ λεπτό ή πολύ άσπυρο, για ν' άποτε-λουν μια αντίθεση με το άσπρο φό-ρεμα.

—Μπορούμε να μεταβάλουμε σε επανωφόρι χειμωνιάτικο, το επανωφό-ρι μας της ντεμ-ταξίν, αν του προ-σθέσουμε γούνα στο γιακά και στα μανίκια, ή μικρή κάπα στους ώμους. Για να φαρδύνουμε το μανίκι, μπο-ρούμε να προσθέσουμε ένα πλατύ ρε-δέρ γούνινο κάτω στο πουναντέ, ή επάνω από τον άγκώνα, για να φαί-νεται το μανίκι διπλό, καθώς είναι πολύ της μόδας.

—Θά ιδούμε τουνίκ, όχι μόνο στα θαδυνά φορέματα, αλλά και στα ά-πογευματινά. Θα είναι της μόδας ή κοντές τουνίκ, ή μάλλον ή μακρούς μπλουζες, ή όποιες θά τελειώνουν σε μπάσκες και ή μακρούς τουνίκ με πιέστες και με θολάν.

—Θα φορεθούν επίσης, πολύ έφέ-τος και ή μικρές βέστες, από διάφο-ρες γούνες, από μπράντσοφραντες, από δέρμα άρνιού έσοιμμένο και μή, από έρίμνα χρωματιστή, από καστόρ, από πτι-γκρι, από λούτρο και από δέρμα μικρού κατσικιού, καθώς και από ά-στραχάν.

—Από τις γούνες αυτές, θά ιδού-με ζακέτες εφαρμοστές, μικρά παλ-τουδάκια, πλατεία, βέστες με ζώνες και απολερό, ή κάπες.

—Θά ιδούμε, έκτος από τις έφαρ-μοστές ζακέτες, και μπλερό έφαρ-μοστά, καθώς κι' επανωφόρια σε σγ-διο ρεδιγκότας.

—Τα επανωφόρια δεν θά είναι κά-τω πολύ πλατεία, κι' έτσι ή γραμμή της σιλουέτας νά μένη βλ ήσια και στενή, όπως άπαντεί ή τελευταία Μόδα.

—Όσο για τα μακρά επανωφόρια από γούνα, αυτά θά είναι έφαρμοστά.

—Θά ιδούμε όμως κι' έφέτος, πολ-λές φούστες άν-φόρ, πάντως όχι ό-περβολικά φαρδείες και έφαρμοστές στους γοφούς.

—Τα νέα μικρά καπέλλια γα-ρυρισμένα πάντα με αντίθετα χρώ-ματα. Συχνά το καπέλλο θά έχη και έντελως αντίθετο χρώμα με το φό-ρεμα.
Η ΠΑΡΙΣΙΝΗ

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ Α. Ε.

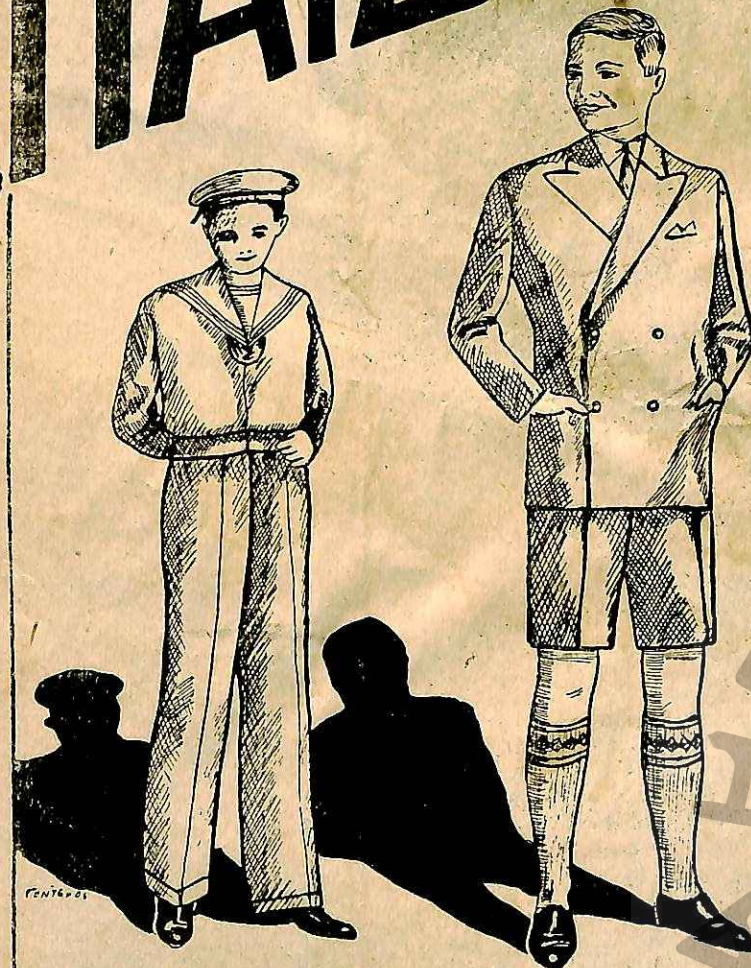
ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΚΑΙ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΑ ΔΡ. 425.915.011.—

43 ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑΣ ΚΥΡΙΟΤΕΡΑΣ

ΠΟΛΕΙΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΚΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΩΣ ΚΑΙ ΠΑΣΑΙ ΑΙ ΤΡΑΠΕΖΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ
ΥΠΟ ΟΡΟΥΣ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑΣ

ΠΑΙΔΙΚΑ

Κουτσοριάννης και Χρήστου
Σταδίου και Έμμ. Μπενιζή

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Του σοφού φυσιοδίφου LAKHOWSKY.

Τα υπερκέρματα ηλεκτρικά κύματα, από τα οποία εξαρτάται ή ύγεια μας και ή ζωή μας.

Έποφελήθητε των καταπληκτι-κών προόδων της επιστήμης και ζητήσατε άμέσως τας ζώνας των υπερκέρματων ηλεκτρικών κυμάτων της θεωρίας LAKHOWSKY έφηρ-μοσμένες με έπιστημονικήν άκρι-θειαν από τον Γερμανόν καθηγη-τήν NORMANN.

Προφυλάσσουν και θεραπεύουν συν-τόμως όλας τας οργανικάς παθήσεις. Έπαναφέρουν το σφρίγος εις τους γέ-ροντας και τους εξητλημένους οργανι-σμούς.

Αναπτύσσουν ταχέως και κανονικώς τα παιδιά. Θεραπεύουν τους νευρικούς πονοκεφάλους και άμυϊνιάς. Έν ένι λό-γω θ α υ μ α τ ο υ ρ ο υ ν.

Πρέπει να εφάπτανται του δέρμα-τος και να φορούνται διαρκώς ήμεραν και νύκτα.

Επιστρέφεται έντός πέντε ήμερών από της αγοράς το αντίτιμον εις πλά-τα θεβαίνοντα, ότι δεν έδελτιώθη ή ύ-γεια του.

Παλούνται άποκλειστικώς εις το Φαρμακείον ΟΡΙΑΝ, Πλατεία Ό-μονείας, γωνία Σταδίου. Τιμώνται δρασμάς 50.

Γενικός άντιπρόσωπος Κ. Οικο-νομίδης, Βουλής 6, Άθήναι.

Maison de Bas
0207 ΣΤΑΔΙΟΥ—ΜΕΓΑΡΟΝ ΜΕΤΟΧΙΚΩΝ ΤΑΜΕΙΩΝ

ΓΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ.

ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ του Πάλ Φεβάλ Έσωτερ. Δρ. 60, Έξωτερικού Δρ. 80.

ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ του Μπαρμ Στόνικερ Έσωτερ. Δρ. 30, Έ-ξωτερ. Δρ. 40.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ (2 τόμοι) του Έ-δγαρ Πόε έκαστος τόμος Έσωτ. Δρ. 15, Έξωτερ. Δρ. 20.

ΠΑΛΗΓΜΕΝΗ ΚΑΡΑΙΑ του Όνορέ Μπαλζάκ Έσωτερ. Δρ. 20, Έξωτε-ρικού Δρ. 30.

ΣΦΙΓΕ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ του Ίουλιου Βέρν Έσωτερ. Δρ. 20, Έξωτ. Δρ. 30.

Η ΣΟΝΙΑ της Έρρ. Γκρεβίλ Έσωτ. Δρ. 15, Έξωτερ. Δρ. 20.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΑΠΛΗ ΖΩΗ του Στήνχενσον Έσωτερ. Δρ. 15, Έξωτερ. Δρ. 20.

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ της Σέλιμας Λάγκερλεφ Έσωτερ. Δρ. 15, Έξωτερ. Δρ. 20.

Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ του Μορζ Έσωτ. Δρ. 15, Έξωτερ. Δρ. 20.

Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ Έσωτερ. Δρ. 15, Έξωτερ. Δρ. 20.

ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΓΙΑΣΕΜΙΑ του Π. Ροδοκανάκ Έσωτ. Δρ. 5, Έξωτ. Δρ. 8.

Άπαντα τ' άνωτέρω έκλεκτά βιβλία εύρίσκονται και πωλούνται εις τα Γραφεία του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», όδός Λεκα 7.

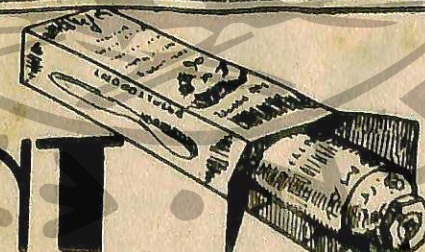
ΓΩΡ. Η. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ίατρος δερματολόγος. Έπ' δεκαε-ταίαν Έταιμνητής της Ιδιαιτέρας Κλινικής του Καθηγητού κ. Γεωργ. Φωτεινού. Λέχεται καθ' έκαστην ό-δόν Κεφαλληνίας και Τηγίας 1. Ώραι 9—11 π. μ. και 4—7 μ. μ. Άριθ. τηλεφ. : 7-62.

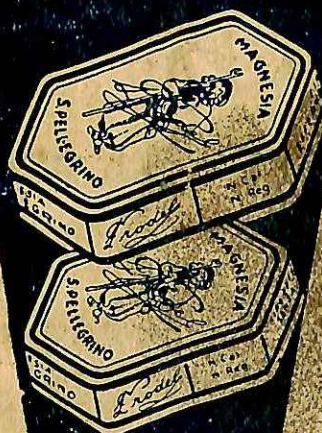
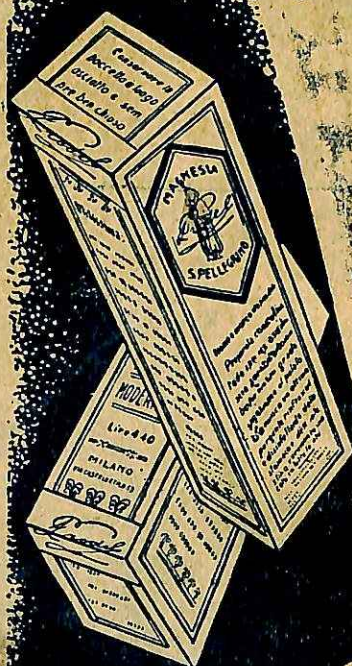
ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σε έλαφύ-νως καλής τιμής βιβλία και έλο-κλήρους βιβλιοθήκας, χειρόγραφα παλαιά και άρκετά (χαλκογραφί-ας, λιθογραφίας της Έπαναστασε-ως κ.τ.λ.). Επίσης περιοδικά έκ-δόμενα από το 1914, εφημερίδας, βιβλία έόνων γλωσσών κ.τ.λ. Πληροφορίες στα γραφεία μας.

Δόντια ολόλευκα και στόμα άρωμα-τισμένο γίνονται με την όδοντόπαστα

ΣΜΑΡΤΟΔΟΝΤ

**ΥΠΕΡΟΧΟΝ
ΚΑΘΑΡΤΙΚΟΝ**

**ΚΥΤΙΟΝ
ΙΣΧΥΡΑΣ
ΔΟΣΕΩΣ**

**ΦΙΑΛΙΔΙΟΝ
ΠΟΛΛΩΝ
ΔΟΣΕΩΝ**

**ΦΑΚΕΛΛΟΣ
ΔΥΟ
ΔΟΣΕΩΝ**

ΤΑ ΓΝΗΣΙΑ

ΠΡΟΪΟΝΤΑ

**ΜΑΓΝΗΣΙΑ
Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ**

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΔΓ' ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
ΘΕΟΔΩΡΟΣ Σ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ
ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 6, ΑΘΗΝΑΙ